

Başka birisine aşık olduğunu ileri sürerek kocasından boşanan Kathryn Swale, yıllar sonra eski eşi Jon'un yanında sekreter olarak çalışmak zorunda kalmıştı. Jon, eski karsının varlığından rahatsız olunca, aralarında sürtüşmeler başladı. Üstelik, Kathryn, Jon ve genç kadının yeni nişanlısı yaşlı okul müdürü Francis aynı kolejde görevliydi. Aralarında Francis'in oğlu Max'da katılıp, Kathryn'e kur yapmaya başlayınca, aşk trafiği iyice karıştı.. Ve günün birinde Kathryn, Francis'e nişan yüzüğünü geri vermek zorunda kaldı...

BİRİNCİ BÖLÜM

Geoff, ısıklık çala çala merdivenlerden inip kız kardeşinin oturma odasına girdi.

«Çay hâlâ kaynamadı mı?»

Kathryn, «Çay hazır,» diye seslendi mutfaktan, «Şimdi getiriyorum.»

Geoff oturdu, ellerine baktı. «Elimdeki boyayı epeyce temizledim sayılır. Ah, sağol!» Kardeşinin uzattığı tepsiden çay fincanını aldı. «BU çay iyi gelecek bana.» Bolca şeker koydu. «İyi ki o oda kullanılmıyor.» dedi. «İşim de oldukça uzun sürdü. Zaten bu evde yeniden dekore edilmesi gereken öyle çok oda var ki!..»

Kathryn sevecen bir tavırla, «Sokağa çıkmayacak olsaydım, sana yardım ederdim.» dedi.

«Morukla mı buluşacaksın?» Geoff'un sesi iğneleyiciydi. «Yoksa, Mr. Rutland ile mi buluşuyorsun demem gerekir?»

Kathryn kaşlarını çattı. «Francis'e moruk deme, Geoff.»

«Bu canını sıkıyor, onun yaşını hatırlatıyor sana, değil mi? Bak Kath, gerçi bunları daha önce de çok konuştuk, ama ne yaptığının farkında olup olmadığından hâlâ emin değilim. Sen yirmi yedi yaşındasın; oysa o elli ikisindedir.»

Kathryn, parmağındaki pırlanta nişan yüzüğüyle oynayarak, «Bunu öyle çok söyledin ki, bıktım artık Geoff,» dedi. «Ama boşuna konuşuyorsun. Ben artık güvence arıyorum, çılgın bir aşk filan değil. O çılgınlığı on yıl önce yaptım, bak sonuç ne oldu... daha yirmi birime basmadan boşanmak zorunda kaldım.»

«O kendi aptallığından oldu.» dedi Geoff. «Sana bir şey diyeyim mi? Jon'la birlikte Amerika'ya gitmen gerekirdi. Karıştıydın onun. Biliyorum, daha on yedi yaşındaydın, çocukluktan yeni yeni çıkıyordun, ama yine de yerin onun yanıydı. Büyükannem bile senin büyük bir yanlış yaptığın kanısındaydı.»

«Neden gitmediğimi pekâlâ biliyorsun. Annemle babam öldükten sonra büyükannemin bizi yetiştirmek için çektiği onca sıkıntıdan sonra, onu bırakıp gitmeyi göze alamadım. Sen daha on beş yaşındaydın. Okulu bitirmesine uzun yıllar vardı. Ve pansiyonerlerin verdiği kira dışında, eve para getiren, tek kişi bendim.» Kathryn kaşlarını çattı. «Hem Jon da benden kurtulmak istiyordu.» «Ona deliler gibi âşık olduğun halde, bir başka adam bulunduğunu ve ondan boşanacağını ne diye yazdın, hâlâ anlayamıyorum...»

Kathryn dalgın dalgın şömineye baktı. «Jon da yazdıklarına inandı. Boşanmak istiyorsam, bunu hemen kabul edeceğini, çünkü kendisini aldatan bir kadınla yaşamak istemediğini yazdı. Henüz yirmi iki yaşında olduğunu vfi ev–lilik bağından kurtulmaktan sevinç duyacağını söyledi.» Kathryn

derin derin içini çekti. «Altı ay süren harika bir evlilik de böylece sona erdi. Artık bunlar geçmişte kaldı.»

Geoff, «Bu nişanı bozmayacaksan, bir kez daha düşün taşın Kath,» diye belirtti. «Yaşamını ikinci bir kez altüst etmeni istemem. Moruğu ger çekten seviyor olamazsın, dürüst ol.»

«Francis'ten hoşlanıyorum.» dedi Kathryn.

Geoff, sinirli sinirli omuzlarını silktilti. «Hoşlanıyorsun demek? Pöh, hoşlanıyormuş!» Ayağa kalktı. «Çay için teşekkürler... Ben bu akşam Helen'lere gideceğim. Sana iyi eğlenceler; eğlenebilirsen tabii!..»

Büyükanneleleri on sekiz ay önce öldüğü zaman, Kathryn Kraliçe Victoria döneminden kalma bu köhne evde kardeşiyle oturmaya başlamıştı. Bir zamanlar ailecek burada otururlardı, oysa şimdi ikisinden başka kimse kalmamıştı evde. Anneleriyle babaları on iki yıl önce bir trafik kazasında ölmüş, o günden bu yana iki kardeşe kol kanat geren babaanne olmuştu. «Sizden başka kimsem yok. Sizi yetiştirmek için gerekirse eve kiracı alırım.» demiş ve öyle de yapmıştı. Kathryn okulunu bitirip bir avukat yazıhanesinde sekreter olarak çalışmaya başlamış, orada Margery adında bir kızla tanışmıştı. Margery tam bir çöpçatandı. Kathryn'e bir erkek arkadaş bulmak için kolları sıvamış, «Ağabeyimle tanışsan iyi olur.» demişti, «jon üniversiteyi bıraktı, öğretmen olmak için kurslara gidiyor. Sarışınlara bayılır, onun için seni beğeneceğinden kuşkusuz yok." Sevgilisi de onu bıraktı zaten. Gel, sizi tanıştırayım.»

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Margery'nin yakışıklı ve zeki ağabeyi ile tanıştı Kathryn. Birbirlerine delicesine âşık oldular. Bunun üzerine büyükanne ne diye evlenmedikleri sorusunu ortaya attı bir gün. Nasıl olsa, evde Jon'a da yer vardı. Kira vermeyeceklerine göre Jon'un katkı-sı ve Kathryn'in maaşı ile pekâlâ geçinip giderlerdi.

Sonunda evlendiler. Kathryn işinden ayrıldı ve bitirmiş olduğu teknik okula sekreter olarak girdi. O yaz, bir akşamüstü Jon eve bomba gibi bir haberle geldi. Amerika'dan bir yıllık doktora bursu almıştı ve gitmeyi düşünüyordu. Kocasının yetenekli biri olduğunu bildiği için, böyle bir fırsatı kaçırmamasına gönlü razı olmadı Kathryn'in.

Jon, «Sen de benimle gel Kathy.» diyordu. «Sensiz yaşamın hiçbir değeri olmaz.»

Ama Kathryn bu öneriyi kabul etmedi. Jon'un ısrarları da bir yarar sağlamadı. Kathryn, delikanlılık çağındaki kardeşi Geoff'la babaannenin yalnız başına baş edemeyeceğini, bu yüzden onu bırakamayacağını söyledi ve aşklarının gücüne olan büyük inancı içinde, «Sen yalnız git jon, çalışmalarını bitirince de bana dön. Hem sadece bir yıl değil mi, göz açıp kapayıncaya kadar geçer» dedi.

Karısını kollarına aldı Jon, «Bir yıl dediğin tam on ikj ay, elli iki hafta. Hele günleri de sayacak olursan iş büsbütün büyüyor.» dedi. «Ben sensiz ne yaparım. Benimle gel.»

Kararından caymadı Kathryn. Kocası gittikten sonra duyduğu yalnızlığı, hüznü kimselere açmadı. Yılın bitmesine kısa bir süre kala Jon bir mektup yazarak, çalışmalarını bir yıl daha sürdürmek için teklif aldığını belirtince, Kathryn onun erken evlendiğine pişman olduğunu düşündü ciddi ciddi, jon'un mesleğinde ilerleyebilmesi için onu bütün bütüne bırakması gerektiği kararma vardı.

Kapının vurulması, anılara dalıp gitmiş olan Kathryn'i kendine getirdi.

Francis onu almaya gelmişti. Geoff ortalarda yoktu,, müstakbel eniştesinden hoşlanmadığını açıkça ortaya koymuştu zaten. «Ona patronum olarak iş yerimde katlanıyorum, bir de evde

çekemem doğrusu,» diye homurdanmıştı.

Kathryn ile Francis, ortak dostları Cresweil'lerin evinde güzel bir gece geçirdiler. Kathryn, kendinden yaşlı insanlarla görüşmek zorunda olduğunu, bu çevreye alışması gerektiğini biliyordu. Elli yaşlarındaki George Cresweil'i de uzun zamandır tanıyordu. George Cresweil avukattı; hem anne babalarının, hem de büyükannelelerinin ölümünden sonra, hukuksal sorunlarda Kathryn'e ve kardeşine yardımcı olmuş, Kathryn'in boşanma avukatlığını da üstlenmişti. George Cresweil ve karısı, eski dostları Francis Rufcand'le Kathryn Svvale'in iyi bir çift oluşturacaklarını düşünerek, onları tanıştırmışlar, aralarında bir yakınlığın kurulmasına yol açmışlardı. Francis Butland duldu.

Eve dönerlerken, Francis, «Cresweil'lerin söz ettikleri ev konusunda ne dersin?» diye sordu.

«İyi olur derim. Madem henüz yapımı tamamlanmamış, istediğimiz zaman gidip görebiliriz. Ne zaman bitecekmiş acaba?»

«George, en az altı ay sürer diyor. Fiyatı da elverişli. Üstelik yapımı bitmediği için., istediğimiz değişiklikleri de yaptırabiliriz.»

Kathryn gözlerini kapadı ve Mrs. Cresweil'in Jon'la nasıl evlenip boşandıkları konusunda bir şey bilip bilmediğini düşündü. Kendisi nişanlısına İm konuda henüz bir şey söylemediği için kaygılıydı.

Kathryn bunları düşünürken, Francis, «Fen bölümünün yeni başkanı yarın göreve başlıyor.» dedi. «Onun sekreteri olacağına göre, yarın biraz erken gel de, adamcağıza ilk günün acemiliğini çekirtme.»

«Olur, Francis. Adamın sadece adını duydum, biliyorsun, atanma kararı geldiği gün hastavdım, işe gitmemiştim. O yüzden yeni bölüm başkanıyla ilgili hiçbir şey öğrenemedim.»

«Doktorası var, bir zamanlar öğretim üyesi olmak için eğitim görmüş, ama şimdiye kadar bu alanda çalışmamış. Zeki bir adam, nitelikli, akıllı. Bir süre yurt dışında kalmış. İyi geçineceğini1 zi umarım.»

«İnşallah.» Kathryn bunları söylerken, 'Adı VVright'mış,' diye düşünüyordu. 'Doktora yapmış olduğuna göre Doktor Wright. Tanıştığımız zaman ona, evliyken benim de aynı soyadını taşıdığımı söylerim. Ne raslantı!*' Kathryn birden kaşlarını çatarak doğruldu. 'Bu adam Jon olamaz, değil mi?' diye geçirdi aklından. 'Dışarda öğrenim görmüş, eskiden öğretim üyesi olmaya hazırlanıyormuş, zeki biriymiş.' Sonra yeniden arkasına yaslandı. Yok, hayır. VVright çok sık görülen bir soyadıydı. Sanat bölümünde de VVright adında bir öğretim görevlisi vardı. Hayır, bu gelen Jon olamazdı.

Eve geldiklerinde Francis, Kathryn'in yanağına bir öpücük kondurdu. «İyi geceler canım.» dedi.

Kathryn de «İyi geceler Francis.» diyerek arabadan indi. Arabanın arkasından el sallarken, Francis'in ona az önceki gibi hafifçe öpmenin dışında yaklaşmadığına şükretti.

Kathryn ertesi sabah erkenden çıktı ovden. Teknik okulun kapısından girerken, yeni atanan başkanla tanışmaya hazırladı kendini. 'Bu Jon değildir herhalde. Bu kadar rastlantı olamaz,' diye geçiriyordu içinden.

Odasına girip daktilo makinesinin başına geçtiği sırada, bölüm başkanının bitişikteki odasına açılan kapıdan iki kişi görüldü! Biri, mühendislik bölümü başkanı Fred VVelford, öteki de yeni gelen

bölüm başkanıydı. Kathryn'in gözleri karardı birden, hayal meyal seçtiği yakışıklı adama baktı, eli boğazına gitti. Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı...

«Miss Swale, size fen bölümünün yeni başkanını, yani patronunuz Dr. Wright'ı tanıstırayım.» Fred Welford bunları söyledikten sonra yanındaki adama döndü. «Özel sekreteriniz Miss Kathryn Swale. Böyle bir sekreteriniz olduğu için çok şanslısınız. Kadromuzdaki en iyi sekreterdir.» dedi.

Kathryn karşısındaki ince uzun, kumral, gür .saçlı, keskin bakışlı adama soluğu kesilerek baktı ve 'Jon bu,' dedi kendi kendine. Ellerinin titizini belli etmemek için birbirine kenetledi. A radan geçen bunca yıl Jon'u hiç değiştirmemişti,..

Göz göze geldiler ve şaşkınlık içinde sustular.

Yılların açtığı uçurumun üzerinden bir köprü kuran bakışlardı bunlar. Kathryn'in yüzü gülümseyerek aydınlandı.Jon'un şaşkınlığının yerini de sevinçli bir ifade aldı. Ama kendiliğinden kıvılcımlanan ateş, acı anıların etkisiyle bir anda sönecekti.

Jon'un yüzü birden karardı. Kathryn ona bakarken katılaşmış, kemikleşmiş bir şeyler gördü yüzünde ve bakışlarındaki sertlikten ürktü. Kathryn'in elini kısıcak bir, an için tutup bırakan eli buz kesilmişti; Jon ona bu kadarlık bile değmeye dayanamıyor gibiydi. Kaşlarını kaldırarak, «Miss Swale mi?» dedi. «Miss Swale ha?»

Kathryn zorla başını sallayabildi. Jon'un, «miss» sözcüğünü vurgulamasını, onun, bu güzellikte biri nasıl oluyor da hâlâ bekâr kalabiliyor, diye düşündüğü biçiminde yorumlayan Fred "Welford, kahkaha atarak, «Evet arkadaş, hâlâ Miss Swale. İnanılacak gibi değil, değil mi?» dedi. «Ama hanımefendinin parmağına bakarsan, bu. Miss'liğin uzun.sürmeyeceğini görürsün. Hem de okul müdürüyle nişanlı. Onun için ayağını denk at oğlum. Burada sadece birkaç ay daha kalacak, değil mi Miss Swale?»

Kathryn kendini topladı. «Birkaç ay kısa bir süre değil Mr. Welford. Dr. Wright kendisini... terk etmeden önce her şeyi yoluna koyacağımdan kuşku duymasın.»

«Seni, sekreterinin nazik ellerine bırakıyorum.» diye gülerek odadan çıktı Welford. Odaya çöken sessizliğin bozulması gerekiyordu.

Kathryn çekinerek, «Bu duruma üzüldüm. Ama yapabileceğimiz bir şey yok, öyle değil mi?» dedi.

«Yok mu? Göreceğiz bakalım,» diye cevap verdi Jon gözlerini kısarak.

Jon odasına gitmek için arkasını dönüp yürüyünce, Kathryn seslendi. «Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?»

Jon bir an, iki odayı ayıran kapıda durdu. «Gerekirse seni.çağırırım,» dedi kapıyı kaparken.

Kathryn ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kaderin ne kötü bir oyunuydu bu? Jon bu acımasız ve katı tavrını sürdürürse nasıl birlikte çalışabilirdi? Eskiden gözlerinde bu katılık görünüşünde bu taşıyıcılık yoktu. Kathryn kendini toplayarak günlük işlerine döndü. Gelen mektupları elden geçirdi, daha önceki yazışmalardan durumu bildiği için gerekli cevapları yazdı, mektupları alıp Jon'un odasına gitti.

Jon onu görünce, «Ne istiyorsun?» diye sordu sertçe.

Kathryn masaya yaklaştı. «Gelen postadan bazı mektuplara cevap yazdım. Lütfen imzalar mısın?»

«Ne yaptın, ne yaptın?» Kathryn, beklemediği bu tepkiyle karşılaşınca geriledi. «Ben okumadan ve benden izin almadan mektuplarıma cevap mı verdin? Hep böyle mi yaparsın?»

«Özür dilerim.» dedi Kath. «Sadece sana yardım etmek istedim? Senden önceki Mr. Smithers' la çalışırken de öyle yapardım.»

«Bana bak Miss Swale. İşi baştan açıklığa kavuşturalım. Ben burada yeniyim, yeni görüşlerim var. Benden önceki başkana doğru görünen bir şey, benim için doğru olmayabilir. Bu yüzden bundan böyle, bölüm başkanı olarak bütün sorumluluğu yükleneceğime göre, haberim olmadan hiçbir şey yapmanı istemiyorum. İnsiyatif, yerine, zamanında ve gerekli kişi tarafından kullanıldığı zaman iyidir. Bence insiyatif kullanacak kişi sekreter değil, patrondur. Anlaşıldı mı?»

Kathryn kendini zorlayarak, «Evet Dr. VVright.» diyebildi.

Jon parmağıyla masaya vurarak, «Mektupları şuraya bırak. Ben gözden geçireyim. Gerekirse yeniden yazarsın. Gerekmezse, bu seferlik imza-larım.»

Kathryn kulaklarına inanamayarak odasına gitti. Bembeyaz kesilmişti. Bu duruma nasıl çözüm bulabileceğini düşünmeye koyuldu.

Eve döndüğünde üzüntülü ve yorgundu. Bir çay içip kendini toparlamaya çalıştı. Sonra da iki günlüğüne Londra'ya gidecek olan Geoff'un valizini hazırladı. O sırada kapı açıldı. Kathryn «Geoff, yukarı çıkmadan önce yanıma gel.» diye seslendi. «Seninle konuşacaklarım var.»

«Merhaba, ne haber?» diye içeri girdi Geoff. Ablasının yüzündeki ifadeyi görünce, «Bir şey mi oldu Kath?» diye sordu.

Kathryn'in kafası durmuştu sanki. Sözleri güçlkle bir araya getirerek, «Fen bölümünün yeni başkanını gördün mü?» diyebildi.

«Yeni patronunu mu? Hayır, bugün okulu do-laşmış, ama ben dersteydim. Ne oldu?» «Adını biliyor musun?»

«Adını mı? Tabii, söylediler. VVright'mış. Senin evlilik soyadın olduğu için aklımda kaldı. Ama o kadar çok VVright var ki!..»

Kathryn ağır ağır, «Adı Dr. VVright.» dedi. «Dr. jon "VVright.»

«Öyle mi? Amma rastlan...» Geoff durdu, ablasına baktı. «Jon VVright mı? Yoksa... eski kocan mı? Kathryn başını sallayınca, Geoff gülümsedi, «Bunca yıl sonra, koca Jon geldi demek? Çok sevindim doğrusu. Yarın hemen göreyim. Ama olmaz, yarın gidiyorum. Sevgilerimi, selamlarımı ilet. Herhalde sen de çok sevinmişsindir. Anlat,nasıl karşılaştınız? Yoksa sır mı bu?» Ablasının yaşlı gözlerine baktı. «Hey, ne oluyor? Yoksa, evlenmiş mi?»

Kathryn hayır gibilerden başını salladı. Doğrusu bu hiç aklına gelmemişti. «Geoff, benden nefret ediyor. Sekreteri olmamı istemiyor. Beni bağışlamamış ve bundan sonra da bağışlayacak gibi değil. Kovacak beni.»

«Bunu yapamaz.» dedi Geoff. «En iyi sekreter sensin. O yüzden o kadar önemli bir bölüme verdiler seni.»

«Bunu sen ve ben biliyoruz, ama t o bilmiyor. Bana karşı tavrından anladığım kadarıyla, beni başından atmak için her şeyi yapacak.»

«Yarınki kursun Allah belasını versin. Ama döner dönmez onunla görüşürüm,» dedi Geoff.

«Yararı yok. İş işten geçmiş olur o zaman.»

Ertesi sabah Kathryn erkenden kalkıp, Geoff'u uğurladı. Bulaşıkları yıkadıktan sonra işe gitti. Jon daha gelmemişti. Kathryn saçlarını tararken, kapı açıldı. Kathryn aceleyle tarağını çantasına koydu. Alaylı bir tavırla, «Odama gel lütfen,» dedi Jon, «Tabii özel işlerinden zaman ayırabilirsen.»

Kathryn, eline kalem kâğıt alıp bitişik odaya geçti. Jon kâğıdı görünce, «Kâğıdı bırak, gerek yok.» dedi. < Sana söyleyeceklerim var.»

Kathryn masanın önündeki sandalyeye ilişti. Jon elleri ceplerinde ayakta duruyordu. Yüzünde bir maske vardı sanki. Bir an durduktan sonra <Ne söyleyeceğimi tahmin ettin herhalde.» diye söze başladı, «İkimiz de kendi suçumuz olmayan bir olayın içine itildik. Bütün gece bu duruma bir çözüm aradım. Ve şu karara vardım. Öncelikle şunu belirtiyim. Sekreterimin kim olacağını bilseydim, bu işi daha başlangıçta reddederdim. Ama artık iş işten geçti. Başka bir sekreter isteyebileceğimi düşündüm...»

Kathryn bir şey söylemek için ağzını açacağı sırada, Jon el işaretiyle susturdu onu. «Özür dilerim. Önce ben konuşacağım. Bir başka sekreter istersem, her kafadan bir ses çıkmaya başlayacak. Üstelik, herkes senin gibi bir sekreterim ol-duğu için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip duruyor. Seni istemediğimi söylersen, deli derler bana. Bu konuda kendime göre düşüncelerim var elbet, ama... Her neyse... şu koşullarla, sekreterim olarak kalmana karar verdim: On yıl önceki ilişkimiz, hemen hemen bir aşk macerası kadar kısa sürdüğü için ve artık birbirimize tamamen yabancılaştığımız için, bundan sonra birbirimize yeni tanışmışız gibi davranmamızı ve eskiden arkadaşlık bile etmemişiz gibi bir tavır içine gir-memizi öneriyorum... hayır, önermiyorum., bunun böyle olması gerektiğini kesinlikle belirtiyorum. Aradan on yıl geçtiğine ve onar yıl yaşadığımızı göre, gerçekte ikimiz de o günden farklı birer insan sayılırız. Ne var ki, sana karşı beslediğim olumsuz duygular nedeniyle, bir patronun sekreterine davranacağından daha mesafeli olacağım.» Jon durdu, Kathryn'in cevap vermesini bekledi. Ama Kathryn cevap vermek şöyle dursun, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

«Düşünüyorum da!» diye devam etti Jon, «Belki öteki adamla olan ilişkin ve ona karşı duyguların, bana olan duygularından daha köklü ve daha sürekli olmuştur.»

Kathryn dayanamadı, «Hiçbir zaman başka biri olmadı.» dedi. Ama Jon susturdu onu:

«İlişkinizin ne kadar sürdüğünü söylemene gerek yok.» dedi. «Geçmişinin ayrıntıları beni ilgilendirmiyor.»

Kathryn'in kendini savunmak için söyleyeceklerini dinlememeye kararlı görünüyordu.

Kathryn, «Söyleyeceklerin bu kadar mı?» dedi fısıldar gibi.

«Hayır, bu kadar değil. Senin ve burada öğretim görevlisi olduğumu duyduğum kardeşinin, geçmişteki ilişkimizden kimseye söz etmeyeceğiniz konusunda bana söz vermeni istiyorum.»

Kathryn onurlu bir tavırla başını dikerek, «Bu konuda ağzımı açmayacağıma söz veririm.» dedi. «Geoff'un da aynı sözü vereceğinden kuşku yok.»

«Teşekkür ederim. Bugünkü yaşantımın, geç-mişteki yanlışlarım yüzünden yıpranmasını istemem. Sen kendi yaşantını süreceksin, ben de kendiminkini. Hiçbir bağ olmayacak.» Kathryn ayağa kalkmaya hazırlanırken, Jon durdurdu onu. «Daha bitirmedim.» dedi. «Okul müdürüyle nişanlı olman, durumumuzu daha da zorlaştırıyor. Onun çalışmaları ya da görüşleri konusunda söyleyeceklerimin kulağına gitmemesi gerektiğini de belirtmeli isterim. Her sekreter gibi sen de benim kişisel görüşlerimi öğreneceksin tabii. Buradaki herkes nişanlın dahil için ne düşündüğümü rahatça söylemek ve sözlerimin onlara yetiştirilmeyeceğini bilmek isterim.»

Kathryn öfkeyle yerinden fırladı. «Her şey bitli, bir de sinsilikle mi suçluyorsun beni?»

Jon hafifçe gülümsedi. «Bu kadar öfkелendiği ne göre, ne demek istediğimi anladın galiba.» dedi.

«Benimle işin bitti mi?»

Jon döner koltuğuna oturdu. Kathryn'in kızarmış yüzünü çevreleyen sarı saçlarını, mavi giysinin altındaki düzgün vücudunu, etli dudaklarını, gök mavisi gözlerini süzdü. Sonra alaylı bir tavırla gülümseyerek, «Seninle işim bitti mi? Bu-na hiç duraksamadan cevap veriyorum. Evet kesinlikle seninle işim bitti... Bu kadar... Teşekkür ederim,» dedi.

Kathryn pencereden okulun öteki yapılarına baktı. Buraya öylesine köklü bağlarla bağlanmışlardı ki!.. Kardeşi burada okumuş, sonra öğretim görevlisi olarak yine burada kalmıştı. Geoff'un sevgilisi Helen Brown burada çalışıyordu. Kendisi okulun müdürüyle nişanlıydı ve delicesine sevdiği erkeğin sekreteriydi. Evet, Jon'u hâlâ de-liler gibi seviyordu, dahası bu sevgi yıllar geçtikçe azalacağına artmıştı. Bunu yeni yeni kavramaktaydı.

O sırada kapı açıldı, Helen girdi içeri. «Merhaba. İşin yok ya? Geoff Londra'ya gitti mi diye soracaktım.»

«Gel otur. Geoff, her zamanki gibi geç kaldı, ama ucu ucuna yetiştii.»

Helen jon'un kapısına göz attı. «Yeni patronun nasıl? Duyduğuma göre çok esaslıymış. Evli mi, nişanlı mı, sevgilisi var mı? Bizim kızların tümü bunu öğrenmeye can atıyor.»

Kathryn. önüne baktı. «Bilmem. Özel yaşantısıyla hiç ilgilenmedim.»

Helen saatine göz attı. «Ben kaçayım. Öğrendiğin zaman haber ver. Hadi hoşça kal,» diyerek çıktı.

Demek Jon, bütün kızların ilgisini çekmişti. Doğaldı bu. Acaba Jon'un karısı... yani ikinci karısı var mıydı? Kathryn bunları düşünmemeye çalışarak önündeki kâğıtlara eğildiği sırada telefon çaldı.

«Alo, ben Dr. Wright'm sekreteriyim. Buyrun.»

«Ben müdürün sekreteri Miss Smith. Müdür bey kendisine beş dakika ayırıp ayıramayacağınızı soruyor.»

«Tabii. Geleyim mi?»

«Hayır Miss Swale. Kendisi gelecek.»

Kathryn, Francis'in ne istediğini düşünürken ara kapı açıldı. «Bu kadar çok çalıştığınız sırada sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.» dedi Jon, «Ama dolmakalemimi kaybetmişim. Gördünüz mü acaba?» Sesi alabildiğine iğneleyiciydi.

Kathryn çekmeceleri aradı, masanın üzerindeki kutulara baktı, kendi çantasını bile yokladı. Bir gün önce Jon'un masasından getirdiği kâğıt kalemi karıştırırken kalem çıktı ortaya. «Özür dilerim, buradaymış.» diye uzattı kalemi.

Sekreterimin süper yeteneğinin her zaman söylenildiği kadar süper olmadığı anlaşılıyor,» dedi Jon. «Yoksa kalemimi almanız köklü bir Freud'cu güdüden mi kaynaklandı?»

Kathryn kızarak çekmeceleri kapatırken kapı açıldı. Gelen Francis'di: «Kathryn, işin mi vardı canım?» O sırada Jon'u gördü, elini sıktı. «Dr. Writht, işleriniz nasıl? Güzel nişanlığımın da yardımıyla her şey yolunda gidiyordur sanırım.»

Jon'un yüzü ifadesizdi. «Dediklerine göre, çok yetenekli ve becerikliymiş. Onu övmek bana düşmez, ama yetenekleri konusunda öyle çok şey duydum ki, hangi birini sayacağımı ben de şaşır-dım.»

Francis gülümseyerek, «Bence yetkinlik, sadece iyi bir sekreterde aranılacak özellik değil, iyi bir eş olmanın da koşuludur,» dedi.

Jon şaşırılmış göründü: «Öyle mi dersiniz? Bana kalırsa... daha önemli bazı özellikler de vardır.»

Kathryn karşısında duran iki erkeğe baktı. Jon'un ince uzun, yakışıklı görünüşünün yanında kısa boyu, tıknaz yapısıyla Francis gülünç duruyordu. Kalbinin derinliklerine gömmüş olduğu duyguların yüzeye çıkmasına göz yumarsa, bu duyguların büyük bir patlamaya yol açacağını ve Francis'le birlikte kuracağı geleceğin temellerini havaya uçuracağını sezinledi birden.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 08, 2007, 08:23:40 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Francis göbeğini biraz daha şişirerek, «Yok canım,» diye cevap verdi. «Bu konuda deneysiz olduğunuz için böyle konuşuyorsunuz. Hiç evlenmediğinize göre, dalia öğreneneğiniz pek çok şey var demektir azizim Dr. Wright.» Francis, bir çocuğu sever gibi Kathryn'in başını okşadı. «Bu, benim evlilik dünyasına ikinci girişim olacak ve ikincisinin de birincisi gibi güzel olmasından başka dileğim yok.»

Kathryn, Jon'un yüzünde pek de saklamaya çalışmadığı bir hoşnutsuzluk ifadesi belirlediğini sezdi. Tatsız bir durumu önlemek amacıyla, konuşmayı uzatmamak için nişanlısına döndü: «Beni niçin görmek istemiştin, Francis?»

Jon topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

«Ah, evet canım. Şu almak istediğimiz ev için seninle konuşmaya gelmiştim.» dedi Francis. «Evin sahipleri sıkışık durumdalarmış. Bunun için ipotek sağlamaya çalışıyorlarmış. Ama George Creswell'in dediğine göre bunu sağlamaları pek uzak bir olasılıkmış ve durum kısa zamanda aydınlığa kavuşacaktı. O zaman bize haber verecek, gidip evi göreceğiz.»

«Evet, yeni bir ev sahibi olmak çok heyecan verici doğrusu.» dedi Kathryn. Birkaç dakika önce temellerinden sarsıldığını sezdiği güvenlik duygusunu yeniden pekiştirecek her şey, heyeca" vericiydi.

Francis çıkar çıkmaz Jon göründü.

«Arkadaşlarınıza ve müstakbel eşinize zaman ayırmanız sona erdiyse, belki bana da biraz zaman ayırarak sabah postasını odama getirmek zahmetine katlanırsınız!» dedi.

Kathryn, Jon'un alaycı saldırganlığına aldır-ın m ıv.ı çalışarak mektupları topladı, dosyaya koyup Jon'un odasına girdi. Jon pencerenin önünde durmuş, dalgın dalgın bir şeyler düşünüyordu. Öylesine çevreden kopmuştu ki, Kathryn odaya girince bir an irkildi, sonra masasına oturdu Yüzü her zamanki sert çizgilere büründü ve Kathryn'den olabildiğince uzak durmaya çalışarak mektupları gözden geçirmeye koyuldu.

Lhryn masaya yaklaştı, Jon bir şey demeden oturmamaya kararlı bir tavırla dikilip durdu.

jon ise hiç oralı değildi, ona yer göstermeye hiç niyetli görünmüyordu.

Birinci mektubu okuduktan sonra Kathryn'e dönüp «Bunu açıklayabilir misiniz bana?» dedi.

Kathryn mektubu tersten okumaya çalışarak masanın üzerinden uzandı. Sağları önüne düşmüş ve Jon'un yüzüne değmişti. Jon geri çekildi.

«Bunu yapmayın. Şöyle yanıma gelin.» dedi.

Kathryn, Jon'un yanına geçip, mektubu okudu, jon sabırsız bir tavırla kalemni masaya vurup duruyordu. «Evet, ne diyorsunuz?»

«Bu konuyu biliyorum. Dosyayı getirmemi ister misiniz? Dosyayı inceleyince durumu anlayacaksınız.»

Jon peki anlamında başını salladı. Kathryn dosya dolabına gitti ve dosyayı hemen bulup getirdi. Jon onun bu hızına şaşırmıştı* ama bu konuda övücü bir söz söylemekten de Özenle kaçındı. Kathryn yeniden yanı başına dikilince, bu kez onun ayakta duruşuna öfkeleni jon, «Şöyle yanıma bir sandalye çekin.» dedi sertçe.

Kısa sürede mektuplarla ilgili işlemleri tamamlanınca, homurdanarak teşekkür etti.

Kathryn, Jon'un yazdırmış olduğu mektupların yarısını daktilo etmeyi tamamladığı sırada, kahve molası saatinin geldiğini gördü. Sekreteri olarak bunu jon'a haber vermesi gerektiğini dü-şündü, odanın kapısını vurarak içeri girdi.

«Evet?»

«Bilmem ilgilenir misiniz, ama her sabah bu saatte öğretmenler yemekhanesinde kahve servisi yapılır. Yolu göstereyim mi?»

Jon duraladı, kararsızlık içinde Kathryn'i süzdü, dudaklarını ıslattı. «Bir kahve içsem fena olmaz.» diyerek ayağa kalktı. «Hadi, gösterin yolu.»

Koridora çıktılar. Öğrencilerin de teneffüs saatiydi. Yol boyunca karşılaştıkları öğrencilerin çoğu, Kathryn'e çeşitli konularda fikir danışıyorlar, okul gazetesinin çıkarılmasından, hazırlanan oyunun sahnelenmesine kadar çok değişik alanlarda yardım istiyorlardı ondan. Jon, Kathryn'in öğrenciler arasında .böylesine sevildiğine şaşırılmış gibiydi, ama bu konuda tek söz etmedi. Kathryn yemekhanenin kapısını açtı. Jon'a, «Kahve servisini garson kız yapar.» dedi. «Yemeklerde ise selfservis uygulanır.»

Jon, kendisine çevrilen meraklı bakışlara göz gezdirerek, «Nereye oturayım?» diye sordu. «Nereye isterseniz,» diyen Kathryn, Jon'un yine yanından kıpırdamadığını görünce, söylememesi gerektiğini bildiği bir şeyi söylemeden edemedi: «Yoksa elinizden tutup ben mi götüreyim?»

Jon şaşkın bakışlarını ona çevirince, Kathryn yürüdü, sekreter arkadaşlarından birinin masasına oturdu, Jon. da pencere önünde bir masaya Oturup tek başına kahvesini içti. Kathryn arkadaşıyla konuşup gülüşüyordu ki, Jon'un birden sandalyesini iterek kalktığını gördü. Onunla alay ettiğini sanacak diye kaygılanmıştı. Sonra öteki öğretmenlerin ve görevlilerin Jon'un yanına nenden gitmediklerini merak etti. Okuldakiler, yeni gelenlere hep dostluk göstermeye çalışırlardı çünkü. Kahvesini içtikten sonra yemekhanenin kapısına doğru yürürken öğretmenlerden biri yolunu kesti.

«Yeni patronun nasıl biri?» diye sordu.

«Çok... çok iyi. Neden onunla arkadaşlık edip, yakından tanıyorsunuz?»

«İstemiyoruz. O müdür yardımcısı. Hem de bir bölüm başkanı. Bizden biri de sayılmaz. Şimdiye kadar özel sektörde çalışmış, sonra da birdenbire üst kademedeki bir görevle başımıza getirildi.»

«Bunun ne önemi var, anlamıyorum.» diyerek yürüdü Kathryn. Odasına girdiğinde Jon kapıda duruyordu.

«Geç kaldınız Miss Svvale.»

«Özür dilerim, ama hiç de geç kalmadım. Hat-tâ bir dakika önce bile geldim. Herhalde sizin saatiniz ileri.»

Jon ona doğru birkaç adım yaklaştı. «Yemekhanede söylediğiniz küstahça sözleri bir daha tekrarlayacak olursanız, benden de gereken karşılığı alacağınızı bilin,» dedi.

«Küstahlık ettimse özür dilerim.» diyerek makinesinin başına geçti Kathryn, çalışmaya koyuldu. Jon da arkasını dönüp çıktı.

Öğleden sonra olaysız geçti. Jon dersten çıkıp odasına gelince, Kathryn'i çağırdı.

«Sana sormak istediğim bazı sorular var, otur lütfen,» dedi.

Kathryn oturdu ve onun konuşma tavrının değişmesine şaşırarak, ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladı.

Jon çekmecelerini karıştırdıktan, masasının üzerindeki kâğıtları düzelttikten sonra, konuşmaya başladı: «Kardeşinin mühendislik bölümünde öğretim görevlisi olduğu doğru mu? Eğer öyleyse,

neden görmedim onu?»

«Evet burada çalışıyor, ama bugün ye yarın Londra'da dersi olduğu için okulda değil.»

«Evet, anlıyorum. Kaç yaşında oldu şimdi?»

«Yirmi beş. O on besindeyken biz...» Kathryn, geçmişten söz edilmesini istemediğini hatırlayarak sustu.

«Ne zaman dedin?»

«Sen Amerika'ya gittiğin zaman.»

«Evet, o kadarcık hesabı ben de yapabilirim.»

Onun bu alaycı tavrına alışmadığı için kıpkırmızı kesildi Kathryn.

«Evet.» Jon tepeden tırnağa süzdü onu. «Öyle çok zaman geçti ki!.. Peki şimdi nerede oturuyorsun?»

«Seninle... yani her zaman oturduğumuz ev-de.»

«Yalnız mı?»

«Hayır, Geoff'la oturuyorum. Büyükannem on sekiz ay önce öldü.»

«Üzüldüm. Çok iyi bir kadındı.»

«Harika bir insandı.» dedi Kathryn, bir an durduktan sonra devam etti: «Evle eşyalar kardeşimle bana kaldı. Yukardaki odalardan birkaçını Geoff kullanıyor. Aşağıdaki odalarla mutfak da benim.»

«Sen evlenince ne olacak?» dedi Jon.

Kathryn dikkatle onun yüzüne baktı. 'Bir zamanki aşkımızı unutup, benim bir başkasıyla evlenmemden nasıl böyle serinkanlılıkla söz edebi-liyor acaba?' diye düşündü. Sonra ayağa kalktı.

«Geoff sözlü sayılır, günün birinde o da evlenecek. Henüz bu sorunu konuşmadık, zamanı ge

ünce düşünürüz.»

Jon da ayağa kalktı ve bir baş işaretiyle Kathryn'e gidebileceğini belirtti.

«İyi geceler Dr. Wright.»

«İyi geceler Miss Swale.»

Kathryn eve dönünceye kadar, Jon'un neden kendisiyle ilgilendiğini, özel yaşantısıyla ilgili soruları neden sorduğunu düşündü durdu.

Ertesi sabah yine birlikte mektupları elden geçirdiler. Kathryn, Jon'un soğukluğunu, belirgin bir nefret gösterisinden daha katlanılmaz buluyordu.

Okulun antetli kâğıtlarından birini eline alan Jon, başlığın altındaki «Bütün yazışmalara verilecek cevaplar, müdüre hitaben yazılacaktır» ibaresini göstererek, «Bu ne demek oluyor? » diye sordu.

«Ne dediği belli. Yazılacak bütün mektuplar, müdüre hitaben yazılacak, yani okuldan dışarıda bir yere yazılmış bütün mektupların cevabı, mektubu yazana değil, müdüre gönderilecek.»

«Bu korkunç bir zaman kaybı,» dedi Jon. «Bundan sonra yazacağımız mektuplarda, o ibareyi silip yerine 'cevabınızı mektubumuzda imzası olan kişiye gönderin' kaydını koyun.»

Bu tutumu Kathryn'in aklı almadı. «Bunun için önce müdürün iznini almayacak mısınız?»

«Ne diye izin alacaktım?» diye "bağırdı Jon. «Tartışmayı bırakın da ne diyorsam onu yapın. Bu konuştuklarımızı da müdüre yetiştirmeyin sakın.»

Kahve molası zamanı geldiğinde, cesaretini toplayıp Jon'un kapısını vurdu.

«Kahve içmeye gidiyor musunuz, Dr. Wright?» dedi.

Jon biraz huzursuz görünüyordu. «Bu sabah gitmeyeceğim.»

«Dilerseniz sizi öteki arkadaşlarla tanıştırayım.»

«Hayır, sağolun.» dedi Jon. «Bir daha oraya gitmektense, burada kalıp su içmeyi yeğlerim. Buradakiler yeni gelenlere karşı hep böyle düşmanca mı davranırlar? Yoksa bana mı karşılar?»

Kathryn hafifçe kızardı. «Sanıyorum, sizin bir özel sanayi kuruluşundan, bir öğretim kurumuna gelişinizi yadırgıyorlar.»

Arkadaşlarıyla kahvesini içerken, boyuna odasında tek başına oturan adamı düşünüyordu. Çocuk gibiydi Jon. Arkadaşları kendisine yakınlık göstermediler diye, buraya gelmek istediği halde gelmiyordu. Yüreği acıma duygusuyla doldu, masadan kalkıp mutfağa gitti, «Patronum buraya gelmeye utanıyor,» dedi. «Bir fincan kahve verir misin?» Garson kızdan aldığı kahveyle Jon'un odasına döndü.

«Kahve ister miydiniz?» diye masaya yaklaştı.

Jon'un yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı: «Sen bir meleksin, Kathryn!..» Bu düşünmeden, yüreктen kopup gelmiş bir sözdü. Bu söze, Kathryn de yüreктen gülümseyerek karşılık verdi. Jon, onun gülümseyişini görünce kendini topladı. «Hemen hemen kusursuz bir sekretere yaraşacak bir davranış. Gözüme girmeye mi çalışıyorsun?» dedi.

Kathryn ağlamamak için kendini zor tutarak, «Ne kadar huysuz olabiliyorsun!» diye karşılık verdi.

«Huysuz mu? Daha bu bir şey değil. Bundan çok daha ters ve katı da olabilirim... hele senin gibi geçmişte bana büyük acı çektirmiş olanlara karşı. Benim sözlüğümde bağışlamak yoktur.» Kathryn'in artık tutamadığı gözyaşlarına baktı. «Her ağlayışında, biraz daha öcümü almış oluyorum.»

Kathryn akşam eve dönünce, sabırsızlıkla Geoff'u bekledi. Yemeklerini yediler. Geoff onu üzüntülü görünce,

«Neyin var? Neler oldu bugün? Jon bir şey mi yaptı? diye sormak gereğini duydu.

«Geoff, ne durumda olduğumu bilemezsin.» dedi Kathryn. «Jon, bana, çiğnenip geçilecek bir süprüntü gibi davranıyor. Benden öğ almak istiyor.»

«Hadi hadi Kath, işi melodram, havasına sokma. Bunlar senin kuruntun.»

«Kuruntum mu? Her karşılaştığımızda bana hakaret etmesi de mi benim kuruntum?»

«Peki neden Kath? Niçin yapıyor bunu? Senden gerçekten nefret ediyorsa, hiç ilgilenmez. Ama eğer hâlâ...» Geoff sustu, ablasını süzdü.

«Hâlâ ne?» Kathryn, üzüntüye öylesine kendini kaptırmıştı ki, kardeşinin ne demek istediğini anlayamadı.

«Yok bir şey. Yarın gelip onu görürüm. Beni sordu mu?»

«Evet, sordu.» dedi Kathryn. «Bak Geoff, Jon aramızdaki ilişkinin kimse tarafından bilinmesini istemiyor. Ben, bu konuyu, Helen dahil hiç kimseye açmayacağımıza, senin adına da söz verdim. Hatırım için bu sözü tut.»

«İkiniz de öyle istiyorsanız, öyle olsun. Gerçi ben Helen'den bir şey gizlemem ama...» dedi Geoff.

«Ne olur, bunu söyleme.»

«Peki. Ama seni bu üzüntüden kurtarmak gerek. Bir şeyler yapmalıyız.» diyerek odasına çekildi Geoff.

Ertesi sabah Kathryn mektupları temize çekerken Jon da başında durmuş bekliyordu. O sırada kapı açıldı ve Geoff görüldü. Jon sevinçle «Geoff! » diye kucakladı onu.

Geoff un yüzü de sevinçle aydınlandı. «Seni tekrar gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin. Hiç değişmemişsin Jon.»

«Öyle mi sanıyorsun? Belki dış görünüşüm değişmedi, ama hem yaşlandım, hem de akılandım kardeşim. Sen de koca adam olmuşsun!»

Kathryn, Jon'daki bu değişikliği şaşkın gözlerle izliyor, Geoff'a gösterdiği coşkunun kendisine gösterdiği soğuk tavırla nasıl bir karşılık oluş-turduğunu düşünüyordu.

«Gel odama gidelim Geoff. Biraz çene çalarız. Vaktin var mı?» dedi Jon.

«Bu ders boşum.»

Jon, Kathryn'e döndü. Yüzünün çizgileri ve sesi bir anda değişti. «Yarım saat süreyle rahatsız edilmek istemiyorum.» dedi. «Anlaşıldı mı?»

Kathryn başını salladı. Belki Geoff şimdi ânları kendisinin neler çektiğini...

Oysa Geoff bitişik odaya geçtiği için, Jon'un sesindeki ve tavrındaki değişikliği fark etmemişti. Jon kapıyı kapadı. İçerden fısıltıyla süren konuşmalar ve arada bir atılan kahkahalar duyuluyordu. Kathryn de kendini işine vermeye çalıştı.

Kahve molası verildiğinde, yemekhaneye biraz geç indi. Bu sabah Jon'a kahve götürmek gibi bir

iyilik yapmamaya da kesin kararlıydı. Oysa ye—mekhaneye girince, jon'un Geoff ve öteki öğretim görevlileriyle birlikte bir masada oturduğunu gördü. Kathryn'in arkadaşları da, onların yanındaki bir masada oturmuş, Kathryn'e de yer ayırmışlardı.

Kathryn masaya oturunca, arkadaşı Jill Summers kulağına eğildi. «Bizim Annette yeni bölüm başkanına kancayı attı. O da bundan kurtulmak için pek çaba göstermiyor gibi,» diye fısıldadı.

Kayıt bürosundaki sekreterlerden Liz VWilliams da elini ağzına siper ederek, «Annette yeşil ışığı yaktı,» dedi. «Zavallı adamcağızın kulağını büküp, Annette söz konusu olunca kırmızı ışığın değil, yeşilin tehlikeli olduğunu anlatmalı. Bunu sen yapamaz mısın Kath? Ne de olsa senin patronun, adamcağızı Annette'in pençesine bırakmak insafsızlık olur.»

Kathryn omuz si'ltti. «Benim patronum, ama benim sorumluluğumda değil. Denesin de, kendi görsün.»

Kathryn serinkanlı görünmeye çalışıyor, oysa içinde fırtınalar kopuyordu. Kendi kendine, 'Annette büyük ve tehlikeli bir girdap gibidir. jon'u kendine doğru çekiyor. Çok geçmeden Jon bu girdaba kapılıp gider ve onu hepten kaybederim diye düşünmekteydi.

Biraz sonra arkadaşları kahvelerini içip gidin—ce, masada yalnız kaldı. Konuşacak kimse olmadığı için de ister istemez yan masadaki konuşmalara kulak misafiri olmaya başladı. Bir ara göz ucuyla Jon'a baktı. Yanındaki güzel kadın—dan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. An—nette olanca şuhluğu ile, «Kariniz buraya taşınmanızdan hoşlandı" mı» Dr. Wright?» diye soruyordu.

Kathryn, Jon'un kendisine duyuracak kadar yüksek sesle, «Benim karım yok.» dediğini duydu.

Jon'un bu havaya nasıl girdiğine şaşarak kardeşine baktı. Bir an göz göze geldiler. Geccff'un da durumdan hoşlanmadığı belliydi. Annette Linton'dan hiç hazzetmediği için, jon'un bu kadının oltasına takıldığına sinirlenmiş görünüyordu. Bu arada masada bulunan Fred Welford, yirmi yaşındaki oğlunun evlenmeye niyetlendiğinden söz ederek, «Ben buna karşıyım, hattâ oğluma 'benim gibi genç yaşta evlenirsen sonra pişman olursun' dedim,» deyince, Annette bu fırsatı da ka—ırmadı.

«Mr. VVelford, karınızın yerinde olsaydım kafanıza bir şey indirirdim. Benim ilkem, sonuna kadar mücadele etmektir.» diyerek Jon'a baktı Annette ve «Özellikle erkeklerle,» diye tamamladı sözünü. Anlamalı bakışlarla gülümsediler birbirlerine.

Jon, «Genç yaşta yapılan evliliklerin uzun ömürlü olmadığı söylenebilir.» dedi. «İstatistikler böyle diyor.» Kathryn, jon'un gözlerini kızdan ayırmadığını fark etti.

Annette siyah saçlarını savurarak bir kahkaha attı. Geoff canının iyice sıkıldığını belli eden bir ifadeyle ayağa kalkmıştı: «Ben gidiyorum. İşim var. Geliyor musun jon?» diye sordu.

Jon, «Sen işine bak Geoff.» dedi. «Bu konuşma ilgimi çekti, biraz daha kalacağım.»

Kathryn daha fazla dayanamayarak sandalyesini hızla geriye itip ayağa kalktı. Bunun üzerine Jon başını çevirip ona baktı. Kathryn'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. O sırada Annette, «Dr. Wright, adım Annette... tabii siz adıyla hitap edebilirsiniz bana.» diyordu Jon'a.

Jon da hiç duraksamadan karşılık vermişti: «Sen de bana Jon diyebilirsin.»

Ticaret Bölümü Başkanı Jim Mexby de masadan kalkarken, «Aman dikkatli olun, Dr. Wright.» diye takıldı. «Annette radar gibidir. Görüş alanı içine aldı bile. Daha ne olup bittiğini anlamadan, gözlerinin ışınlarıyla yere serilmeniz iştten bile değildir.»

«Öyle mi dersiniz acaba?» dedi Jon. «Ben otuz iki yaşına kadar boşuna mı bekâr kaldım? Her türlü saldırıyı savuşturacak karşı silahlarım var benim de. İnsan bu yaşa kadar bekâr kalınca kendini korumasını öğreniyor.» Jon bunları söyledikten sonra birden kıpkırmızı kesilen Annette'e dik dik baktı.,

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 08, 2007, 09:00:29 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kathryn odasına dönerken kendini toparlayıp öfkesini yenmeye çalıştı. Tam o sırada koridorda, öğrenciler yolunu kestiler ve onunla sahneye çekleri oyun konusunda konuşmak istediklerini söylediler. Kathryn, «İşe başlamama yedi dakika var. Odama gelin de, orada konuşalım.» diyerek öğrencileri odasına çağırdı. Koridor boyunca hızlı hızlı yürüyerek odasına geldiler. Sanat Öğrencilerinden Maureen hemen söze başladı: «Miss Swale, oyunumuzda baş kadın rolünü sizin oynamanızı istiyoruz. Daha önceleri de bizim oyunlarımızda rol almıştınız, bizi kırmazsınız, değil mi?»

Öğrenci birliği başkanı David Hickley de arkadaşını destekleyerek, «Bu rol için sizden uygunu olamaz Miss Swale.» dedi. «Saçınızın rengi, boyunuz, görünüşünüz tam bu role uygun. Biz kararımızı verdik... siz oynayacaksınız.»

Kathryn gülümseyerek, «Uzun bir rol mü, acaba ezberimi zamanında tamamlayabilir miyim?» dedi. «Rolü kabul edip etmemem buna bağlı.»

Öğrenciler, rolün üstesinden gelebileceğine inandırdılar onu ve sonunda isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Maureen, «Şimdi bir sorunumuz daha var.» dedi. «Bize bir de baş erkek oyuncu bulabilir misiniz? Nişanlınız olur mu acaba... burada mı çalışıyor? Acaba oynamayı kabul eder mi?»

Kathryn nişanlısını düşününce içinden gülmek geldi. Bu çocuklar nişanlısının kim olduğunu bilselerdi, böyle bir öneri yapmak şöyle dursun, herhalde dehşete düşerlerdi. Kathryn kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. O sırada bitişik odadan sinirli bir öksürük sesi geldi. Öğrenciler o yana baktılar. Maureen, «Kim var orada?» diye fısıldadı. «Patronunuz mu yoksa? Acaba o oynar mı bizim oyunda? Bir sorsanız?»

Kathryn, «Kesinlikle olmaz.» dedi. «Hadi bakalım, hepimiz işimizle ilgilenelim artık. Ben rolü kabul ettim. Erkek oyuncuyu da siz bulun.»

«Ama biz bulursak, sizin de onaylamanız gerek Miss Swale. Ne de olsa, onunla öpüşecek olan sizsiniz.»

«Öpüşmek mi? Anlaşmamızda bu yoktu.»

«Ama bütün kadın kahramanlar, erkek kahramanlarla öpüşürler oyunda, öyle değil mi?»

Kathryn, gülererek uğurladı onları. Bitişik odanın kapısı açıldı o anda. Jon sinirli görünüyordu.

«Neler oluyor burada? Pek eğlenceli bir şey olmalı ki, gülüyordunuz boyuna.»

Kathryn çocuklarla arasında geçen konuşmayı aktardı. Jon, gülünç görünen bir öfke içindeydi.

«Baş erkek rolünü ben mi oynayacaktım? İstemem, eksik olsun. Böyle bir rolü, sadece baş kadın oyuncuyu kendim seçmek koşuluyla kabul ederim. Oysa anlaşıldığına göre, bu oyuncu çoktan belirlenmiş ve hiç de benim seçimime uygun biri değil.»

Kathryn dudaklarını ısırdı.

Telefon çaldı. Boğuk ve şuh bir kadın sesi, Kathryn'in kulaklarını tırmalarcasına, «Dr. VVright'ı bağlar mısınız lütfen?» dedi.

Kathryn, sesi tanımamış gibi, «Kim arıyor?» diye sordu.

«Kim olduğumu bırakın da, telefonu bağlayın siz hele.»

Kathryn, telefonu Jon'a uzattı. «Bir kadın sizi arıyor. Adını vermedi.

«Bu güzel işte. Alo, ben Jon Wright. Aa, senmiydin Annette? Evet? Bu gece mi?» Jon'un sesi keyifli çıkıyordu. «Tabii boşum. Senin evine mi? Olur. Ev yemeğini Özlemiştim doğrusu.» Yan gözle Kathryn'e baktı. «Yıllardır bu lüksten yoksunum. Otelde kalmak, dışarda yemek usandırıcı oluyor. Kaçta? Adresini verir misin?» Adresi not etti. «Tamam, gelirim.» Telefonu kapadıktan son-ra, «Amma hızlı kadın!» dedi. «Soyadı nedir? Tanıştırılırken duymadım. Ne iş yapıyor?»

«Adı Annette Linton. Ev Ekonomisi bölümünün başkanı.» Kathryn kendini tutamadı ve «Erkek avcısıdır,» diye tamamladı sözlerini.

Jon'un ağzı kulaklarına varıyordu. «Desenize, evine gitmek büsbütün zorunlu oldu. Demek erkek avcısı? Böyle avcıya can kurban.»

Akşam evde otururlarken, Kathryn kardeşine, «Bu sabah Jon'la neler konuştun Geoff?» diye sordu. «Yaşam öykümü anlatacak kadar uzun kaldın onun yanında.»

Geoff biraz çekinerek, «Jon bir sürü şey anlattı.» dedi. «Şimdi hepsini hatırlayamıyorum. Anladığım kadarıyla, senden ayrıldıktan sonra bu-nalıma düşmüş, bir alay kızla gezip tozmuş. Sonra İngiltere'ye dönmüş, doktorasını vermiş ve bir şirkette çalışmaya başlamış. Sonra da bu okula gelmiş. Hepsi bu kadar.» Geoff durdu, yan gözle ablasına baktı. «Bir de... bir de bana 'öteki adam'ı sordu Kath.»

Kathryn merakla ona döndü. «Peki, sen ne dedin?»

«O zamanlar neler olup bittiğini anlayamayacak kadar ufaktım dedim. Zaten bunun beni ilgilendirmedğini, çok merak ediyorsa sana sormasını söyledim.»

«Peki o ne dedi?»

«Ölsem sormam gibilerden bir şeyler geveledi ve konuyu değiştirdi.»

«Geoff, ona hiçbir zaman gerçeği söylemeyeceğine söz ver.»

Geoff omuz silkti. «Bence hâlâ aptallık ediyorsun. Ama yine de sen bilirsin.» Bir an duraladı, sonra, «Pazar akşamı beni oteline yemeğe çağırdı.» dedi.

«Benim doğum günümde mi? Kabul ettin mi?»

Geoff başını salladı. «Evet. Alınmazsın diye düşündüm. Nasıl olsa sen morukla olacaksın, öyle değil mi?»

«Evet, Francis'in evinde olacağım. O yüzden istediğin yere gidebilirsin. Nerede kalıyormuş?»

«Bilmiyor musun? Continental otelinde.»

«Ne? Şehrin en büyük otelinde ha? Bu masrafın altından nasıl kalkabiliyor acaba?»

«Kalkıyor herhalde. Bunca yıl kazandığı parayı uğrunda harcayacak kimsesi olmadığı için, bankada biriktirdiğini söyledi. Arabasını gördün mü? Beyaz bir Jaguar. Hem de gıcır gıcır.»

«Jon'un bu akşam Annette'e davetli olduğunu biliyor musun?»

Geoff afalladı. «Ne? Kaşla göz arasında oldu ha? Daha bu sabah tanıştılar. Jon'u uyarmam gerek.»

«Boşuna uğraşma. Ben denedim. Üstelik, ilgisini kamçılamaktan başka bir şeye yaramadı.»
Bunları söyledikten sonra içini çekti Kathryn. «Neyse, sen anlat bakalım, başka neler konuştunuz?»

«Möbleli bir daire aradığını söyledi. Başka bir şey kalmamış aklımda.» Geoff ayağa kalktı, gerindi.
«Helen gelmeden önce, ödev kâğıtlarına bakıp not vermem gerek. Çay için teşekkürler.»

Ertesi sabah işe geç kalmamaya özen gösterdi. Mantosunu askıya geçirirken, bitişik odadan yüksek sesle konuşmalar duydu. Seslerden biri Jon' un, öteki ise Geoff'un sesiydi. Kathryn buna hem şaşıtı, hem de neler olduğunu merak etti içerde. Merakını yenmeye çalışarak masasına oturdu-sa da, öylesine yüksek sesle konuşuyorlardı ki, duymamak olanaksızdı.

Jon, «Bu işle seni kim görevlendirdi? Değerli ablan mı?» diyordu. «Eğer benden nefret ettiğini bilmesem, kiskaniyor derdim. Benim özel işlerime burnunu sokmamasını söyle ona.»

«Jon, o sadece senin iyiliğini düşünüyor.»

«On yıl önce yaptıklarından sonra mı benim iyiliğimi düşünmek aklına geldi? Şaka ediyorsun herhalde.» Jon durdu. Geoff'tan cevap gelmeyince devam etti. «Bak arkadaş, sen de erkeksin. Annette gibi bir kadın kendini kollarına atar da, ben-nim gibi bekâr bir erkek nasıl kaçır bundan? Ben de insanım Geoff.»

«Senin gibi ilkelere bağlı bir insan nasıl olur da, onun gibi ahlak kurallarını hiçe sayan bir kadınla ilgilenir? Oysa sen başka birtakım davranışları bile başılayamıyorsun...»

Jon'un sesi yükseldi, «Geoff, ben ahlak ölçülerinde çok yüksek standartlar arayacağım bir kişiye karım derim, ama Annette gibi bir kadınla karım olacak kadını da hiçbir zaman aynı kefeye koymam.» Bir an sessizlik oldu. «Beni merak etme, Geoff. Gerekirse, karşımdaki kadını kendi oyununa getirmesini de bilirim. Bunca yıldır alıştım buna. Şimdi çetin cevaz gördüğüm için bana ilgi duyuyor, hepsi bu.»

Geoff boyun eğmiş gibiydi. «Ne yaptığını bili-yorsun herhalde, ama yine de...»

«Geoff, kadın konusunda ciddi değilim artık. Bağışıklık kazandım. Gelip geçici hepsi. Ama ilgi gösterdiğin için sağol. Benim için tasalanmana gerek yok. Kendimi korumasını bilirim. Ablandan sonra, hiçbir kadma güvenim kalmadı.»

Kathryn, Jon'un odasından koridora açılan kapının açılıp kapandığını duydu ve Geoff'un gittiğini anladı. Az sonra ara kapı açıldı. Jon, «Ne kadardır buradasın?» diye sordu. Kathryn ona bakmadan, «Yeterince uzun süredir.» karşılığını verdi.

«Konuşmamızı mı dinliyordun?»

«Sesiniz geliyordu Dr. VVright, ister istemez duydum.»

«Öyleyse oh olsun. Başkalarının konuşmalarını dinlememeyi Öğrenirsin belki.»

«Ama ben...»

Jon kapıyı güm diye vurup kapattı.

Birkaç dakika sonra dahilî telefon çaldı.

«Buyrun, ben Dr. Wright'm sekreteriyim.»

Alaylı ses, «Öyle mi?» dedi. «Öyleyse, Dr. Wright derhal sizi görmek istiyor.»

Kathryn ara kapıyı açtı. «Beni mi istediniz Dr. VVright?»

Jön, Kathryn'in sesindeki yumuşaklığı duyunca ters ters baktı. «Cıvıklık etmek size yakışmıyor.» dedi. «Oturun. Bazı şeyler öğrenmek istiyorum. Başka bir niyetim yok.» dedi.

Kathryn başını önüne eğerek oturdu.

«Burada yeni olduğum için kuralları pek bilmiyorum. Bölümümde çalışanlardan biri ayrılıyor. Onun yerine okuldan biri mi atanıyor, yoksa ilan yoluyla dışardan biri mi aranıyor?»

«Eğitim alanında her boş olan görev için ilana başvurulur» dedi Kathryn.

«Peki, ya ben burada çalışanlar içinde bu işe uygun biri olduğumu düşünüyorsam, o zaman ne olur?»

«yine de ilan verilir. Tabii, uygun gördüğünüz öğretim üyesini durumdan haberdar edip, başvurmasını söyleyebilirsiniz. Ama adayları inceleyecek olan komite,"bir başkasını seçebilir.»

«Burada bulunan biri boş olan işe alınmayınca okul, değerli bir Öğretmenden yoksun kalır. Çok anlamsız. Şirketlerde böyle yapılmaz. Uygun görülen kişi, şirket içindeyse bile bu göreve atanır.»

«Eğitim, özellikle de yüksek öğrenim alanında dışardan taze kan sağlamanın yararına inananlar var Dr. "VVright. Kadrodakilerin daha üst düzeyde görevlere getirilmesi, yenilerin önünü tıkayabilir. Örneğin siz dışardan geldiniz. Kadro—dan biri seçilmedi. Çünkü sizin yeni görüşleriniz olacağı düş ünüldü.»

«Yani siz benim önerdiğim yöntemin eğitimde bir kısırlığa yol açabileceğini söylüyorsunuz, öyle mi?»

«Evet.» Kathryn bir an başını kaldırdı ve Jon' un bakışında tuhaf bir anlam sezerek heyecanlandı. Yüreği ağzına geldi. Hemen, «Ben gidebilir miyim artık?» diye sordu.

Jon ağzını açacağı sırada telefon çaldı. «Evet?» Yüzünde canının sıkıldığını belirten bir gölge belirdi. «Evet, burada yanımda.» Kathryn'e döndü.

«Nişanlınız.» Telefonu hırsla uzattı.

«Alo Francis. Evet Francis. Evet, pazar günü. Çok isterim tabii, sağol.»
Jon, bu konuşmaya dayanamıyormuş gibi yerinden fırladı, odada gezinmeye başladı.

«Şimdi mi Francis?» Kathryn yan gözle Jon'a baktı. «Peki olur, evet Francis.» Telefonu kapadı.

Jon, pencerenin önünde duruyordu. Başını çevirmeden, «Hep evet Francis, olur Francis demekten başka bir şey bilmez misiniz siz? Hayır Francis diyemez misiniz hiç?»

«Özür dilerim Dr. Wright, ama şey... şey, beni odasına çağırıyor.»

«Şimdi mi? Ben buradayken mi? Siz dönünceye kadar ben ne yapacağım. Okulun çevresinde bir tur mu atayım?»

«Gecikmem herhalde. Kızarmısınız?»

«Kızarım tabii. Neyse, hadi gidin, gidin.»

Kathryn, Francis'in odasına gitti. Francis sekreterine bir şey dikte ediyordu. Kathryn gelince, yaşlı sekreter ters ters bakarak odadan çıktı.

Francis, «Buyur, otur canım.» dedi. «Az önce telefonda doğum gününün bu pazar olduğunu doğruladm. Benim de not defterimde öyle yazıyor zaten. Sana aldığım armağan burada.» Böyle diyerek çekmecedan süslü bir paket çıkardı. «Bunu ister şimdi aç, ister pazara kadar sakla.»

Kathryn kızardı ve paketi titreyen ellerle aldı. İçinden bir ses, 'Bu armağanı kabul etmemeliyim. Sahtekârlık yapıyorum,' diyordu. Ama bu sesi bastırarak paketi açtı. Zarif kutuda çok güzel bir altın saat duruyordu.

«Francis, harika bir şey bu! Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Şey... takabilir miyim?» dedi Kathryn.

«Tabii canım.» Francis ayağa kalktı. «Dur ben takayım.» Bileziği taktıktan sonra birden eğildi ve Kathryn'i dudağından öptü.

Kathryn hiç beklemediği bu davranış üzerine neredeyse haykıracaktı. Tepesi atmıştı. Saati kolundan fırlatmak istiyordu. Ama kendini tuttu. Gülümsedi, hattâ Francis'in yanağını hafifçe öptü.

«Pazar akşamı seni yemeğe götüreceğim canım. Saat yedi buçukta bana gelersin, oradan gideriz. Şimdi işime devam etmem gerekiyor. Hadi güle güle.»

Kathryn kapıda durdu, «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» dedi.

«Olduğun gibi kal, yeter. Benim için en güzel teşekkür bu.»

Kathryn, Jon'un alaylı bakışlarına dayanamayacağını düşünerek doğru kendi odasına gitti. Ama Jon oradaydı. Kathryn'in kızarmış yanaklarına, parlayan gözlerine baktı, o arada saati de gördü. Kathryn'in bileğini tutarak saati inceledi.

«Epey pahalıya patlamış. Acaba Miss Swale bunu hak etmek için ne yaptı?»

Parmakları, Kathryn'in bileğini acıtacak kadar sıkıyordu. Elini çekti Kathryn ve bileğini ovuşturdu. Jon, «Yok, söylemeyin daha iyi. Bunu hak etmek için ne yaptığınızı bilmemeyi yeğlerim.» dedi.

Kathryn öleceğini bilse gerçeği söylemeyecekti. «Ne isterseniz öyle düşünün.» dedi.

Francis'in, kendisini ilk kez öpüşünün uyandırdığı olumsuz duygunun yanı sıra, bir de Jon'un bu tatsız alaylarını kaldıramayacaktı artık.

Pazar günü Kathryn banyosunu yaptıktan sonra giyindi. Hafifçe makyaj yaptı. 'Bugün doğum günüm. İçim ne kadar sızlarsa sızlasın, süslen-mem gerek,' diye geçirdi içinden.

Francis'in evine gittiğinde kapıyı uzun boylu, sarışın, genç bir adam açtı. «Evet, ne istediniz?»

Kathryn içeri buyur edilmediğine şaşırarak, «Francis... yani Mr. Rutland yok mu?» diye sordu.

«Evde. Kim arıyor diyeyim?»

«Kathryn... Kathryn Swale.»

Genç adamın yüzündeki ifade birden değişti. «Siz, siz babamın nişanlısı, olamazsınız.»

Kathryn şaşkınlık içinde, «Özür dilerim, ama nişanlısıyım.» dedi.

«Buyrun içeri. Kimbilir benim için neler düşüneceksiniz. Ben onun oğlu Max'ım. Benden söz etmiştir herhalde. Yoksa beni sakladı mı sizden?»

Kathryn gülerek içeri girdi. Max elini uzattı. «Öyleyse tanışalım.» El sıkıştılar. «Çok şaşırdım. Ne de olsa insan her gün müstakbel üvey anne-siyle karşılaşmıyor tabii. Meğer babam sandığımdan da zevkliymiş.»

Kathryn gülümsedi. «Teşekkür ederim.» dedi. «Doğrusu moralimi yükseltmek için bu övgülere ihtiyacım vardı.» İçeri girdiler. Francis, Max'a içki ikram etmesini söyledi. Max kadehini verirken Kathryn'e, «Biliyor musunuz?» dedi. «Benden bir gün bile büyük olamazsınız. Yaşınızı sorabilir miyim? Yoksa üvey annelere böyle şeyler sorul-maz mı?»

«Bugün yirmi yedi yaşıma basıyorum.»

«Rastlantıya bakın. Ben de salı günü yirmi ye-di yaşıma gireceğim.»

«Öyleyse bir gün değil, tam iki gün büyüğüm senden.» diye güldü Kathryn. Üvey oğlundan çok hoşlanmıştı. «Tatile mi geldin?»

Max gözlerini ondan ayıramıyordu. «Hayır, iki üç ay kalacağım. Dünyayı dolaşmayı bir süre erteledim .»

«Baban senin kimya mühendisi olduğunu söyledi.»

«Evet, gezgin bir mühendis. Böylesi hoşuma gidiyor. Keşke bu akşam başkasına sözüm olmasaydı. Sizi başbaşa bırakmaz, ben de gelirdim.»

Francis kapıya gitti. «Öyleyse başkasına söz vermen çok iyi olmuş, oğlum.» dedi.

«Baba kutlarım seni, ben de olsam bundan daha uygun bir nişanlı seçemezdim.»

Kathryn içkisini bitirdi ve «Övgülerin şaraptan daha çok başımı döndürüyor.» diyerek ayağa kalktı. «Gidiyor muyuz Francis?»

«Evet canım. Pek güzelsin bu akşam. Şehrin en güzel otelinde yemek bu güzelliğin hakkı, hele hele doğum günün olursa. Max, Kathryn'in mantosunu tut.»

Max mantoyu tutarken, «Yakında yine görüşeceğiz, üvey anneciğim. Söz.» dedi.

Evden çıkarlarken düşünüyordu Kathryn, şehrin en iyi oteli derken Francis acaba Continental'i mi kastetmişti?

Francis, «Continental'e varınca...» diye söze başladı.

«Continental'e mi gidiyoruz Francis?»

«Evet, hiç gitmemiştin» değil mi? Sürpriz yapmak istedim. Çok güzel bir yerdir.»

«Hiç kuşkum yok.»

Otelin döner kapılarından girdiler, ayakları uzun tüylü halılara gömülerek yürüdüler, yemek salonuna geçip kendilerine ayrılan masaya oturdular! Kathryn başını kaldırıp çevresine bakamıyordu. Jon ile Geoff salonda olmalıydılar. Kathryn çevresine bakınırken onları gördü az sonra; onlar da Kathryn'le Francis'i görmüşlerdi. Geoff elini sallayarak selâm verdi. Jon ise suratını ekşiterek başını öteye çevirdi.

Kathryn ona bakmamaya çalışarak, Francis'le konuşmaya daldı. Öğrencilerin oyunundan söz etmeye başladı. Kendisinin baş rolü oynayacağını, erkek rolü için de öğrencilerin «Nişanlınız oynamaz mı?» diye sorduklarını anlattı Francis'e.

Francis gülmeye başladı. Kathryn de gülünce İon ters ters baktı onlara. Kathryn, 'acaba onu öfkelenmek için mi güldüğümü sanıyor,' diye düşündü. Francis, «Bak aklıma ne geldi.» dedi. «Oğlum Max, amatör oyuncudur. Baş rolü senin oynayacağını duyunca, bu işi seve seve kabul edecektir.»

Bu fikir Kathryn'e de akla yakın geldi. Üstelik Max tam öğrencilerin düşündükleri tipteydi: Uzun boylu, genç, yakışıklı...

«Öyleyse onunla konuşuver lütfen. Bana telefon etsin ve rolü kabul edip etmeyeceğini haber versin.»

«Olur canım. Geçen gün konuştuğumuz ev satışa çıkarılmış. Bir gün gidip görmek ister misin?»

«Dr. Wright çarşamba günü Eğitim Müdürlüğüne gidecek, belki giderken beni de oraya götürür, eve bakarım.»

Kathryn, artık Jon'un sinirlenip sinirlenmediğini düşünmek istemiyordu. Gezip eğlenmek kendisinin de hakkıydı. Bu düşüncelere dalmıştı ki Francis'in, «Orada oturanlar Dr. Wright ile kardeşin değil mi?» diye sorduğunu fark etti.

Başını çevirip onları yeni görüyormuş gibi şaşkın bir poz takınarak, «Evet.» dedi. «Şimdi aklıma geldi, Geoff söylemişti. Dr. Wright burada kalıyormuş, onu yemeğe çağırmış.»

«Tanıştıklarını bilmiyordum.»

«Birkaç yıl önce... beraber satranç oynarlardı. İki de meraklı.»

«Öyle mi? Öyleyse bir gün onlarla bir maç yapayım.» Francis'in yüzünde kaygılı bir ifade belirdi birden. «Eğer kardeşin onu tanıyorsa, sen de tanıyordun demek?»

«Ben... ben kız kardeşiyle arkadaşım.»

«Yaa!» Francis birden konuyu değiştirdi. «Tatsız bir konudan söz etmek istiyorum canım. Sekreterim geçen gün haber verdi. Sen Dr. Wright'm sekreteri olarak, mektupların bana hitaben yazılması kaydını siliyormüşsün. Nedenini açıklayabilir misin?»

Kathryn hiç beklemediği bu soru karşısında bir an bocaladı. Sonra zekâsını kullanarak, «Neden söz ettiğini şimdi anladım.» dedi. «Dr. Wright, bu yöntemin işleri karıştıracığını söyledi. Senin de üzerinde duracağına ihtimal vermedi.»

«Yaa. Buna derhal son verilmesini istediğimi söyle lütfen. Başkaları da aynı şeyi yapmaya kalkışılar. Buna göz yumamam.»

Kathryn, 'sen kendin söylesene' demeyi istiyordu, ama sadece, «Peki, söylerim.» demekle yetindi.

«Bir şey daha var canım. Dr. Wright, okula geldiği gün, bu sömestrin sonlarına doğru Derbyshire'da bir konferansa katılacağından söz etmişti.»

«Bana bir şey söylemedi.»

«Söyleyecektir. Konferans konusu beni de çok ilgilendiriyor. Konferansı düzenleyenlerden biri o olduğu için, bana da bir bilet sağlamasını rica ediver, olmaz mı? Sen de benimle gelmek istersen, sana da bilet bulsun.»

«Ama... öyle bir konferans beni ne diye ilgilendirsin?»

Francis elini okşadı, «Ben gelmeni istiyorum.» dedi. «Senin için de tatil olur. Dinleyici olarak da katılabilirsin, onun sekreteri olarak da.»

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 10, 2007, 08:37:49 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kathryn mutfağa girdiğinde, Geoff kahvaltı ediyordu.

Kathryn, «Merhaba,» dedi. «Dün iyi eğlendin mi bari?»

«İyiymi. Sen de iyi eğlendin, değil mi? Görünüşünden ve kahkahalarından öyle anlaşılıyordu.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bak sonra söylemedi deme, moruğu Continental'e getirdiğin için Jon'un tepesi fena attı. Niye böyle yaptın Kath?»

«Ben mi yaptım? Tam tersine canım kardeşim. Oraya gitmek zorunda kaldım. Francis beni sevindirmek için bu sürprizi hazırlamış. Doğum günümdü ya, unuttun mu yoksa? Hem sen kimden yanaşın? Yoksa Jon senin de mi aklını çelip bana karşı çevirdi?»

Geoff, «Kırıcı olma.» dedi, sonra sessizce kahvaltısına devam etti.

Kathryn, en iyi savunmanın saldırı olduğunu düşünerek, işe gider gitmez Jon'un kapısını "vurdu ve içeri daldı. İon şaşırmıştı. ,

«Sizi çağırmamıştım.»

Kathryn saldırının ilk salvosunu patlattı: «Anladığım kadarıyla dün akşam sizin otelinizde yemek küstahlığını göstermeme, kardeşimin deyimiyle, fena halde tepeniz atmış.»

«Öyle mi? Dün akşam orada olduğunuzun bile pek farkında değildim.»

«Bunu kasten yaptığımı mı sanıyorsunuz,» dedi Kathryn.

Jon içini çekti. «Beni sinirlendirmek için yaptığınıza eminim. Şimdi artık çalışmaya...»

«Peki, öyle düşünmek hoşunuza gidecekse öyle olsun, sizi sinirlendirmek için yaptım. Doğrusunu isterseniz, her şeyi sizi sinirlendirmek için yapıyorum galiba. Yemem, içmem, soluk almam bile sizi sinirlendirmek için... Sizi sinirlendirmek için yaşıyorum, hattâ sizi sekreterden yoksun bırakıp sinirlendirmek için ölebilirim.» Kathryn'in gözleri dolu dolu olmuştu. «Hoşunuza gitti mi?»

Jon yeniden içini çekti. Arkasına yaslandı: «Çocuksa mızızlıklarınız bitti mi? Rol yapma yeteneğinizi sahneye saklayın. Bakın, ben serinkanlı, hesaplı bir bilim adamıyım. Her zaman mantıklı ve serinkanlı olmaya çalışırım. Bence duygusallık, yaşamın can sıkıcı bir belasıdır. Bu yüzden ağlayarak beni yumuşatacağınızı sanmayın.»

«Sen... sen mantıklı değil, önyargılısın! Gözün hiçbir şeyi görmüyor. Kafana hiçbir şey dank etmiyor. Taşyürekli birisin!» diye haykırdı Kathryn.

Kathryn odasına dönüp yazıları daktiloya çekmeye başladığı sırada telefon çaldı.

«Kath? Ben Jill. Doğum günün güzel geçti mi?»

Kathryn, «Bir dakika.» dedikten sonra kalktı, Jon'un odasına göz attı. Tahmin ettiği gibi, Jon henüz bölüm başkanları toplantısından dönmemişti. İçi rahatlayarak telefonu eline aldı.

«Rahatça konuşabiliriz Jill. Bu sabah öyle işim var ki!.. Mektupları bitirdikten sonra, sınav sorularını yazacağım. Ne sormuştun sen?»

Jill sorusunu tekrarladı. «Evet, çok güzel bir gündü. Evet, seninki dahil birkaç kişiden kutla—ma kartı aldım, çok teşekkür ederim. Francis çiçek aldı, tabii bir de saat var. Saati sana göstermiştim, değil mi? Geoff ile Helen de nefis bir kazak almışlar. Akşam Francis, Continental'e ye—meğe götürdü. Aşağı kurtarmıyor senin anlayacağın. Hiç gitmemiştim oraya. Francis sürpriz yapmak istemiş. Harika bir yer. Paralı bir sevgili bul da, seni oraya götürsün.» Güldüler. Kathryn anlatmaya devam etti. «Bu arada Francis'in oğluyla tanıştım. Evet, oğlu var. Benimle yaşıt. Tam sana göre biri... uzun boylu, sarışın, yakışıklı, kibar... ne ararsan var. Nişanlımın oğlu olmasa ben âşık olurdum. Şaka ediyorum canım. Hadi, daha sonra görüşürüz.»

Kathryn yeniden yazmaya başlayacağı sırada telefon yine çaldı. Jon'un, «Biraz yanıma gelir misiniz?» diyen sesi duyuldu.

Kathryn ara kapıyı aralık buldu. Jon, «Bundan sonra özel konuşmalarınızı, hele açık saçık konuşmalarınızı yaparken, kapımın kapalı olup olmadığını kontrol edin lütfen.»

«Kapalı sanıyordum. Zaten siz yoktunuz.»

«Yoktum. Ama geldim.»

«Söylediklerimi sizin bilmenizi isteseydim,, açıkça söyler, böyle dolambaçlı yollar seçmezdim.»

Yemekten sonra, Jon sınav kâğıtlarını inceliyor, Kathryn de kirpiklerinin arasından onu süzüyordu. Seviştikten sonra, parmağıyla onun profilini nasıl boylu boyunca okşadığını hatırladı birden ve bedenine yayılan sıcaklık dalgasını bastırmak istercesine yumruklarını sıktı. Bir yandan nişanlısının yüklediği görevler aklına geliyor, Jon'a sormasını istediği soruları ne zaman sormasının daha uygun olacağını tartıyordu kafasında. 'Şimdi olmaz, ya akşama doğru söylerim, ya da en iyisi yarın,' diye karar verdi.

Telefon çaldı. Jon hafifçe küfrederek telefonu açtı. «Evet? Miss Swale'i mi istediniz? Kimsiniz? Max mı?» Telefonu Kathryn'e uzattı. «Max diye biri.»

Max, «Sevgili üvey anneciğim, babam senm bir başrol oyuncusu aradığını söyledi. Öyle mi?» diyordu telefonda.

Kathryn güldü. «Evet. Öğrenciler hazırladıkları oyun için uzun boylu, yakışıklı bir oyuncu arıyorlar. Sende bu nitelikler var mı?»

«Hem de nasıl! İstediklerinden de fazlası var diyebilirim. Yeterince alçakgönüllü olabiliyor muyum?»

Kathryn yine güldü. «Şamatayı bırak da, çocuklara yardım edecek misin, etmeyecek misin, onu söyle.» dedi.

«Baş kadın oyuncu kim mi? Benim. Çocukların dediğine göre, oyunda öpüşme sahneleri varmış. Senin için sakıncası var mı?»

Kathryn, kapının güm diye kapandığını duydu.

«Sakinca mı? Bunu duyduktan sonra beni o rolden kimse alakoyamaz artık! Yarın öğle yemeğinde buluşup konuşalım. Seni okuldan alırım. Saat yarımda gelirim. Güzel giyin de seni iyi bir yere götüreyim. Nereye gitmek istersin?»

Jon hışım gibi girdi odaya. Kathryn onun, «Daha bitmedi mi?» diye homurdandığını duydu.

«Acaba... Continental senin kesene uygun düşer mi? Dün akşam çok beğendim orayı. Artık şı-mardım, başka'yer beğenmiyorum.»

Max, «Sevgili üvey anneciğim, yarın da benim doğum günüm olduğuna göre tabii Continental'e gideriz. Yarın görüşmek üzere hoşça kal.» diyerek telefonu kapadı.

Kathryn o gün üçüncü kez olarak, Jon'a «Özür dilerim.» dedi.

«Özür dileyip, durmayın. Monoton oluyor.»

Telefon çaldı yeniden. «Ben Wright. Ah Annette.» Jon'un gözleri parladı birden. «Evet, aradım seni. Bak şekerim, bu akşam birlikte yemek yiyelim mi? Benim otelimde mi?» Jon yerine oturdu ve Kathryn'e odasına gitmesini işaret etti. Kathryn ara kapıyı kapatırken jon'un, «Sekizde gelip alırım seni,» dediğini duydu.

Kathryn dudaklarının boyasını tazelerken aynadaki görüntüsünü beğendi. Artık hazırды. Saat yarım

oluncaya kadar biraz daha çalışabilirdi. Az sonra kapı vuruldu, kalktı, kapıyı açtı.

Max, gök mavisi elbisesini süzerek, «Seninle övünüyorum üvey anneciğim.» dedi.

Kathryn de onun yakasındaki beyaz çiçeğe dokunarak, «Sen de pek şıksın.» dedi. Max arkasında tuttuğu elini uzatarak, bir minik demet çiçek sundu ona.

«Aman ne güzel şeyler, Max.»

«Bir iğne ver de, yakana takayım.»

Kathryn iğne buldu, Max da çiçekleri onun ceketinin yakasına iliştiirdi.

«Yemeğe çıkmadan önce Miss Swale...» Kathryn bu sesi duyunca irkildi ve Max çiçekleri takma işini henüz bitirmediği için de arkasına dö-nüp bakamadı.

Olduğu yerden, «Evet, Dr. VVright?» dedi.

«Yok bir şey. Bakıyorum meşgulsünüz. Ben beklerim.»

Max çiçekleri taktıktan sonra, «Tamam. Güzel bir kadına yaraşan güzel çiçekler.» diye geri çekildi.

«Şey... Max, bu Dr. "VVright, fen bölümü başkanı... Dr. Wright, size nişanlımın oğlu Max Rutland'i tanıştıırabilir miyim?»

Jon hafifçe başını eğerek selam verdi. Max da kuru bir sesle, «Memnun oldum.» deyip arkasını döndü.

Kathryn iki adamın birbirinden hiç hoşlanmadıklarını sezip, nedenini merak etti.

«Şey... Kathryn, patronunun yanında bu soruyu sormam ayıp olur mu bilmiyorum. Bugün doğum günümü kutladığımızı göre, öğle tatilini biraz uzatabilir misin diyecektim? Babamdan izin istedim, seve seve kabul etti.»

Kathry, Jon'un gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. «Sizin için bir sakıncası var mı, Dr. Wright?»

«Ne kadar izin istediğinizi sorabilir miyim?»

Max, Kathryn'e bakarak «Yarım saat kadar.» dedi.

«Bu durumda reddedemem, öyle değil mi?»

«Hayır, zaten size sadece nezaket gereği sorduk.» diye kestirip attı Max.

Odadan çıktıkları zaman Max, «Bu yaratıkla mı çalışıyorsun?» diye sordu. «Herifin burnuna bir yumruk indirmemek için kendimi zor tuttum. Ona haddini bildirmen gerek.»

Kathryn bu konuyu bir an önce kapatmak isteğiyle, «Ben onun bu tavrına alıştım,» diye mırıldandı.

Öğrenci Birliği Başkanı David Hickley, «Bir dakika Miss Swale,» diye yollarını kesti. «Başrol oyuncusunu buldunuz mu?»

«Evet David. Müdürün oğlu Max Rutland'i ta-nıştırayım sana. Amatör bir oyuncu ve rolü kabul ediyor.»

David hemen arkadaşlarına seslenerek müjdeyi verdi. Onlar da yanlarına geldiler. İçlerinden biri, «Siz ikiniz... yani şey mi?...» .

Kathryn, «Hayır, nişanlım değil dedi. Sonra Max'a döndü. «Neyimsin sen?»

Max, kolunu onun omuzuna doladı. «Çok yakın arkadaşız diyelim. Şimdi hemen dedikoduya başlayacaksınız, öyle değil mi çocuklar?»

Hepsi gülüşmeye koyuldular, ama arkalarından gelen buz gibi bir sesle donup kaldılar.

«Lütfen yol verir misiniz? Şöyle biraz açılmanız da, geçsem olur mu?»

Max, Kathryn'i bir yana çekti. Jon yanlarından hışımla yürüyüp geçti. «Ne zamandır duruyordu orada o?» dedi Max çocuklara dönerek.

«Birkaç dakikadır oradaydı efendim. Gördünüz sanmıştık.»

Yemeğin sonunda Kathryn boş şampanya ka-dehini elinde çevirirken, başı da aynı hızla dönüyor ve kendini öylesine gevşemiş hissediyordu ki, koridorda Jon'un yanlarından geçişinin yarattığı iç sıkıntısını bile unutmuştu. Max onun sarhoşluğuyla biraz alay edip, acı kahve içirdikten sonra okula bıraktı. Kathryn, Jon'un kapısını vurdu.

Jon, «Nihayet gelebildiniz.» diyerek al al olmuş yanaklarını, parlayan gözlerini süzdü. «Biraz sarhoşsunuz galiba. Müstakbel üvey oğlunuzla hoşça vakit geçirmişe benzersiniz.»

«Harikaydı.» dedi Kathryn, «Max bana şampanya ikram etti. Çünkü ortak doğum günümüzü kutluyorduk. Max, neredeyse ikiz sayılabileceğimizi, ama kardeş olmadığımıza sevindiğini söyledi.» Kathryn bir an kaşlarını çattı. «Neden öyle dedi, bilmiyorum. Sonra bana koca bir kutu çikolata armağan etti. Bir tane ister misiniz?»

Bir süre sonra Jon, elinde defteriyle söyleyeceklerini yazmak için bekleyen Kathryn'i süzerek, «Bakıyorum ayılmışsınız» dedi. «Özür dilerim. İçki içmesini öğrenmem gerek.» «Hiç de değil. Gevşeyip kendinizi koyverdiğiniz zaman daha ilginç buluyorum sizi. Yine. de bir daha tekrar etmese daha iyi olur... yani iş saat-lerinde demek istiyorum.» dedi Jon ve gülümseyerek çekmecesinden sigara paketini çıkardı. Kathryn şaşırmıştı.

«Sigara mı içiyorsunuz? Hiç içmezsiniz.»

«Evet içiyorum. Ayrıldığıımız zaman başladım. Sonra bıraktım. Son günlerde yeniden başladım. Siz de içer miydiniz bir tane?»

«Hayır istemem,* dedi Kathryn.

«Sizi baştan çıkaramıyorum.»

Kathryn düşünmeden, «Bu konuda çıkaramazsınız.» dedi.

Jon sigara paketini çekmeceye bıraktı. «Umutlandırııcı bir söz bu. Öyleyse sizi başka konularda baştan çıkarmayı deneyeyim.»

Kathryn'in ağız kulaklarına varmıştı. «Beni kimse baştan çıkaramaz.»

«Gerçekten öyle mi? O zaman denemeye değer,» diyen Jon gözlerini kıstı, sigara dumanlarının arkasından Kathryn'i süzdü.. «Geçmişine bakarsak, hiç de baştan çıkarılmaz olmadığı belli.»

Kathryn'in gülümsemesi dondu. 'Yine öteki adam hikâyesine kafası takıldı*' diye geçirdi aklından. Bir sessizlik oldu. Jon, «Artık özel konuları kapatıp biraz çalışsak.» diye bozdu bu sessizliği. Kathryn, tam sırasındır diye düşünerek, «Dr. Wright, müdürün size bir mesajı var, onu iletmek istiyorum,» diye söze başladı. «Francis dedi ki, mektupların üzerinde 'müdüre hitaben cevap verin*' ibaresini silmemizi istemiyormuş. Bunu silmekten vazgeçmenizi istedi.»

«Vazgeçmezsem ne olacakmış? Kim ona haber verdi? Siz tabii.»

«Ben mi? Dr. Wright, kadın olarak bana duyduğunuz güvensizlik, sekreterliğim konusunu da kapsıyorsa, kendime başka bir iş aramanın zamanı geldi demektir.»

Jon başını kaldırdı, baktı. Sonra ayağa kalkıp Kathryn'in yanına geldi. Kolunu onun omuzuna attı. «Hayır, onu yapma. Hadi, sakinleş artık. Haksızlık ettim. Özür dilerim.» dedi yumuşak bir sesle.

Jon'un kolunu omuzunda duymak öylesine güzeldi ve Kathryn başını onun omuzuna dayamak için öyle büyük bir istek duyuyordu ki, kendini koy vermemek için hemen geri çekildi.

Jon şaşırdı. «Hey yarabbi, sana dokundum diye neden böyle kaçırıyorsun benden?» Sesi öfkeliydi. Geçti, yerine oturdu. «Müdürün oğlu aynı şeyi yaparken ses çıkarmıyordun ama.» Bir süre sustular. Sonra «Söyleyeceğin başka bir şey var mı?» diye sordu Jon.

«Evet.» Kathryn konuşmaya cesaret edemiyordu.

«Hadi söyle. Yoksa korkuyor musun?»

«Evet.»

Jon şaşırarak başını kaldırdı ve Kathryn'in yüzündeki ifadeyi görünce, gerçekten korktuğunu anladı. «Benim bilimsel serinkanlılığım bu kadar işte.» dedi. «Özür dilerim. Sinirlerime hakim olmaya çalışırım bundan sonra, ama bu koşullarda bunu ne kadar başarabileceğimi bilemem.»

«Müdür dedi ki, siz bir konferans düzenliyorsunuz...»

«Fizik biliminin onu ilgilendiren konulardan birine ilişkin bir konferans ve kendisine bir bilet bulmamı istedi, değil mi?»

«Evet, ama hepsi bu kadar değil. Benim de gelmemi istiyor.»

«Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışırım, merak etme.»

Kathryn odasına döndükten on dakika, sonra kapı açıldı, Annette Linton girdi içeri. «Dr. "VWright"ı görmek istiyorum. Yerde mi?» dedi.

«Evet, Miss Linton. Ama çalışıyor, rahatsız edilmek istemediğini söyledi.»

Annette ara kapıya yürüdü. «Öyleyse ben:.»

Kathryn kapı ile Annette'in arasına koştu. «Ben haber veririm,» diye kapıyı vurup girdi. Annette

peşisıra geliyordu.

Jon sinirli bir tavırla başını kaldırdıysa da, Annette'i görünce yumuşadı. «Ah, sen miydin Annette, buyur otur.» dedi.

Annette, Kathryn'i tepeden tırnağa süzerek, «Yanına girebilmek için boğuşmak zorunda kaldım Jon,» dedi.

«Evet, bazen kraldan çok kralcı oluyor.» diye karşılık verdi Jon.

Kathryn bu söz üzerine kapıyı öyle bir vurdu ki, iki odanın camları da zangır zangır öttü.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 11, 2007, 12:28:28 ÖÖ

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çarşamba sabahı, Kathryn bütün cesaretini toplayıp, Francis'in üçüncü ricasını, yani Jon Eğitim Müdürlüğü'ne giderken yol üzerindeki evi görebilmesi için Kathryn'i de arabaya alması ricasını da Jon'a iletti. Jon bunu hiç hoş karşılamadıysa da, Francis'in arabasıyla yola koyuldular. Eğitim Müdürlüğüne kadar hiç konuşmadan gittiler. Jon birtakım kâğıtlar alarak arabadan indi, müdürlüğe girdi. Kathryn de yalnız ka-ılınca düşlere dalıp, ilk tanışmalarını hatırladı. Bir gün avukat yazıhanesindeki yeni sekreter Margery Wright, «Bu akşam bize gel de, kuzininim düğününde giyeceğim elbiseyi göstereyim.» demişti.

Margery' düğünde giyeceği elbiseyi önce kendisi giymiş, sonra da Kathryn'e giydirip «Sana benden çok yakıştı, kıskandım.» demişti.

Kathryn, elbiseyi Margery'nin annesine göstermek için salona indiğinde birden kapı açılmış ve uzun boylu, esmer, ciddi görünümlü bir delikanlı belirmişti. İki de gözlerini birbirinden alamamışlardı. Margery, «Kathryn, bu ağabeyim Jon.» diye tanıştırmıştı. «Oxford Üniversitesini bitirdi, öğretmen olacak. Şu sırada da sevgilisi yok.»

«Merhaba Jon.»

«Merhaba Kathryn.»

İlk bakışta âşık olmuşlardı birbirlerine. Kathryn evine dönmeden önce, ertesi gün buluşmak için sözleşmişler, bir haftaya kalmadan da nişanlanmışlardı.

Kathryn gözlerini açtı. Jon arabaya doğru geliyordu. Sabahtan beri süren huysuzluğuyla, «Hadi,» dedi, «O ev neredeyse, yolu göster de götürüyim seni.»

Satılık ev, yeni yapıların kurulduğu bölgedeydi. Her yarı moloz, tuğla, kereste doluydu. Adresi buldular. Kathryn, «Sen de benimle gelecekmisin?» diye sordu.

Jon, «Ne?» diye haykırdı. «Eski karımın yeni kocasıyla oturacakları eve mi bakacakmışım?» Sonra evrak çantasını açıp kâğıtlarıyla ilgilenmeye başladı: «Fazla gecikme. Vaktim yok.»

Kathryn, yapımı henüz tamamlanmamış eve girdi. Ara duvarlar henüz örülmediği için, bir fikir edinmek çok zordu. Üst kata çıkacak merdiven boşluğuna bir iskele dayanmıştı. Kathryn iskeleden yukarı tırmandı; henüz kat betonu dökülmemişti. Kirişlerin üzerinden seke seke üst katı da

dolaştıktan sonra aşağı inmeye koyuldu. İskelenin sonuna yaklaştığı sırada ayağı bir tuğla yığınınca çarparak burkuldu. İlk anda duyduğu acıyı atlattıktan sonra yürümeye çalıştıysa da, bileği bedenini taşıyamaz olmuştu. Zorlukla kapıya kadar gidip, «Jon?» diye seslendi.

«Efendim?» Jon'un sesi kayıtsızdı.

«Özür dilerim, ama bileğimi burktum.»

Jon arabadan inip, ona doğru yürüdü. «Ne yapmamı istiyorsun yani? Şuradan bir sopa bulayım, baston gibivkullanırsın.»

Kathryn, «Koluna dayansam daha iyi.» dediysede, jon duymazlıktan geldi.

Sonunda uygun bir sopayla Kathryn'in yanına döndü. «Buna dayanarak arabaya kadar yürü,» diye sopayı eline tutuşturup direksiyona geçti. Kathryn canını dişine taktı. Ayağı iyice sızlıyordu. Bileğine fazla ağırlık vermemeye çalışarak, güçlükle arabaya girdi. Okulun önüne geldiklerinde bileği şişmeye başlamış, ağrı da artmıştı.

«Herhalde hâlâ kendi başına yürüyemeyeceğini iddia ediyorsun,» dedi Jon. Kathryn gülümsemeye çalışarak, «Korkarım ki öyle,» diye cevap verdi.

«Gerçekten iyi bir oyuncusun.»

Jon gerçekten onun rol yaptığını mı sanmıştı? Kathryn şaşkınlıktan kurtulup da bir cevap verinceye kadar, Jon arabadan indi ve «Nişanlarına haber vereyim, bu onun sorunu, benim değil.» diyerek okula girdi.

Az sonra Francis görüldü. Koşa koşa geliyordu ona doğru, «Vah yavrum, ne oldu? Keşke seni yalnız başına göndermeseydim. Bir an önce eve git ve bileğin düzelinceye kadar da gelme. Dr. Wright'ın randevusu olduğu için seni eve götüremeyecekmiş, benim de işim var. Belki kardeşin boştur, bir bakayım.» dedi.

Az sonra Geoff gelip, ablasını eve bıraktı. Doktora da haber ulaştırılmıştı.

Ertesi sabah Kathryn oturma odasında gazete okurken, Geoff'un Francis'in arabasını alıp gelmesini bekliyordu. Bir gün önce gelen doktor bilekte önemli bir şey olmadığını, ama yine de röntgen çektirmekte yarar olduğunu söylemişti; şimdi iki kardeş hastaneye gideceklerdi. Dış kapı anahtarla açıldı. Kathryn, «Aferin, bir kez olsun zamanında geldin.» diye seslendi kardeşi-ne.

«Evet, tam zamanında geldim, değil mi?»

Kathryn irkilerek başını kapıya çevirdi. «Jon?» Jon gülümseyerek,

«Merhaba.» diye yaklaştı.

«Ben... ben Geoff'u bekliyordum.»

«Seni hastaneye ben götüreceğim. Özür dilemeye geldim. Dünkü davranışım için özür dilerim. Geoff, bileğindeki sakatlığı anlattı bana. O zaman başışlanamayacak bir şey yaptığımı anladım.»

«Bana inanmamıştın değil mi?» dedi Kathryn.

Jon sadece gülümsedi. Kathryn doğruldu. Bileği sızlıyordu. «Jon, koluna girmem gerekecek.»

Jon bir an onu süzdü, «Bu işin tek yolu var. Seni kucağımda götüreceğim.» dedi sonra. Kucağına

aldı Kathryn'i. «Kolunu boynuma dola lütfen. Merak etme, ben adam yemem,» dedi.

Kathryn, sevdiği adamın kolları arasında olmaktan büyük bir mutluluk duydu birden. Bir yandan da bir zamanlar kocası olan, ama aradan bunca yıl geçince yabancılaşan bu erkekten utanıyordu.

Jon'un soluğunu, kızaran yanaklarında duydu. «Eski günleri hatırladım. Hâlâ tüy gibi hafifsin. Acaba öpücüklerin de hâlâ eskisi kadar tatlı mı?» dedi Jon. Kathryn başını öteye çevirdi. «Korkmayın Miss Swale, size bir şey yapmam. Aramızdaki engelleri yıkmaya çalışacak değilim. Başka bir erkeğin mülkiyet alanına el uzatan erkeklerden de değilim...»

«Jon, gecikiyoruz.» dedi Kathryn.

Arabaya bindiler, bir süre sonra hastaneye vardılar. Kayıt fişlerini doldururken, «Adınız» hanesine gelince Kathryn dvrdu.

Jon, «Soyadın VVright.» dedi. «Eğer nüfus kütüğüne başvurup kızlık soyadını yeniden almamışsan, soyadın hâlâ Wright olmalı.»

Kathryn öylece duruyordu hâlâ. Bir türlü karar veremiyordu. Jon «Benimle aynı soyadını paylaşmak seni bu kadar rahatsız ediyorsa, elimden ne gelir.» diye devam etti Jon. «Yasalara göre, bu soyadını taşıyorsun. Ama merak etme, nasılsa yakında evlenip bu addan kurtulacaksın.»

Kathryn fişi doldurdu. Az sonra, «Mrs.Wright?» diye seslenen bir hemşire tarafından röntgen odasına çağıldılar. Jon, kolunu destek yaparak Kathryn'i kapıya kadar götürdü. Hemşire, «Siz içerde bekleyin, karınızın işi uzun sürmez.» diyordu.

Kathryn, «Sen git istersen. Ben eve ambulansla dönerim.» dedi. Jon ısrar etti:

«Seni hiç burada yalnız bırakır mıyım?»

Hemşire gülümsedi. «Mrs. Wright, kocanız size ne kadar düşkün böyle?»

Bileğinin filmi çekildi ve sonucun eve gelen doktor tarafından bildirileceği söylendi. Hasta–neden çıktılar. Eve vardıklarında, Jon, onu yine kucağında içeri taşıdı ve «Yeni gelinler gibi eşikten kucakta atlamadım deme sakın,» diye takıldı. «Ben hemen gitmek zorundayım. Bir randevum var.» diye ekledi.

Kathryn susması gerektiğini bildiği halde kendini tutamayıp, «Annette ile mi?» diye sordu.

«Evet Annette ile. İlk seferde doğru cevabı buldunuz Miss Swale." Belki, şimdi, neden bir an önce gitmek istediğime hak verirsiniz.»

Kathryn üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak, kendisini hastaneye götürdüğü için bir kez daha teşekkür etti.

Ertesi gün doktor geldi; bilekte bir kırıkçılık olmadığını, ama eski sakatlıktan dolayı güçsüzleşmiş olduğunu, dolayısıyla Kathryn'in birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söyledi. Akşamları Helen geliyor, birlikte yemek yiyor ve oturuyorlardı. Cumartesi günü Kathryn koltukta oturmuş, dergileri okurken, üst kattan tuhaf sesler gelmeye başladı. Bir şeyler çekiliyor, bir şeyler indirilip kaldırılıyordu. Merdivenden sürekli inip çıkanlar vardı. Geoff'a seslendiyse "de karşılık alamadı. İyice meraklanmaya başladığı sırada bir köpek havlaması duydu. Ardından köpeği susturmaya çalışan bir ses geldi. Neler oluyordu acaba? Var gücüyle seslendi: «Geoff, derhal buraya gel.»

Geoff, «Şimdi geliyorum.» diye cevap verdi. Az sonra merdivenden birileri indi. Geoff'un, «Güle

güle Jon, sonra görüşürüz.» dediğini, ardından da Jon'un, «Oldu Geoff, sana iyi şanslar dilerim.» diyen sesini duydu Kathryn.

Jon mu? Jon'un ne işi vardı burada? İçeri giren kardeşine, «Neler oluyor burada? Lütfen anlatır mısın Geoff?» diye sordu.

Kardeşi hemen savunmaya geçti. «Bak Kath, sana bir şey söyleyeceğim, ama duyduğun zaman tavana sıçramayacağına söz ver.»

«Ne söyleyeceğini bilmeden nasıl söz verebilirim?»

Geoff kapıya yakın bir koltuğa ilişti. «Hani yukarda boş odalar vardı ya, benim dekore ettiğim odayla yanındaki oda, bir de mutfak; işte onları kiraya verdim.» Geoff hafifçe öksürdük-ten sonra sözünü tamamladı. «Jon'a kiraladım.»

«Ne yaptın?»

«Odaları Jon'a kiraladım.»

«Böyle şey olmaz. Jon burada oturamaz, olur mu hiç? Ne saçma! Üstelik, evin yansı benim olduğuna göre, onayımı alman gerekirdi. Asla kabul etmem!»

«Evet, ama kontratı yaptık ve Jon taşındı bile.»

Kathryn sesini iyice yükseltti. «Geoff, nasıl yaparsın bunu? Benim sakatlığımı fırsat bildiniz...»

«Özür dilerim Kath, ama razı olmayacağını tahmin ettiğimiz için böyle yaptık. Hem Jon benim düşündüğümde çok daha yüksek kira ödemeyi kabul etti. Kendisi bir daire buluncaya kadar bu paranın bize de yararlı olacağını söyledi.»

Kathryn afallamıştı. «Ama bir köpek sesi duydum.»

«Evet, Jon'un köpeği var. Pek güzel bir şey, ba-yılacaksın. Zaten köpekleri çok seversin sen. Oteldeyken, köpeği kafeste tutmak zorundaymış. Biraz da bu yüzden ev tutmak istiyordu,» dedi Geoff. O sırada sokak kapısı açıldı.

«Kath, yavaş konuş, Jon geldi.»

«Hiç umurumda değil, ben kiracı istemiyorum. Ne onu, ne de köpeğini. Hem biliyorsun, Mrs. Crosbie hayvanlardan nefret eder. Bu evde köpek var diye, bir daha temizliğe gelmez.»

Geoff çaresizlik içinde boynunu bükerek üst kata seslendi: «Jon, ben razı edemedim. Bir de sen şansını dene.» Bunu söyler söylemez de hemen odadan çıktı.

Jon kapıda göründü. Durdu, uzun uzun Kath-ryn'i süzdü. Sonra son derece yavaş hareketlerle, Kathryn'in yanına bir koltuk çekti, oturdu. «Anladığım kadarıyla, bu evde oturmama karşı çıkıyorsun.» diye söze başladı.

Kathryn, onun bakışlarından rahatsız olmuş ve şaşırmıştı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. «Benim asıl karşı çıktığım, evde hissem olduğu halde fikrimin sorulmayışı. Hepimiz nasıl sığarız buraya?»

«Ama ben daha önce de oturdum burada.»

Kathryn, yeni bahaneler aramaya başladı. «Peki ya yemek sorunu ne olacak?»

«Kendim pişiririm. Bekârlık insana neler öğretmiyor ki...»

«Ya çamaşırların?»

«Çamaşırcıya gönderirim. Sen merak etme.» «Peki eşya ne olacak? Fazla eşyamız yok.» «Benim eşyalarım ambarda. Onları getireceğim.»

Kathryn ne diyeceğini bilemiyor, pes etmek üzere olduğunu anlıyordu. Jon, «Başka bahane kaldı mı?» diye sordu.

«Köpek var.»

«Evet, köpek var. Köpekleri sevmez misin?»

Kathryn bile bile yalan söyledi. «Hayır.»

«Yazık. Ben çok severim. Hele kendi köpeğime bayılırım. Bir kadında eksik olan her şey onda var: uysal, sevecen, azla yetinmesini bilir, en önemlisi de sadık,» diyerek ayağa kalktı. «Köpeğim ve ben, mümkün olduğunca sana görünmemeye çalışacağız. Otelden hesabı kestim, Geoff la da bir yıllık kontrat imzaladım. Kontrat bitmeden kimse beni buradan çıkaramaz. Kusura bakma.»

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 11, 2007, 09:29:49 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

On dakika sonra Geoff elinde bir fincan çayla «Merhaba Kath,» diyerek odaya daldı. «Her şey yoluna girdi mi?»

«Evet,» dedi Kathryn, sonra çayını aldı, yanındaki sehpayı koyup yeniden dergisini okumaya koyuldu. Geoff sevinmiş gibiydi. «Bu iyi.» dedi.

«Jon seni yola getireceğini söylemişti zaten.»

Kathryn kardeşine ters ters baktı, sonra koltuğun arkasındaki yastığı kaptığı gibi fırlattı.

«Yastığı atacaksan Jon'a at, ben ne yaptım ki?» dedi Geoff. Kapı çalındı. Geoff koşup açtı kapıyı. «Helen, hoş geldin sevgilim. Beni ablamın elinden kurtarmak için tam zamanında yetiştin. Cinleri başında,» diyen neşeli sesi geldi dışardan.

Helen kapıdan başını uzattı. «Morhaba Kath. Girebilir miyim? Ayağın nasıl?»

«Seni gördüğüme sevindim Helen.» dedi Kathryn, «Ayağım düzeliyor, birkaç gün -onra bir şeyim kalmaz.»

Helen, elindeki kesekâğıtlarını Geoff'a uzattı. Geoff kâğıtlara bir göz attı. «Hmmm. Yiyecek getirmiş, iyi, hepimiz açlıktan ölüyorduk. Jon'a da yetecek kadar, var mı? O da buraya taşındı.» Yan gözle ablasına baktıktan sonra devam etti: «Gel sevgilim, mutfakta anlatırım sana gerisini.»

Sonra yukarı seslendi, «jon, gel de sevgilimle tanış,» .

«Tabii, hemen geliyorum.» Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Sonra Jon'un «Sen çağırılmadım oğlum, hadi bakalım yukarı. Seni istemiyor.» dediği duyuldu.

Ama köpeğin söz dinlemediği belliydi. Bunun üzerine Jon tekrar yukarı çıktı, köpek de peşinden gidiyordu.

Geoff ablasına baktı. «Ne oluyor kuzum? Sen mi istemedin köpeği? Oysa ne kadar seversin...»

«Şşt» Geoff! Mrs. Crosbie her odada köpek tüyü görürse, bizi bırakıp gider.»

Jon içeri girdi. Geoff onu Helen'le tanıştırdı, «Jon, bu sevgilim Helen Brown. Yüzük alacak paramız olunca nişanlanacağız, öyle değil mi sevgilim?»

«Evet Geoff. Merhaba Dr. Wright.»

«Merhaba Helen. Lütfen bana Jon de.»

Jon'un bakışları Helen'den Kathryn'e kaydı. Gülümsedi. Kathryn somurtuyordu. Jon'un yüzüne bakmadan Helen'e döndü. «İyi ki geldin Helen.» dedi, «Sen bulunmaz bir yenge olacaksın.»

Helen, Geoff'un gözlerinin içine bakarak, «Acaba bulunmaz bir eş olabilecek miyim, ne dersin Geoff?» dedi.

«Sevgilim, hiç kuşum yok bundan,» diyen Geoff, sarılıp öptü onu. Odada yalnız olmadıklarını unutmuş gibiydiler.

Jon onlara bakarak Kathryn'e laf attı: «Bu muhabbet kuşlarına bakıyorum da, biz ikimiz neler yitirmişiz,daha iyi anlıyorum. Acaba insan onlar kadar âşık olunca neler hisseder?»

Helen hemen ona döndü. «Siz hiç âşık olmadınız mı Dr. Wright... yani Jon?»

Jon düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. «Bilmem ki... şey... evet oldum, ama çok yıl geçti aradan.»

«Ne oldu?»

«Sevdiğim kadın beni bıraktı. O olayı artık tamamen unuttum sayılır.» Yan gözle Kathryn'e baktı. «Sevdiğim kadın o zamanlar çok toydu. Ne yapmak istediğini bilmiyordu.» Kathryn'in yumruklarını sıkıldığını görünce, keyifle gülümsedi.

Helen, Geoff'a biraz daha sokularak, «Yazık.» dedi. «Aşk hârika bir şey. Neden ikiniz denemiyorsunuz bunu?»

Kathryn, «Helen!» diye bağırды azarlar gibi. Helen utanarak elini ağzına kapadı hemen.

«Özür dilerim Helen, Francis'i unuttuverdim.»

Geoff araya girdi. «Sevgilim,» dedi. «Sen fazla konuşmaya başladın. En iyisi, biz gidip işimize bakalım.»

Jon da, «Ben de, kafama yastıktan daha ağır bir şey atılmadan buradan savuşayım.» diyerek çıktı. Kathryn odada yalnız kalmıştı...

Pazar günü sakin geçti. Sabahleyin Francis telefon etti. Kathryn biraz daha iyileştiğini söyledi ona. Gerçekten de dolaşabiliyordu artık. Hattâ yemek bile yaptı. Geoff ile Jon yemeklerini yukarda yiyip, akşama kadar çalıştılar. O kadar sessizdiler ki, Kathryn, neredeyse evde yapayalnız hissetti kendini.

Ertesi sabah Kathryn geç kalktı. O kalktığında jon da, Geoff da çoktan gitmişlerdi.

O akşam Kathryn mutfaktayken kapı vuruldu. Jon göründü kapıda: «İyi akşamlar Miss Swale. Gelebilir miyim?»

Kathryn kibar davranmaya gerek görmeden, sadece «Evet.» dedi.

Jon içeri girip kapıyı kapadı. «Buraya taşınmam hâlâ bağışlanmadı mı?»

Kathryn dikkatle süzdü onu, yüzündeki üzüntülü ifadeyi görünce, gülümseyerek, «Bağışladım.» dedi.

«Aferin.» Kathryn mutfakta dolaşüyor, Jon da onu seyrediyordu. «Bileğin daha iyi galiba. İşe ne zaman başlayacaksın?»

«Çarşamba günü, raporum bitince» dedi Kathryn. «Neden sordun?,Özledin mi beni?»

«Hayır.» Kathryn'in gülümsemesi dondu dudaklarında. «Seni değil, işteki becerini özleyorum. Senin yerine gelen jill diye bir kız var. Bu arada merak ettiğim bir şey var. Bende kadınları ağlatan bir özellik mi var acaba? Bu Jill de her an ağlamaklı, tıpkı senin gibi.»

Kathryn hırsıyla ona döndü. «Yoksa Jill'le de benimle olduğu gibi mi konuşuyorsun?»

«Niye konuşmayacakmışım? Yasak mı?» dedi Jon.

Kathryn birden hüznüldü. «İon, anlamıyorsun bir türlü. O kadar değişmişsin ki.» Bir an duraksadıktan sonra devam etti: «Benim âşık olup evlendiğim genç...» Birden sustu.

Jon yavaşça, «Devam et.» dedi. «O genç tatlı, duygulu ve düşünceliydi. Hârika bir insandı.»

Uzun süre bir sessizlik oldu. Sonra Jon fısıltıyla konuştu. «Gerçeği kabul etmek zorundayız Kathy, o genç gitti. Hem de bir daha geri dönmek üzere gitti. Artık sadece ben varım.» Ve yavaşça kapıyı açıp çıktı mutfaktan.

Çarşamba sabahı, antrede karşılaştılar. Jon paltosunu giyiyor, Kathryn ise kahvaltı bulaşıklarını mutfığa taşıyordu. «Erkencisin.» dedi jon'a.

«Ben hep erkenciyimdir.» diye cevap verdi. «Seni de götüreyim. Hazırlanıncaya kadar beklerim.»

«İstemem, teşekkür ederim.»

«Ahlak dışı bir öneride bulunmuşum gibi davranmana gerek yok. Ayağın yeni iyileştiği için, daha rahat edersin diye düşünmüştüm.»

«Sağol. Otobüsle gitmeyi yeğlerim. Her zaman otobüsle gidiyorum. Hem zaten, doğru da olmaz.»

Jon'un kaşları kalktı. «Ne demek istiyorsun?»

«Her sabah birlikte gidecek olursak, dedikodu yaparlar. Francis'in de hoşuna gitmez bu.»

Jon omuz silkti. «Nasil istersen. Bir daha da böyle bir öneride bulunmam,» diyerek kapıdan çıktı.

Kathryn okula girerken Öğrenci Birliği Başkanı David Hickley ile karşılaştı. David, oyunun ilk provasının pazartesi günü yapılacağını söyledi. Kathryn onunla konuşurken gecikmişti. Odasına girdiğinde Jill'i mektupları düzenlerken buldu.

Jill, «Hoş geldin Kath!» diye sevinçle karşıladı onu. «İşlerini, daha doğrusu içerdekini sana bırakıyorum.» Parmağını dudaklarına götürerek başıyla bitişik odayı gösterdi. «Geldi bile. Hep erkenden geliyor.» Telefon çaldı. Kathryn telefonu açınca Jon'un öfkeli sesini duydu.

«Arkadaşınızla anlamsız yarenliğinize bir son verip derh,al odama gelin. Sizin işiniz yoksa bile, benim işim başımdan aşkın.» Ve kapandı telefon.

Jill, «Başladı yine,» diyerek apar topar odadan çıktı. Kathryn de içeri geçti.

«Geciktiniz.»

«Jill, ben yokken yaptığı işleri teslim ediyordu Dr. Wright.»

«Her sözüme karşılık vermeyin.»

Kathryn dudaklarını ısırdı. Ağlamak üzereydi. Kendini tuttu. Jon bir yığın mektup yazdırdıktan sonra Kathryn, donuk bir sesle, «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Evet. Buxton'da düzenlediğimiz konferansla ilgili işlerim var. Acaba arada bir akşamları kalıp bana yardım eder miydiniz diyordum. Kantinde akşam yemeği sorununu gözersiniz, tabii parasını ben vereceğim.»

Kathryn bu "söze ne cevap vereceğini bilemeden ona baktı. Jon hemen, «Tabii kalmak istemezseniz, anlayışla karşılarım bunu. Başka birini bulurum.» dedi.

«Tabii yardım ederim.» Kathryn kâğıtlarını toplayıp kalkarken, Jon'un yüzündeki ifadeyi onun sevindiğine yorarak, 'belki de fazla iyimserim' diye düşündü.

O akşam Kathryn sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra turkuaz çizgili beyaz kazağını, beyaz pantolonunu giydi; şöminenin karşısına oturup örgüsünü örmeye başladı.

Jon'un akşamları nereye gittiğini merak ediyordu. Acaba Annette'e ondan ayrı kalamayacak kadar mı tutulmuştu. O sırada yukardaki odadan köpeğin sesi geldi. Kathryn yukarı çıkıp köpeği sevmek, okşamak için can atıyordu.

Kapıda anahtar sesi duyunca, yüreği hopladı. Geoff'un gece dersi olduğuna göre, gelen Jon olmalıydı. Doğruca yukarı çıktı ayak sesleri. Bir süre sonra, odanın kapısı vuruldu.

«Orada mısın?»

Kathryn örgüsünü bırakıp kalktı, kapıyı açtı.

«Evet?»

«İçeri gelebilir miyim?» Jon onu tepeden tırnağa süzdü. Kathryn yol vermek için yana çekilince Jon içeri girdi.

«Bu kıyafet sana çok yakışmış. İnsanın gözünü alıyorsun.»

«Öyle mi? Bana iltifat etmek için mi geldin? Hiç alışılmadık bir şey bu.»

Kathryn örgüsünü bıraktı. «Çay yapacağım. İçer misin?»

«İçer misin de söz mü, bayılırım.»

Birlikte mutfağa gittiler. Kathryn, «Sen çaydanlığı ocağa koy, ben de fincanları hazırlayayım. Çaydanlığı da musluktan doldurur.» dedi. ;

Jon şaşırdı. «Ne yapmak istiyorsun sen? Beni yeniden evliliğe mi alıştırıyorsun?»

«Ne o, yoksa evlenmeyi mi düşünüyorsun?» Kathryn dudaklarıyla gülümsüyordu, ama gözleri hüznüydü.

«Belki de. Kiminle evlenebilirim acaba? Dur bakalım, şu sırada tanıdığım kadınları bir sayalım. Helen var... o olmaz, Geoff'un sevgilisi. Jill denilen kız var, o da işe yaramaz.» Jon durdu, Kathryn'e baktı. «Sen varsın.» Sonra yaklaştı, ellerini Kathryn'in omuzlarına koydu. Kathryn yüzünü dönecek olsa göz göze gelecekler, birbirlerinin gözlerinin derinliklerindeki sırları okuyabileceklerdi. Jon fısıldayarak devam etti. «Ama biz bir kez denedik, değil mi?» Elleri yukarı doğru kaydı. Parmakları Kathryn'in boynunu okşuyordu. Kathryn, onun soluğunu saçlarında duydu birden. Dönüp kollarına atılmamak için zor tutuyordu kendini. Jon başını kııldattı. Dudakları Kathryn'in kulağına değdi. «Ama yürütemedik. Öyle değil mi Kath, yürümedi.»

Kathryn, 'Pekâlâ da yürüdü, aşkımızın ne kadar güçlü olduğunu unuttun mu' diye haykırmak istiyordu. Oysa, «Hayır Jon, yürümedi.» dedi.

Jon birden bıraktı onu. Uzaklaştı. «Ben çayı demliyeyim.» diye ocağın başına geçti Kathryn.

«Bu durumda, şu anda tanıdığım kadınlar içinde bir tek Annette kalıyor geriye.» dedi Jon. Sesi normale dönmüştü. «Evet, Annette'le evlenmem gerekecek.»

Çaylarını odada, şöminenin önünde içtiler. Bir süre sonra Jon, «Eski günleri hatırladım birden.» dedi. «Huysuzluk etmediğin zaman, insana huzur veren bir kadınsın.» Kathryn cevap vermeyince, devam etti: «Annette gibi değilsin. O bir an bile yerinde duramıyor.»

«Beni görmeye neden geldin? Herhalde Annette'in kusurlarını ve erdemlerini sayıp dökmeye değil.»

Jon cevap vermeden önce, uzun uzun onun yün örüşünü seyretti. Sonra, «Sözünü ettiğim o iş için yarından başlayarak cuma akşamları kalabilir misin demeye gelmiştim.» dedi.

«Olur. Yalnız pazartesi günü çalışamam. Oyunun provaları başlıyor.»

Jon tedirgin bir tavırla öksürdü. «Tatsız bir konuyu açmak zorundayım, ama bunun- için bir ödeme yapmam gerekecek. Tabii karşılıksız yapmanı düşünemem.»

Kathryn kıpkırmızı kesildi. «Bana hakaret etme.»

Jon ona doğru uzandı. «Neden, yoksa pir aşkına mı yapacaksın?»

«Evet. Karşılıksız bir aşk adına.» Kathryn başını Örgüden kaldırmadan konuşuyordu.

Jon derin derin göğüs geçirdi. «Kath, bak bana.» Kathryn başını kaldırmadı. «Kathryn.» Bu kez Jon'un sesi sertti. . Kathryn başını kaldırdı.

«Hayır, istemem,eksik olsun.»

«Yazık! Neyse, çay için teşekkürler.» Jon bir an kapıda durdu. «İyi geceler Mrs. VVright.» dedi. Sonra, Kathryn kafasına bir şey atar korkusuyla siper aldı.

Kathryn de, «İyi geceler Mister VVright.» dedi kapıyı onun suratına kapayarak.

Ertesi sabah, müdür jon'a onunla görüşmek istediği haberini ilettili. Jon uzun bir süre müdü-rün yanında kaldıktan sonra asık suratla döndü odasına. «Nişanlınla tartıştık.» dedi. «Bu adamla hiçbir görüşümüz uyuşmuyor. Birlikte nasıl çalışabileceğimizi anlayamıyorum.» Kathryn'i dikkatle süzdükten sonra, «Onunla evlenmeye karar verirken iyi düşündün mü?» diye sordu. «Neden evleniyorsun? Ona âşık mısın? Parası var diye mi istiyorsun? Yoksa yıllardır o köhne evde yaşamaktan bıktın da, kendi evin mi olsun istiyorsun? Belki de baban yerinde biriyle evlenmenin tek nedeni ona acıman, öyle mi?»

Kathryn yüzüne bakamıyordu. Onunla göz göze gelirse, içindeki kuşkuların ve korkuların bir yanardağ gibi patlayacağından kaygılanmaktaydı. Cevap vermediğini görünce, Jon pot kırdığını düşünerek özür diledi. «Öyle konuşmamalıydım.» dedi. «Koca kadınsın. Kararını vermişsin. Ne yapmak istediğini bilecek yaştasın. Söylediklerimi unut lütfen.» Kathryn hâlâ susuyor, jon'un ellerine yasladığı başına bakıyor ve onun yanma koşup, bu sevgili başı okşamak istiyordu. Ama az sonra kendini topladı Jon. «Çalışmaya başlayalım mı?» diye sordu.

Kathryn dudaklarını yaladı. «Şimdi kahve saa ti.»

Jon saatine baktı. «Özür dilerim, kahve içmeye gidemeyeceksin.» dedi. Yazılacak bir mektubu dikte etmeye başladı. Bir süre sonra durdu. «Gerisini öğleden sonra tamamlarız,» diyerek odadan çıktı. Kathryn mektupları temize çekmeye dalmıştı, kapının açıldığını duymadı. Jon elinde bir fincan kahveyle yanma geldi. «Seni düşünmüyorum sanma sakın.» diye fincanı uzattı.

Kathryn, «Oh Jon!» diye sevinçle onun eline sarıldı. «Ne tatlısın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.»

Jon gülümsedi. Parmaklarını Kathryn'in parmaklarına dolayıp sıktı. «Bu yeterli bir teşekkür.» dedi. Sonra döndü, hızla odasına yürüdü.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 11, 2007, 09:39:40 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

İşini saat beşte bitirdi Kathryn. Kantine çıkmaya hazırlanırken Jon geldi.

«Çaya mı gidiyorsun?»

Kathryn başını salladı. «Fazla gecikmem.»

«Ben de seninle geliyorum.»

Kathryn şaşırdı. «Ben öğrenci kantinine çıkıyorum. Bu saatte bizim yemekhane kapalı.»

«Biliyorum. Ben de öğrencilerle oturmaktan sıkılmam. Neden sıkılacakmışım?»

Asansöre bindiler. Daracık yerde baş başa kalınca, Kathryn tuhaf bir çekingenlik duydu.

Yemekhanede bir grup öğrenci geldi yanlarına. «Merhaba Miss Swale. Pazartesi başlıyoruz, değil mi?»

«Evet. Prova olduğunu unutmadım.»

«Baş oyuncumuz geliyor mu?»

«Tabii. Bir telefon etmemin yeterli olduğunu söyledi.»

Kathryn, Jon'un, giderek tedirgin olmaya başladığını sezdi. Jon bir sigara yaktı. Kızlardan biri, «Keşke benim sevgilim de bir telefonum üzerine kalkıp gelse.» diye sızlandı.

Bir başkası, «Pot kırıyorsun. Belki de Miss Swale'in sevgilisi yanındaki beydir.» diye atıldı.

Jon, «Kim, ben mi?» diye başını onlara çevirdi. «Hayır, Miss Swale'in seçtiği erkek ben değilim.»

Öğrencilerden biri, şaka yollu «Buna üzölmüş gibisiniz.» dedi.

«Öyle miyim?» Jon, gözlerini kısarak Kathryn'e baktı. «Şu halde hiç de üzgün olmadığını bilin.»

Kısa bir sessizlikten sonra Öğrenci Birliği Başkanı David Hickley. «Miss Swale seçtiği o esrarengiz »erkeğin kim olduğunu bize söylememekte kararlı, öyle değil mi?» dedi.

«Öyle,» diye cevap verdi Kathryn. «Bildiğim bir konuda, insanların birtakım tahminlerde bulunmaları beni eğlendirmiştir hep.»

Kathryn'in bu sözü, Jon'un bakışlarını ona çevirmesine yol açtı. Yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti Kathryn. Ayağa kalktı. «Benim artık gitmem gerek. Pazartesi günü görüşürüz. Rol arkadaşımınla birlikte geliriz,» dedi.

Jon da ayağa kalkmıştı. Birlikte koridora çıktılar, hiç konuşmadan yürüdüler. Tam o sırada Annette göründü. Jon, hemen kollarını kadının beline doladı.

«Jon, sevgilim. Ben de seni arıyordum.»

«Öyle mi tatlım. Bak işte buradayım.»

«Bu akşam benimle eve gelecek misin?»

«Tabii şekerim. Ama biraz işim var. Odama gel, birlikte çıkarız.»

Kathryn, onları öylece sarmaş dolaş bırakıp hızla yürüdü ve Jon'un kolunu hemen Annette'in belinden çektiğini görmedi.

Jon ile Annette bitişik odaya girdiklerinde, Kathryn kendi odasında çalışmaya başlamıştı bile.

İçerden gelen kahkahaları bastırmak istercesine makinenin tuşlarına hızla vuruyordu. Yazının bir

yerinde bir cümleye takıldı. İçeri gidip sormadan önce, kendi kendine düşündü, ama işin içinden çıkamadı ve mutlak Jon'a sorması gerektiğini anlayanca kapıyı vurdu. Annette jon'un koltuğuna oturmuş, döner koltukta dönüp duruyordu. Jon ise, her zaman Kathryn'in oturduğu sandalyedeydi. Kathryn takıldığı cümleyi gösterdi. Jon kâğıdı kucağındaki kitabın üzerine koyup gerekli değişikliği yaptı. Kâğıdı alıp odasına gidecekken, Jon bileğine yapıştı Kathryn'in, «Bir asıl ve üç kopya istediğimi söylemiş miydin?» diye sordu.

Kathryn, «Evet Dr. Wright.» diye tatlı tatlı gülümseyip Annette'e döndü. «Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın Miss Linton.»

Annette'in soğuk ve güzel gözleri, Kathryn'i tepeden tırnağa süzdü. «Aldırmayın Miss Swale. Sizi anlıyorum.»

Jon ikisinin ters ters bakışmasından keyiflenmiş gibiydi.

Kathryn, daktilosunun başına oturduğu sıra da, Jon'un kahkahasını duydu: «Birbirimizin ne kadar sinirine dokunduğumuzu bilsen, bunları düşünmezdin.»

Kathryn, kimden söz edildiğini anlamıştı.. Aldırmayıp çalışmaya devam etti. İçerden de ses gelmiyordu artık. Jon'la Annette'in gitmiş olabileceklerini düşündüğü sırada birden kapı açıldı. Gelen Jon'du. Anlaşılan Anriette gitmişti.

Jon dosya dolabına yaslandı. «Sevgilim sekreterimin bana âşık olduğunu söylüyor. Doğru mu dersin?»

Kathryn, ağlamamak için saldırıya geçmesi gerektiğini düşündü. «Ben mi sana âşık mışım? Şaka ediyorsun herhalde! Unutma ki, ben balığın büyüğünü yakalamış durumdayım.» dedi, tek taş pırlanta nişan yüzüğünü Jon'un burnuna doğru uzatarak.

Saat yedi buçuğa doğru Kathryn işi bıraktı ve mantosunu almak için vestiyere giderken Francis'le karşılaştı.

«Canım, sen burada mıydın?»

«Evet, Dr. VVright'ın bazı yazıları vardı, onları yazdım.»

«İstersen bize gidelim» dedi Francis. «Ben şimdi hizmetçime telefon edip haber veririm.» Birden Jon'u gördüler. Kathryn'in masasına gelmiş, yazıları okuyordu. Onları görünce odasına doğru yürüdü.

Francis, «Bir dakika durur musunuz Dr. Wright...» dedi. Jon beklerken Francis Kathryn'le konuşmasını sürdürdü. «Max da evde olacak. Hoş dışarıya çıkacak olsaydı bile, senin geleceğini duyunca kalırdı.»

«Ben de nasılsa tek başıma geçirecektim akşamı, seninle gelirim Francis.» dedi Kathryn.

«Pekâlâ. Ben şimdi Dr. VVright ile konuşayım.» diyerek Jon'a döndü Francis. «Dr. VVright, sabahleyin konuştuklarımızı tekrar düşündüm, eğitim müdürlüğü ile de görüştüm. Sizin görüşlerinizden bazılarını kabul edebiliriz sanıyorum...»

Kathryn içinden bir yük kalktığını hissetti. Francis'le Jon'un arası biraz düzelecekti demek.

Max, babasıyla Kathryn'i karşısında görünce çok sevindi. Birlikte oturdular, yeni evin planlarını incelediler. Francis evin ancak altı ayda tamamlanabileceğini düşünüyordu. Odaların nasıl olması

gerektiğini tartıştılar, yapılacak değişiklikleri tasarladılar. Sonra Max Kathryn'i evine götürdü. Kathryn de onu kardeşiyle ve Helen'le tanışması için eve çağırdı. Bu arada evi kiraya verdiklerini ve kiracının da Jon olduğunu söyledi.

Max şaşırıldı. «Patronun olacak o herif mi? Onu büroda çektiğin yetmiyormuş gibi, bir de evde nasıl katlanıyorsun?»

«Evde pek karşılaşmıyoruz,» dedi Kathryn,

«Akşamları evde olmuyor. Hadi gel, kardeşimle1 nişanlısını gör.»

Geoff'un dairesine çıktılar. Max, Helen ve Geoff'la tanıştı. Sonra Max ve Kathryn bir kanepeye oturdular. Okulda sahnelenecek oyundan söz etmeye başladılar. Max kolunu kanepenin arkasına atmıştı.

Kapı açıldı ve Jon girdi içeriye. Max onu görünce, bir elini kanepenin arkasından Kathryn' in omzuna kaydırdı, öteki eliyle de onun elini tuttu.

Geoff, «Bir şey mi istemiştin Jon?» diye doğruldu.

«Köpeğe bir şeyler verdiniz mi diye soracaktım.»

Helen, «Evet.» dedi. «Ben yedirdim onu.»

«Sağolun. İyi geceler.» Jon, odadan çıktı.

O gidince Max, «Vay be!» dedi. «Ben bir an önce gideyim bari... Ablana acı, Geoff. Her gün bu adama katlanıyor. Hadi Kathryn, beni sen uğur-la.»

Kathryn'in elini bırakmadan merdivenden indiler. O sırada merdiven başında bir tıkırtı oldu.

Max, «Dışarı çıkalım Kathryn. Burası fazla kalabalık.» dedi.

On dakika sonra Kathryn içeri girdi. Kapıyı sürgüleyip odasına doğru yürürken, Jon'un merdiven başında durduğunu gördü.

«Bir dakika dur.»

Kathryn olduğu yerde dondu kaldı. Kıpırdamaya korkuyordu. Jon ağır ağır merdivenden indi, yanma geldi. «Sana bir şey söyleyeceğim. Unutma ki, oğluyla değil, babasıyla evleniyorsun ve yanlış adama âşık olmak çılgınlığın dikâlısı olur. Bir erkeğe cesaret verirken bir başkasıyla evlenmek daha da beter 'bir şeydir. Bari bu sözlerim kulağına küpe olsun da, bir başkasının canını yakma. Ben seninle evlendikten sonra tattım o acıyı nasılsa.»

Kathryn daha fazla dayanamadı. Hızla yürüyüp odasına girdi ve kapıyı kilitledi.

Ertesi sabah mümkün olduğunca az karşılaşmaya özen gösterdiler. Öğleden sonra Jon bir toplantıya gitti ve dönmedi. Kathryn geç vakte kadar çalıştıktan sonra eve dönünce, mutfak masasının üzerinde bir kâğıt ve anahtar durduğunu gördü. Kâğıdı okumadan ne yazılı olduğunu anladı. Ev işlerini yapan Mrs. Crosbie yazmıştı notu: «Sevgili Miss Swale. Evde köpek olduğu için daha fazla çalışamayacağım. Köpeği yukardaki mutfaka kapattım. Sizi çok sevdiğim için, ayrılışıma üzgünüm. Bir başkasını bulacağınızı umarım. Selamlar. Elsie Crosbie.»

Kathryn notu masaya bıraktı. Üst kattaki mutfak çok ufak ve havasızdı. Jon'la- aralarında

geçenleri unutup, köpeği o havasız yerden bir an önce kurtarmak için vukarı fırladı. Mutfak kapısını açtı. Köpek bitkin bir halde masanın altında yatıyordu. Yanına çömeldi, başını okşadı.

«Flop, seninle tanışmamıştık. Bakalım beni sevecek misin?» dedi.

Köpek onu birkaç kez kokladıktan sonra kuyruğunu sallamaya başlayınca Kathryn güldü. Jon'un dolabından bir çanak aldı, içine süt koyup köpeğe verdi. Sonra bir kutu köpek maması açtı. Onları da önüne koydu. Köpek karnını doyurunca, Kathryn bir saç fırçasıyla tüylerini fırçalamaya koyuldu onun. O sırada sokak kapısının açıldığını duydu. Geoff Helen'e gittiğine göre, bu gelen Jon'dan başkası olamazdı. Birden paniğe kapıldı. Kendini Geoff'un odasına atmak istediye de, merdiven başında karşılaştılar.

Jon, «Ne işin var burada?» diye sordu sert bir sesle. «Yoksa köpeğim evine ve eşyalarına ne zarar vermiş diye kontrole mı geldin?»

«Hayır Jon, hizmetçi onu mutfağa kilitlemiş. Ben de geldim, karnını doyurdum. Tüylerini fırçaladım.»

«Hani sen köpek sevmezdin.»

«Hizmetçi kaçmasın diye öyle söylemiştim.» Jon'un buz gibi bakışlarını görünce, bocaladı. Kathryn. «Bir daha seni de köpeğini de rahatsız etmem,» dedi. «Hoşça kal Flop,» diye seslendikten sonra, koşarcasına indi merdivenleri.

Ertesi gün mutfakta ütü yaparken, kapının tırmalandığını duydu. Hemen kapıya koştu, açtı. Flop orada duruyordu. Eğildi, okşadı köpeği. «Efendin buraya geldiğini biliyor mu?» diye fısıldadı. «Bahse girerim ki bilmiyordur.» Ütü bitinceye kadar Flop ayaklarının dibinde yattı. İşi bitince onu aldı Kathryn, yavaşça oturma odasına .götürdü. Köpek yerdeki halıya, Kathryn'in ayaklarının dibine uzanıp uyumaya başladı, Kathryn de bir kitap alıp onun yanına uzandı. Arada bir de tüylerini okşuyordu. Saatin geç olduğunu fark edip, efendisinin yanına göndermek için uyandıracağı sırada, «Nerede köpeğim!» diye bir haykırmaya duydu. Jon'du bu. «Tahmin ettiğim gibi buradaymış. Şimdi de köpeğimi mi elimden almaya çalışıyorsun?»

«Hiç de değil. O kendiliğinden geldi.» dedi Kathryn.

«Sen de onu geri göndermemek için elinden geleni yaptın değil mi?» Jon köpeği tasmaından tutmuş azarlıyordu. «Bir daha buraya gelmeyeceksin, anladın mı? Gel-me-yeceksin!»

O sırada Geoff odaya girmiş, konuşulanları duymuştu. Ablasının gözlerinin dolduğunu görünce, «Ama Jon, neden böyle yapıyorsun?» diye atıldı. «Kathryn köpeklere bayılır. İstemem demesi...»

«Biliyorum. Hizmetçi masalını anlattı bana.»

«Ama bu doğrudu Jon, kadın işi bıraktı.» dedi Kathryn.

Jon birden afalladı. Bir Geoff'a, bir Kathryn'e baktı. «Neden söylemedin bunu bana?»

Kathryn gözlerini halıdan kaldırmadan cevap verdi: «Fırsat vermedin ki!..» Geoff yeniden söze gireceği sırada, Kathryn susturdu onu. «Aldırma Geoff.» dedi. «Eski kocam gibi taş yürekli birine duygu ve sevecenlik aşılanamayacağını ben çoktan öğrendim.»

Jon kıpırdamıyordu. Köpeğin tasmaı elinden yere kaydı. Flop doğru şöminenin önüne koşup, halıya yattı.

«Kathryn?»

«Evet?»

«Bir köpeğin olmasını istiyor musun?»

Kathryn omuz silkti. «Neye yarar? Önemi yok.»

Jon köpeği göstererek, «Al, senin olsun.» dedi. Ve dışarı çıkmak için kapıya yürüdü.' Kathryn hemen yerinden fırlayıp yolunu kesti onun.

«Olmaz Jon. Bu senin köpeğin.»

«Artık senin oldu.»

Kathryn onun kolunu tuttu. «Ama Jon, onun sahibi, efendisi sensin.» Jon kolunu silkeleyip kurtardı. Geoff usulca dışarı çıktı.

«Jon dinle beni. İstersen paylaşalım. İkimizin de köpeği olsun. Sonra... ben evlendikten sonra yine senin olur.»

Kathryn'in yalvaran bakışları, Jon'u yumuşatmış olmalı ki, «Peki.» dedi. «İkimizin olsun.» Sonra başını çevirdi. «Sen evleninceye kadar. Ondan sonra yine benim olur.»

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 12, 2007, 09:14:48 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün çaydan sonra, banyo yaptı Kathryn. Max'la, sadece oyun provası için bile olsa, birlikte bir yere gideceğine seviniyordu. Onun gönül alıcı sözleri, son günlerde Jon'un davranışları yüzünden iyice bozulan moralinin düzelmesine yaramıştı.

Yeni aldığı camgöbeği kombinezonunu giydi. Elbisesini aradı ve yukarda banyoda unuttuğunu fark ederek telaşla merdivenlere fırladı. O anda banyonun kapısı açıldı ve jon görüldü. Onu yukardan aşağı süzerek, «Pek baştan çıkarıcı bir görünüşün var.» dedi.

«Jon, erken gelmişsin. İçerde bir şey bırakmışım da, onu alacaktım.»

«Evet, içerde son derece dişi bir parfüm bırakmışsın. Deminden beri o kokuyu içime çekiyorum. Keşke biraz daKa erken gelseydin diye de hayıflanıyorum.»

Kathryn bakışlarındaki çapkın ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak, «Lütfen,» dedi. «Yol ver de banyoya gireyim. Yoksa seni itmek zorunda kalacağım.»

Jon kapıya iyice yaslandı. «Hangi koşul altın-da olursa olsun, bir sekreter patronuyla böyle konuşamaz.»

«Lütfen Jon, ne olur geçeyim.»

«Hah şöyle.» Jon biraz kımıldadı. Kathryn ona sürtünerek içeri girmek zorunda kaldı. Aceleyle elbisesini alıp koşarak merdivenlerden indi. Jon arkasından kakhahayla gülüyordu. Ama Kathryn, «Max beni almaya gelecek, onu bekletmek istemiyorum,» diye seslenince, kakhahası yarıda kesildi.

Az sonra Max kırmızı spor arabasıyla geldi. Provaya gittiler. Provadan sonra Max, Kathryn'i eve getirdiğinde epey geç olmuştu. Ertesi perşembe evde buluşup, rollerini çalışmak için sözleştiler. Kathryn, Jon'un alaycı ve kuşkulu ba–kışlarına katlanamayacağı için onunla karşılaş–mak istemiyordu. Neyse ki, evde herkes uyumuştu. Köpek bile havlamadı.

Ertesi gün Jon alışılmamış bir yumuşaklık içindeydi. O gece birlikte çalışıp alışamayacaklarını sordu. Kathryn de kalabileceğini söyledi. Her zamanki gibi Annette'in de geleceğini sanıyordu. Oysa Annette gelmedi, jon odasında otururken, Kathryn de içerde yazıları daktiloda yazdı. Bitirince, Jon'a götürdü. Odasına dönmek üzereyken Jon, bileğine yapıştı. «Nereye gidiyorsunuz Miss Svvale?»

«Eve Dr. Wright.»

«Sizi ben götürürüm.»

«Hiç gerek yok. Otobüsle giderim.» dedi Kathryn.

«Ben götüreceğim.» Jon bir an durduktan sonra, «Tabii eğer nişanlının evine gitmiyorsan,» diye ekledi.

Kathryn 'hayır!' anlamına başını salladı. Ara–baya binip eve yollandılar. Tıklım tıklım bir otobüse binmektese, bu rahat arabada gitmek, ta–bii ki çok güzeldi. Kathryn bu düşüncesini söyle mcc Jon, «Yoksa, her akşam eve götürmem için ' bir öneri mi bu?» dedi şaka yollu.

Kathryn'in gözünde muzip bir parılta belirdi.

<öyle olsa neye yarar? Akşamları resmi evinize değil, gayriresmi evinize gidiyorsunuz nasıl olsa.»

Jon, sanki bir yeri kesilmiş gibi iini çekti. «Miss Swale, penelerinizi biraz trpleyin, do–kunduğunuz yeri kanatıyorsunuz.»

Eve geldiklerinde köpek sevinçle karşıladı onları ve Jon'un ardı sıra Kathryn'in oturma odasına girdi. Kathryn, «İstersen buyur otur.» dedi.

Jon oturdu. Ayaklarını uzatıp gözlerini kapadı. Kathryn onun yüzünde, daha önce hiç görmediği çizgiler ve gölgeler fark etti.

«Yorgun musun Jon?»

Jon gözlerini açtı. «Yorgun mu? Tam eski karım gibi konuştun şimdi. Yine de ilgine teşekkür ederim.»

«Belki de sevgilini zledin?»

Jon başını kaldırıp, Kathryn'in gülümsediğini gördü. Uzandı, Kathryn'i çektiği gibi dizine oturttu. «Bu küstahlığın cezası olarak burada oturacaksın.»

Kathryn kurtulmak için çırpınarak, «Ama istemiyorum.» dedi.

«Bak bu kötü. Hem sekreterler patronların dizine otururlar demezler mi her zaman? Üstelik bir kadının sevgisine ve şefkatine ihtiyacım var.»

«Öyleyse neden Annette'e gitmedin? Yoksa çağırmadı mı?»

«Yoo. Sadece elde edilmesi zor erkeği oynuyorum. Bir kadını oyalamakta yarar var. Son yıllarda öğrendim bunu.» dedi Jon.

«Alaylarınız ve imalarınız nereye kadar sürecek Dr. Wright? Gerçekleri göremiyorsunuz artık.»

«Hiç de değil. Gerçekleri her zamankinden daha iyi görüyorum.»

«Beni yargılamadan mahkûm ettin. Üstelik işlediğimin kanıtı olmayan bir suç için.»

«Hayır. Sen bana yazdığın mektupla kendini mahkûm etmiştin. Başkasına âşık olduğunu yazman yeterli kanıt değil miydi?»

«Ve bu mektubun doğruluğunu araştırmaya gerek görmeden beni mahkûm etmeyi kabullendin.»

«Düşüncemi değiştirecek yeni bir kanıt çıkmadı. Üstelik geldiğimden beri gördüklerim bu konudaki düşüncelerimi doğruladı.»

«Jon, söz konusu ben olunca, mantıklı düşünemiyorsun. Körü körüne yargılara varıyorsun.»

«Sen ne diyorsun? Biriyle nişanlıyken, bir başkasıyla geziyorsun, bu durumda gözlerime mi inanayım, sana mı?»

«Gözlerin yanlış görmüyor. Yanlış olan yorumum. Hem beni mahkûm ettiğin suçu işlemiş bile olsam, bağışlamak nedir bilmez misin?»

Jon'un yüzü birden sertleşti, yeterli bir cevaptı bu. Sokak kapısı açıldı. «Geoff geldi,» dedi Kathryn.

«Öyleyse dizlerimden inseniz iyi olur Miss Swale. Yoksa kardeşinizin aklına kötü şeyler gelebilir. Zaten ben de artık yukarı çıkayım. Az sonra plak çalacağım. İsterseniz gelip dinlersiniz.»

«İsterim tabii.» dedi Kathryn.

Jon'la köpek çıktıktan biraz sonra, Kathryn beyaz pantolonuyla kazağını giydi. Makyajını tazeleyip saçlarını taradıktan sonra yukarı çıktı. Kapıyı vurdu. Köpek havlamaya başladı.

Jon, «İçeri buyrun diyor, duymuyor musun?» diye seslendi. Kathryn içeri girdi. Jon onu şöyle bir süzdükten sonra, «Elbiseni değiştirmişsin.» dedi. «Güzel. Geç, şöyle rahat otur.»

Çevresine bakman Kathryn, Jon'un eşyalarına bayıldı ve «Seninkilerin yanında bizim eşyalar büsbütün eski püskü görünüyor.» dedi.

«O kadar gıpta etme. Nasıl olsa birkaç ay içinde kendi evini döşerken, sen de yeni eşya alacaksın.»

Kathryn «Evet.» dedi donuk bir sesle.

«Pek sevinçli görünmüyorsun.»

«Bilmem. Herhalde sevincimi dışarı vurmuyorum.»

Jon, sorgulu bakışlarla onu süzdükten sonra, «Ne dinlemek istersin?» diye sordu.

Kathryn onun yanına oturdu. Plaklara baktı. «Brahms'ın Birinci Senfonisine ne dersin? Özellikle giriş bölümünü çok severim. Harikadır, değil mi?»

Jon bakışlarını yavaşça başka yöne çevirdi. «Evet, harikadır. İyi bir seçim yaptın. Evlendikten kısa bir süre sonra bunu dinlemek için konser bileti kuyruğuna girmemiş miydik?»

«Hatırlıyorsun demek? Evet, hatta paramız yoktu da, ayakta dinlemek için bilet almıştık.»

Jon plağı pikaba koydu. Bir anda odaya yayılan müziğin duygusallığıyla Kathryn gözlerini kapadı.

«Kathryn.» Kathryn gözlerini açınca, Jon'un kendisine doğru eğildiğini gördü. «Uyuyor muydun, yoksa ağlıyor muydun?» Jon elini onun gözlerine götürdü. «Evet, yanılmamışım. Ağlıyorsun? Tatlı anılar mı ağlattı seni?»

«Anılar tatlı olsa, insan hiç ağlar mı?»

«Hüzünlü anlarda tatlı anılar ağlatır tabii.» dedi Jon. Sonra ellerini tutup ayağa kaldırdı, kollarına alarak öptü. «Saati geri çevirelim mi, tatlım?»

Kathryn birden dikleşti. «Ne demek istediğini anlamıyorum.»

«Anlamıyor musun? Bence pekâlâ anladın.» dedi Jon ve onu yeniden öptü.

Kathryn onu itip kendinden uzaklaştırmaya çalışarak, «Özür dilerim, ama ben böyle şeylere gelemem,» dedi. «Eğer şimdiye kadar denemedinse, şansını Annette'te dene. Bu işlerin ustasıdır!»

Jon'un gözlerindeki parıltı söndü. Kolları yana düştü. Uzaklaştı. «Söylediklerimi unut,» dedi sert bir sesle.

Kathryn kapıya doğru yürüyünce köpek peşinden geldi. Kathryn eğildi, onun başını okşadı. «İyi geceler Flop.»

«Köpek, efendisinden daha şanslı.» dedi Jon.

Kathryn kapıyı açtı. «İyi geceler Jon. Müzik için teşekkür ederim.»

Ertesi gün Jon derse gireceği sırada, Kathryn ona bir haber getirdi. «Siz toplantıdayken Miss Linton telefon etti, bir mesaj bıraktı.»

«Yaa, ne istiyormuş?»

«Bu sabah kahve molasında sizi görüp göremeyeceğini sordu. Bir de şunu söyledi,» diyerek bir kâğıt uzattı Kathryn.

Kâğıtta, «Dr. VVright'a dün akşam kendisini çok özlediğimi, o olmayınca büyük yalnızlık duyduğumu söyleyin. Bu gece gelip gelmeyeceğini sorun,» yazılıydı.

Jon sinirlenip, kağıdı buruşturdu. «Bunu yazman gerekli miydi? Söylesen olmuyor muydu?»

«Miss Linton, yazarsam daha etkili olacağını söyledi.»

«Çok etkili oldu, değil mi?» dedi Jon. «Öyleyse benden Miss Linton'a selam söyle, bütün gün çok işim var, akşam da gidemem. Ben şimdi derse giriyorum.»

Kathryn kahve molasında yemekhaneye çıkarken, Jon'un mesajını Annette'e orada iletmeye karar verdi. Annette her zamanki gibi erkeklerin masasında oturuyordu. Kathryn yaklaşıncı Jim Mexby ile Fred VVel.ford masalarına buyur ettiler onu.

Kathryn, «Ben Miss Linton'u görmeye geldim.» dedi. «Dr. VVright'm bir mesajı var kendisine.»

Annette, buz gibi bir sesle, «Evet, Miss Swale?» dedi. «Neymiş bu önemli mesaj?»

«Notunuzu verdim, teşekkür etti. Bütün gün işi varmış. Akşam da meşgulumuş.»

Kathryn, kadının gözlerinin öfkeden karardığını gördü. «Yaa! Haber verdiğiniz için teşekkür ederim,» dedi Annette.

Jim Mexby kahkahayı "bastı. «Sana yüz vermiyor ha, Annette?»

«Seni yakasından silkeliyor.» dedi Mr. Welford da.

«Beni yüzüstü bırakıp da cezasını görmeyecek erkek anasından doğmamıştır daha.» diye hırsla homurdandı Annette.

Kathryn akşamüstüne kadar Jon'u görmedi. Karşılaştıklarında Jon, «Miss Linton tekrar aradı mı?» diye sordu.

«Hayır. Ama ben mesajı kahve molasında ilettim.»

«Herkesin içinde mi?» dedi Jon.

«Evet.»

«Bu çok hesaplı bir kedi tutumu.»

«Onun cevabını söyleyeyim de hangimiz daha nankör kediye, sen karar ver. Dedi ki, 'Beni yüzüstü bırakıp da cezasını görmeyecek erkek anasından doğmamıştır daha.»

Jon gözlerini kıstı. «Böyle dedi ha? Gereğini düşüneceğiz.»

Kathryn o akşam geç vakte kadar çalışarak yazıları tamamladı ve jon'un odasına götürdü.

«Bitirdin mi? Çok iyi çalıştın. Sana şükran borçluyum. Otur da şunları okuyayım.»

Kathryn oturdu. Jon okurken, onu seyretmeye koyuldu. Sonunda Jon okumasını bitirdi. «Çok güzel.» diye gülümsedi. «Sana bir şey söylemek istiyorum. Bu akşam benimle yemek yer misin? Hiçbir koşul, hiçbir bağlantı yok, sadece bir yemek. Evet mi, hayır mı?»

Kathryn duraksadı. «Şey... bilmem ki...»

«Gelmek istemiyorsan, açık söyle.»

«Hayır, sadece kıyafetim uygun değil.»

«Eğer sorun buysa, önce eve gideriz, üstünü değiştirirsin.»

«Tabii Jon, çok iyi olur.»

Eve gittiler. Kathryn, Max'la yemeğe çıkarken giydiği mavi elbisesini ve kürk yakalı mavi ceketini giydi. Jon onu görünce, «Çok güzelsin... ama sen her zaman güzelsin,» dedi.

Arabaya bindiklerinde Kathryn sordu: «Nereye gidiyoruz?»

«Nereye dersin?»

«Continental'e.»

«Başka nereye gidebiliriz ki?»

Kathryn'in gözleri parladı. «Çok güzel bir yer. Beni oraya jgötürmekle nezaket gösteriyorsun.»

«Nezaket ha! Amma da yaptın!» dedi Jon.

«Gördüğüm en iyi sekreter olduğun ve yaptığın işten dolayı sana şükran borcum olduğu için seni oraya götürüyorum. Dahası, seninle olmak hoşuma gidiyor. Bu kadar neden yeterli mi?»

Kathryn cevap veremeyecek kadar mutluydu, sadece başını salladı.

Gözlerden uzak bir masaya oturdular. Jon yemekleri söyledi. Şarap listesini istedi.

«Seni sarhoş edeyim mi? Buraya geçen gelişinde sarhoş olmuştun. Yoksa adabı seni kasten mi sarhoş etmişti?»

«Yoo, hayır Jon. Tam tersine beni ayıltmak için kahve bile içirdi.»

Şarabı da söylediler. Yemek sırasında bir ara jon'un ailesinden konuştular. Kathryn, «Jon,» dedi. «Aileni hiç sormadım. Kız kardeşin ne yapıyor? Annen baban...»

«İkisi de sağ.» dedi Jon. «Margery evlendi, üç çocuğu var. Bazen onlarda kalıyorum. Çocuklara bayılıyorum.»

Kathryn kendini tutamadı: «Annette hiç çocuk sevmez.»

Jon kaşlarını kaldırdı. «Yaa! Ben de Annette'in çocuk sevip sevmediğini merak ediyordum, başka işim yok mu yani?»

«Peşinden ayrılmıyorsun.»

«Öyle mi? Bense onun benim peşimden ayrılmadığını sanıyordum.» ' Jon kadehini kaldırdı. «Geleceğe içelim. Ayrı ayrı geleceklerimize.» Kathryn'in yüzü bir an gölgelendi. «Ortak geleceğimize diyemem, öyle değil mi Kath? Diyebilir miyim?»

«Ayrı ayrı geleceklerimize Jon> Kadehler tokuştu.

Jon, «Ayrı gelecekler dedik de aklıma geldi. Kathryn, Francis Rutland'le neden evlendiğini bana açıklar mısın?»

Kathryn gafil avlanmıştı. Kekelemeye başladı. «Çünkü, çünkü, şey... ondan hoşlanıyorum. Hem bu kadar sıkıntı içinde yaşadıktan sonra, güvenlik arıyorum. Bu güvenliği de o sağlayabilir.»

«Onu sevmiyor musun?»

Kathryn bakamıyordu İon'a. «Dedim ya, hoşlanıyorum.»

«Onunla niçin evleneceğini sana söyleyeyim mi?» dedi Jon. «Babanı çok ufak yaşta yitirmişsin, onu baban yerine koyuyorsun.» Kathryn cevap vermedi. «Kathryn, ona benden söz ettin mi?» diye üsteledi Jon.

«Hayır. Ona kocamın yıllarca önce öldüğünü söyledim.»

Bu söz Jon'un hoşuna gitmiş gibiydi. «Demek beni öldürdün ha?» Sonra ciddileşti. «Ama soyadının resmen Wright olduğunu ona söylemek zorundasın, bunu biliyorsun değil mi?»

«Evet, günün birinde söylemem gerektiğini biliyorum, ama erteliyorum.»

Bir süre konuşmadan yemeklerini yediler. Sıra kahveye geldiğinde, Jon cebinden bir paket çıkardı. «Sana bir şey vermek istiyorum.» dedi. «Bunu fazladan yaptığın sekreterlik çalışması için bir teşekkür olarak ve gecikmiş bir doğum günü armağanı diye kabul et.»

«Ama Jon...»

Kathryn paketi açtı. Minik kutunun içinden nefis bir broş çıktı. Pırlantalardan yapılmış bir demet çiçekti bu. «Jon, bu...»

«Evet, sahici. Sigorta ettirmen gerekecek.»

«Jon, harika bir şey bu. Sana nasıl teşekkür edeyim?»

Kathryn uzandı, Jon'un elini tuttu. Jon yavaşça gülümsedi. «Bu tür armağanlar verilince nasıl teşekkür edilmesi gerekiyorsa öyle. Ama burada olmaz, arabada teşekkür edersin.»

Kathryn kıpkırmızı kesildi. «Takayım mı?»

«Takman için aldım. Ama erkek arkadaşın gibi ben takmam, sen kendin tak.» Kathryn broşu yakasına takarken Jon fısıldadı. «Peki Kathy, bunu Francis'e nasıl açıklayacaksın?»

Kathryn bir an düşündü, sonra, «Söylemem,» dedi. «Böyle bir broşum olup olmadığını nereden bilecek?»

«Kocandan mı saklayacaksın? Sağlam bir evlilikte karı koca arasında gizli olmaz. Kathryn, yaşamın için karar verirken dikkat et. Dönülmez adımı atmadan önce iyi düşün. İkinci bir yanlış daha yapma.» Sonra saatine baktı. «Geç oldu. Artık kalkalım.»

Arabaya bindiler. Eve yaklaşırlarken, Kathryn, onun «teşekkür» olayını unuttuğunu sanarak sevinmeye başladıysa da sevinci uzun sürmedi, Jon arabayı durdurdu, kontağı kapadı.

«İnmeden önce, 'teşekkür'ü bekliyorum.» dedi. Kathryn utanarak baktı. Yerinden kıpırdamadı. «Hadi, gerekirse bütün gece burada beklerim.»

Kathryn, «Ama Jon...» diye söze başladı, sonra durdu, onun yanağına Öpücük kondurdu.

«Bu olmaz. Ben senin kardeşin değilim. Bak nasıl olması gerektiğini ben göstereyim.» Jon, Kathryn'in kollarını aldı, boynuna doladı. Kendisi de onun beline sarıldı. «Hadi bakalım.» dedi.

Kathryn, «O güzel broş için çok teşekkür ederim Jon.» diyerek, dudaklarını hafifçe Jon'un dudaklarına değirdi.

«Bundan fazlasını beceremiyor musun? Gören de seni yıllardır öpüşmemiş sanır.» dedi Jon.

«Öpüşmedim, sen...»

«Ben gittiğimden beri mi?» Jon afallamıştı. «Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde?» dedi. «Ya nişanlın...?»

Kathryn 'hayır' anlamına başını salladı: «Bu gülünç ve saçma konuşmayı burada bitirelim.»

Eve girdiler. Kathryn, «Bu güzel gece ve her şey için teşekkür ederim,» diyerek elini uzattı.

Jon onu yavaşça kendisine çekti. O sırada telefon çaldı. Kathryn açtı. «Bir dakika.» Jon'a döndü. «Seni arıyorlar. Miss Linton.»

Jon hemen telefonu aldı. «Alo? Annette? Ne? Kim miydi?» Kathryn'in aralık duran kapısına baktı. «Miss Svvale'di. Ne? Esrarengiz sevgilim mi? Şimdi evine bıraktım onu. Sana her şeyi söylemek zorunda değilim. Sen de bana söylemiyor–sun. Hem niçin aradın? Karanlıkta mısın? Elektrik kontak mı yaptı? Peki. On dakikada gelirim. Oldu mu?»

Sokak kapısı Jon'un arkasından kapandı. Demek Annette kazanmıştı. Dediğini yapmış, Jon'u faka bastırmıştı. Kathryn savaşı kaybettiğini anladı. Son derece umutsuz ve karamsardı. Annette'in öfkeli bakışları geldi aklına. Kendisinin Jon'u sevdiğini anlamıştı kuşkusuz.

Kathryn tam yatacağı sırada, Flop'un gece sokağa çıkarılması gerektiğini hatırladı. Hemen pantolonuyla kazağını giydi. «Efendin seni unuttu bu gece,» diyerek köpeği dışarı çıkarıp dolaştırdı biraz. Sonra eve döndü, onu yukarı götürdü. Ama köpek yukarda durmadı. Bunun üzeri–ne Kathryn Flop'un sepetini ve battaniyesini kendi odasına taşıdı. Köpek hemen kıvrıldı yattı.

«Kendini çok yalnız hissediyorsun herhalde Flop. Tıpkı benim gibi,» diye mırıldandı Kathryn.

Aradan bir süre geçti. Tam uyumak üzereydi ki sokak kapısı açıldı. Kathryn gece lambasını yakıp saatine baktı. İkiye geliyordu. Gerçi geçti, ama Jon, Annette'te kalmamış, eve dönmüştü. Eve dönmüştü! İyice uyandı. Yukarı çıkan, sonra tekrar inen ayak seslerine kulak verdi. Ayak sesleri yatak odasının önünde durdu. Kathryn kapının yavaşça vurulduğunu duydu. Flop havladı; ama Kathryn kıpırdamadı. Ayak sesleri uzaklaştı. Jon, köpeğinin nerede yattığını öğrenmişti.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 14, 2007, 12:23:30 ÖÖ

Kathryn ertesi sabah işe gittiğinde Jon'u kendi masasının başında durmuş, bir mektup okurken buldu.

«Geciktiğim için özür dilerim. Otobüsü kaçırdım.» dedi.

Jon başını kaldırmadan, «Önemi yok!» karşılığını verdi. «İstedüğün zaman söyle, seni ben getiririm. Hazır olunca içeri gel.» Böyle diyerek odasına yürüdü.

Jon'un gülümsemesi Kathryn'in yüreğini sevinçle doldurmuştu. O da gülümsedi.

«Kathryn, köpeğimle... köpeğimizle ilgilendiğin için de sağol.»,

Kathryn gülerek, «Kendi yerinde yatmak istemedi.» dedi.

«Hak veririm. Akli başında hangi yaratık, o-nun yattığı yerde yatmak fırsatını teper? Dün gece geldiğimi duydun mu? Çok geç olmuştu.»

«Evet. Kapıyı vurduğun zaman Flop havladı.»

«Demek beni duydun, ve içeri almadın ha?» Jon. yalandan öfkelenmiş gibiydi.

«Sana söyledim. Ben senin bildiğin...»

«Tamam Miss Swale, ne demek istediğinizi anladım. Daha sık tekrarlayacak olursanız, buna inanmaya başlayacağım neredeyse.»

Telefon çaldı. Kathryn açtı.

«Evet, ben Miss Swale. Kimsiniz? Oh, merhaba Max. Evet, bu akşam bizim evde. Yedibuçuk sekiz sularında.»

Kathryn, Jon'un odasında gezindiğini duyuyordu. Ara kapı açıktı. «Yemek hazırlıyayım mı Max, yoksa yemeğini yiyip de mi gelirsin? Oldu, hazırlamıyorum. Sonra kahve içeriz.» Sesini alçalttı, «Ne? Evet, odasında. Hadi akşama görüşürüz.»

Kathryn, jon'un odasına gittiğinde, Jon ona gözlerini kısarak baktı, ama bir şey demedi. Konuştuğu zaman da, sesi normaldi, ama az önceki yumuşaklığı ve yakınlığı yoktu.

«Akşam programınızı tamamladığınıza göre, belki artık çalışmaya başlayabiliriz.»

«Özür dilerim.»

Jon bir mektup dikte ettirmeye başladıktan az sonra dahilî telefon çaldı. Jon açtı.

«Evet?» ve tek kelime söylemeden telefonu Kathryn'e uzattı.

«Ben Miss Svale. Evet Francis. Evet, Max bu akşam bana gelecek. Cumartesi boşum, Francis. Mektup yazıyorduk. Hoşça kal Francis.» Jon'a döndü. «Çok özür dilerim.»

«Özür dilemeyin. Neyse ki, ailede baba ile oğuldan başka kimse yok. Yoksa bütün aile üyeleriyle randevularınızı ayarlamanızı bekleyecek olsaydık, işimiz işti.»

Kathryn bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Geoff o akşam eve erken döndü. Kathryn'le birlikte kahve içtiler. Kathryn hemen fincanları yıkamaya koyulunca, onun telaşlı olduğunu sezdi kardeşi. «Ne acelen var? Yoksa morukla mı buluşacaksın?» dedi.

«Hayır oğluyla.»

«Max'la mı? Bana bak Kath, sen ne yaptığını sanıyorsun? Hangisiyle evleneceksin... babasıyla mı, oğluyla mı?»

«Sen de başlama Geoff!.. Bunlar Jon'un sözleri Yoksa sana bir şey mi söyledi?»

«Şey yani»

«Söylemiş, söylemiş. Belli oluyor. İnan ki, Max ile aramda hiçbir şey yok. Sadece rollerimizi çalışacağız.»

«Sen öyle düşünebilirsin.» dedi Geoff, «ama oğlanın aklından başka şeyler geçirdiğine kuşum yok. Bana sorarsan, güvenilir biri değil.»

«Sana soran yok.» Kathryn şöminenin üzerindeki saati işaret etti. «Seni kapı dışarı ettiğim için başışla, ama artık gitmen gerek.» Geoff çıktı.

Az sonra Max geldi. «Patronun evde mi?» diye, sordu.

«Hayır, o akşamları sevgilisine gidiyor. Sadece Geoff var. Tabii bir de köpek.»

Max, portatif teyp getirmişti. Çalışmaya başla—dılar. Max gerçekten yetenekli bir oyuncuydu. Rollerini üç kez okuduktan sonra, bir de ezberden geçtiler. Sonra Max te'ypi hızlı devirde çalıştırmaya başladı. Çıkan gülünç sesler ikisini kahkahalara boğdu. Max, «Hadi, şimdi de kucaklaşma sahnesini prova edelim.» diyerek Kathryn.'in elini tuttu. O sırada kapı açıldı ve Jon göründü,

«Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın» dedi, «ama yukarda çalışıyorum. Bu gürültüde çalışmak ise olanaksız. Şu teypin sesini biraz.kısarsanız iyi olacak.» Sonra kapıyı çekip'gitti. Max' in gözleri öfkeyle parladı. Alabildiğine yüksek sesle, «Hadi canım, hani öpüşecektik?» diye Kathryn'e sarıldı.

Kathryn onu itti. «Şimdi olmaz Max. Havasında değilim.»

«Şu herife gününü göstereceğim. Kendini he sanıyor?»

«Sakin ol Max. Ben kahve yapayım.»

Kahve, ikisini de sakinleştirdi. Kanepeye oturup konuşmaya başladılar.

«Max, bana annenden söz etsene. Yoksa seni üzer mi bu?» dedi Kathryn.

«Annem mi? Tatlı, iyi yürekli, düşünceli biriydi. Ondan iyi bir anne düşünemiyorum. Eş olarak İse gereğinden fazla tatlı ve yumuşak olduğunu anladım. Babamı şımartırdı. Ne yaparsa, babamı memnun etmek için yapardı. Babamı bu hale getiren odur. Yani aksi, huysuz, anlaşması zor bir

insandır babam. Herhalde o yanını sana henüz göstermemiştir. Ama benden söylemesi, senin de el pençe divan bir eş olmanı isteyecektir.»

«Max, baban hakkında konuşurken nasıl böyle duygusuz olabiliyorsun? Onu sevmez misin?»

«Evet severim, ama sana gerçekleri anlattım. Şimdi de sen bana kendinden söz et.» dedi Max.
«Nasıl oldu da senin kadar güzel bir kadın bunca zaman erkeklerin gözüne çarpmadı?»

«Ben mi? Madem birbirimize sırlarımızı açıyoruz, öyleyse ben de söyleyeyim. Daha önce evlendim. Haberin yok muydu?»

Max şaşırdı. «Başkası söylese inanmazdım. Babam biliyor mu?»

«Ona...» Kathryn bir an durdu, derin bir soluk aldıktan sonra sürdürdü sözünü: «O kocamın öldüğünü sanıyor. Oysa boşandım, Max.»

«Vay canına!» Max kaygılanmış gibiydi. «Babamın boşanma konusundaki görüşünü biliyor musun?» Kathryn, «Hayır.» diye fısıldadı.

«Babam boşanmaya son derece karşıdır. Bu konudaki görüşü kesindir. Dinsel bir yaklaşım değil, tamamen kişisel bir inanç. Başına dert almışsın güzelim, bu iş gerçekten sorun açacak. Bana sorarsan, moruğa bir an önce durumu anlat. Belki şimdi bağışlayabilir. Ama söylemekte gecikirsen, evlendikten sonra sana dünyayı cehennem eder.»

«Max, işin kötüsü, ortak dostlarımız Creswell' ler bizi tanıştırdı. Oysa Mr. Creswell benim boşanma avukatımdı. Her şeyi biliyor.»

«İşin zor öyleyse Miss Kathryn Swale.» dedi

Max ve onun yanağını okşadı. «Sahi, senin gerçek adın Swale değil öyleyse, peki nedir?»

«Özür dilerim Max, bu kimseye söyleyemeyeceğim bir sır.»

«İş gittikçe karışıyor, Hadi beni uğurla güzelim.» Antreye çıktılar. "Seni öpebilir miyim Kathryn?»

Kathryn yavaşça yanağını uzattı. «Sadece bir öpücük üvey oğlum.»

Max'ın yüzündeki ifade birden değişti. «Canı cehenneme üvey oğlunun!» diyerek Kathryn'i tuttu, dudaklarından öptü. Bir daha öptü. «İyi Keçeler tatlı Kathryn.» diye güldü.

Kathryn'in benzi kül gibi olmuştu. İyice ser-.semlemişti. «O kadar büyütme güzelim. Sahnede bundan daha canlı öpüşmen gerekecek. Ne kadar prova edersek o kadar iyi sonuç alırız,» dedi Max.

«Bunu yapmamalıydın,» diye fısıldadı Kathryn. Ama Max, yüzünde anlamlı bir gülüşle merdiven başına doğru baktı sonra dışarı çıktı.

«Sen de çanak tutmamalıydın.» Kathryn bu sesi duyunca döndü, yukarı baktı. Jon merdivende duruyordu. Demek Max onu gördüğü için öyle davranmıştı. Kathryn yumruklarını sıktı.

«Benim özel yaşantım seni ilgilendirmez.»

Jon merdivenleri inmeye başlamıştı. «Sana bir öğüt vereyim; gerçi erkekler konusundaki deneylerin bunu sana öğretmiştir, ama ben yine de söyleyeyim: Bir kadın ateşle oynadığı zaman

genellikle kendi parmakları yanar.»

«Benim parmaklarımın yanıp yanmamasmdan sana ne? Senin için bir anlam taşımıyorum. Senin hiçbir şeyin değİlim.» dedi Kathryn.

«Orası Öyle. Ama bir kadının herhangi bir kadının kendisini senin gibi gülünç düşürmesini istemem.» Kathryn, onun nefretle kendisini süzdüğünü gördü. «Bir de tutmuş, dün akşam arabada bana saf genç kız rolü yapıyordun. Neredeyse inanacaktım ben de.»

Geoff merdiven başında durmuş, konuşulanları dinliyordu.

«Ama Jon, anlamıyorsun bir türlü. Kathryn hiç de öyle...» dedi sinirli bir sesle.

Ablası, «Sen bu işe karışma Geoff,» diye kestirip attı. «Bu adama söyleyeceğın hiçbir şey durumu değİştirmez. Ben söz konusu olunca, tamamen kör ve sağır oluyor. Dr. VVright, benim karışısı cinse olan davranışlarım konusunda amansız bir bilimsel inceleme yaptı. Şu anda onun sonuçlarını tartışıyoruz. Ancak bilmediğı bir şey var: ; Olaylara yüreğıyle değİl de sadece kafasıyla bakan bir bilim adamı bir laboratuvaradaki aletlerden daha fazla insancıl olamaz,» diyerek tamamladı sözünü ve kapısını Jon'un yüzüne kapadı.

Ertesi gün Jon buz gibiydi, Kathryn'in her yaptığında bir kusur buluyordu. Ağlamaklı oldu Kathryn. Gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Öğleden sonra Annette telefon edince, Jon, «Lütfen odanıza gidin, ben Miss Linton'la konuşacağım.» dedi.

Kathryn onun, «Yarın akşam sekiz sularında tatlım.» dediğini duydu. «Yiyecekleri sen mi getireceksin? Güzel. Ben bardak çanağı ve tabii bir de içkileri sağlarım. Seni evden alırım. Tamam mı?»

Kathryn pencereden bakarak onun telefon konuşmasını bitirmesini beklerken, 'Galiba bir parti veriliyor,' diye düşündü ve Geoff'un çağrılıp çağrılmayacağı merak etti. Biraz sonra Jon seslendi, çalışmaya devam ettiler.

Kathryn eve dönünce temizlik yapmaya karar verdi. Önce Geoff'un odalarını temizledi. Sonra 'Yarın parti verecekse, onun odalarını da temiz-lemeli,' diye düşündü ve Jori'u kızdırmak pahasına da olsa, odaları temizlemeyi göze aldı.

Yatak odasını temizlerken de, Jon'un öte berisini topladı, katlayıp çekmecelere, dolaplara kaldırdı. Sıra halının süpürülmesine geldi. Elektrik .süpürgesinin gürültüsünden, Jon'un kapıyı açıp, yatağı oturduğunu duymadı. İşini bitirip başını it aldırınca, Jon'u yatakta oturur görüp şaşırdı. Huraya girdiğıime kızmayacağını umarım, sadece evi temizlemek istemiştim.» .

Jon gülümsüyordu. «Yok canım, hoşuma gidiyor.» dedi. «Hem sana bir şey sormak istiyorum. Bu oda, eskiden bizim yatak odamız değİl miydi? Neticede eşyaların yeri değİşmiş.»

Kathryn donuk bir sesle, «Evet öyle.» dedi.

«Hmmm. Bu odanın ne kadar ilginç anıları vur, değİl mi?» Jon gözlerini kısarak, Kathryn'in ' vereceğı tepkiyi bekledi. Kathryn kıpkırmızı kesildi. Jon «Sen dikışten anlar mısınız?» dedi birden bire.

«İnsan zorunlu olunca her şeyden anlıyor. Niye .sordun? »

<Geoff dedi ki, onun düğmelerini sen dikiyormussun. Benimkileri de diker miydin acaba?» Kathryn başını salladıktan sonra elektrik süpürgesini çalıştırarak yeniden işe koyuldu. Jon' Özlerinin sürekli üstünde olduğunu hissediyordu, işini bitirip doğrulunca da, Jon, «Biliyor musun, sen gitgide güzelleşiyorsun,» dedi. «Ve bu güzelliği bir ihtiyar uğruna harcayacaksın. Seni bırakmamalıyım, öyle değil mi? Benim yokluğumu fırsat bilen o 'adam'la diş dişe savaşmalıyım. Söyle bana, yakışıklı biri miydi, bir zamanlar beni sevdiğin kadar sevdin mi onu da?»

Kathryn karşılık vermek için ağzını açarken elini kaldırarak susturdu onu. «Hayır, hiçbir şey söyleme. Bir erkek rakibiyle ilgili ayrıntıları duymak istemez. Budalalık ettim. Seni bırakmamam gerekirdi. Beni gerçekten sevmesen bile, hiç de—ğilse yanımda olurdun. Hiç değilse, güzel bir kadınla yaşamamanın tadını çıkarırdım.»

Kathryn süpürgeyi kaptığı gibi kendini dışarı atıp, kapıyı hızla çekti ardından. Ama kapı yeniden açıldı, Jon ceketini uzatarak, «Düğme, cebinde.» dedi ve kapadı hemen. Kathryn odasına inip düğmeyi dikti. Tam ceketini katlarken cebindekiler yere saçıldı birden. Kathryn baktı. İçlerinde kendisinin on yıl önce Amerika'ya gönderdiği, o sevgi dolu mektup da vardı. Mektubu yeniden ceketin cebine koyu" yukarı çıktı.

«Ceketini katlarken cebindekiler yere döküldü" Bir de... bir de mektup vardı...»

«Ne mektubu?» dedi Jon.

«Eski bir mektup. Benim Amerika'ya yazdık—larımdan biri...»
j

«Ha o mu? Hâlâ duruyor muymuş? Artık bir] işe yaramaz, öyle değil mi?» Jon ceketin cebin—den mektubu çıkardı. «Atsak da olur.» diyerek köşedeki kâğıt sepetine fırlattı mektubu.

Kathryn'in gözleri dolmuştu: «Sen... sen yüreksiz bir alçaksın, taş yürekli!» diye haykırarak fırladı odadan.

Ertesi sabah kardeşine, «Jon'un partisine çağrıldın mı?» diye sordu.

«Evet, ben de, Helen de çağırılıyız. Seni çağırmadı mı?»

«Hayır. Dün telefonda Annette ile konuşurlarken duydum. Zaten çağırılsam da gidemezdim. Bu akşam Francis geliyor. Onun geleceğini Jon da biliyor. Başka kim gelecek partiye?»

«Jon'un eskiden çalıştığı şirketteki arkadaşları ile karıları ve sevgilileri gelecekler. On beş kişi kadar olacakmış. Senin tabak çanaklarından bazılarını alabilir miyiz?»

Kathryn bir an hayır demeyi düşündüyse de, vazgeçti. «Bana gerekli olanları bırakın, gerisini alın.» dedi.

Akşama doğru nişanlısı için hazırlık yaptı. Şö—mineyi yakıp beklemeye başladı. Francis'in gelme saati yaklaştıkça, tedirginliği artıyordu. O sırada kapıda bir araba durdu ve zil çalındı. Francis'in geldiğini tahmin ederek kapıyı açınca Jon'un arkadaşlarıyla karşılaştı. O sırada Jon da aşağı inmiş, sanki Kathryn orada yokmuş gibi davranarak arkadaşlarını karşılamıştı.

Onların ardından da Francis çıkageldi. Jon'la nazikçe selamlaştı. Kathryn'le oturma odasına indiler.

«Francis,» dedi Kathryn, «Dr. VVright'ın bizde kiracı olduğunu söylemiş miydin sana?»

«Senin söyleyip söylemediğini hatırlamıyorum, ama Max söyledi.» Kathryn, Max'm daha başka

neler söylemiş olabileceğini merak ederken Francis devam etti.

«Dr. Wright senden çok hoşnut. Hattâ senin gibi yetenekli birinin sekreterlik yapmasının yazık olduğunu söyledi; evlendikten sonra gece kurslarına devam ederek daha iyi bir yere gelebileceğinden söz etti.»

Demek Jon, onu Francis Rutland'in karısı olarak kabullenmişti. Zaten yeniden evlenmelerinin söz konusu olamayacağını biliyordu Kathryn de.

«Evet, üzerinde durmaya değer bir fikir bu.» dedi. Sessizce ateşi seyretmeye başladılar. Bir süre sonra yukardaki sesler dayanılmaz bir gürültüye dönüştü. Ne yapacağını şaşırılmıştı Kathryn, «Bir parti satranç oynayalım mı Francis?» diye sordu.

«Çok iyi fikir, Kathryn. Hiç değilse yakın oturmuş oluruz,» dedi piposundan derin bir nefes çekerek.

Satranca başladılar.

Francis, «İyi oynuyorsun.» dedi. «Oğlumdan daha ustasın. O dikkatini veremiyor bir türlü.»

Oyun bitti, Francis partiyi kazanmıştı. Sonra Kathryn kahve yaptı. Jon'un partisinde şamata son kertesine varmıştı. Arada da Jon'un ve Annette'in kahkahaları duyuluyordu. Sonra plak çalmaya başladılar. Müziğin sesi alt kata kadar geliyordu.

«Gürültü için özür dilerim Francis. Seninle sözleşirken, yukarda parti verileceğinden haberi yoktu.»

«Aldırma canım. Ama epey gürültü yaptıkları bir gerçek.» Francis piposunun külünü ocağa boşalttıktan sonra ona doğru uzanıp saçlarını okşamaya başladı. Gözlerinin içine bakarak dudaklarına eğildi. Kathryn, gerçeğe yüz yüze gelmek zorunda olduğunu kavramıştı.

Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu, ama oda hâlâ sıcaktı. Kathryn yere oturmuş, sırtını ılıo tuğa dayamış, uyuyakalmıştı. Köpek de başını onun dizlerine dayamış kestiriyordu.

Yukarda Jon'un partisi devam ediyordu, ama gürültü oldukça azalmıştı. Öylesine derin uyuyordu ki, kapının vurulduğunu bile duymadı Kathryn.

Ama içeri birinin girip, yavaş adımlarla yakıştığını hayal meyal fark etti. Gözlerini güçlükle açtığında, şaşırıldı birden. Jon duruyordu karnımda,

<Francis nerede?>

<Gitti.» dedi Kathryn.

<Gitti mi? Senin gibi güzel bir kadın tek başına bırakılır da gidilir mi hiç? Bu ne biçim nişanlı? Normal değil herhalde.» Eğildi, köpeğin başını okşadı. «Ne güzel yer bulmuşsun. Senin yerinde olmayı isteyen çok kişi çıkacaktır.» Sonra birden başını kaldırıp Kathryn'e baktı: «Ne oldu? Sevişirken soğuk mu durdun?»

Kathryn, Francis'in sevişme isteğine karşılık vermeyişini hatırlayarak dudaklarını ısırdı. Francis anlayışlı davranmış, «Bekleriz canım.» demişti. «İnsan bunca yıl dul kalınca böyle şeyler olur. Ben sabırlıyım. Zamanla her şey yoluna ektir, eminim.»

Oysa Kathryn her şeyin yoluna girmeyeceğini çok iyi biliyordu. Sevişmek isteği ölmemişti, ama bu

istek ancak sevdiği adamın kollarında canlanabilirdi... tabii eğer o da kendini sevseydi...

Jon, «Ne oldu?» diye ısrar etti. «Yoksa bilmeden tam üstüne mi bastım? Eh, ona biraz ders vereyim bari.»

Kathryn köpeği kucağından indirdi, ayağa kalktı. «Lütfen sen ve köpeğin, derhal gider misiniz buradan?» dedi sertçe.

«Bak hele, oğlum resmen kovulduk. Gel biraz neşelendirelim onu.»

Jon, Kathryn'in dudaklarının titremeye başladığını görünce iyice sokuldu, kolunu omuzuna attı. Ama Kathryn sıyrılıp kurtardı kendini. Yeniden köpeğin yanına dönen Jon, «Beni hâlâ başılamamış Flop.» dedi. «Mektubu attım diye olacak. Hadi gel, onun bana söylediklerini bu sefer biz ona söyleyelim: Beni, işlemediğim bir suç için mahkûm ediyor.» Kathryn ona döndü, ne demek istediğini anlamak istercesine baktı. Ağlayacaktı neredeyse. Jon köpeğin tasmağını hafifçe çekti, «Hadi gidelim, istenmediğimiz yerde kalmayız biz.»

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 14, 2007, 09:58:36 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Kathryn ertesi sabah geç kalktı. Ama yine de evdeki erkeklerden daha erken davranmıştı. Yukarı kata çıkıp Jon'un mutfağına bir göz atınca dehşete kapıldı. Mutfak, tek kelimeyle rezaletti. Her yana bulaşıklar rasgele yığılmıştı. Geoff'la Jon, bunları temizlemek için saatlerce uğraşsalar, yine altından kalkamazlardı. Kathryn kararını verdi. Önlüğünü takıp işe koyuldu hemen. Bulaşığı yanılamıştı ki, arkasında bir ses duyarak döndü. Geoff ropdöşambriyle kapıda dikiliyordu. Az sonra Jon da aynı kılıkta onun yanına geldi.

«Bulaşıkları yıkıyor, Jon...»

«Evet, öyle,» diye cevap verdi Jon. Bir süre sustuktan sonra devam etti: «Önce hiç karşılıksız yazılarımı yazdı daktiloda. Şimdi de kendisini çağırmadığım partinin bulaşıklarını yıkıyor. Sizin iyi yürekliliğinizin sınırı yok mudur Miss Svvale? Böyle davranmanızın nedeni ne olabiliyor?»

«Düzenli ve titiz oluşuma bağlayabilirsin bunu.» dedi Kathryn.

Jon, Geoff'a döndü. «Biliyor musun Geoff, ablan davranışlarının gerçekliğine inanılmayacak kadar iyi yürekli görünüyor. İşin içinde bir iş var gibi geliyor bana. Neyin peşindesiniz Miss Svvale?»

«İkinci bir pırlanta broşun olmasın?» dedi Geoff.

Kathryn, «Hayır, ikinci bir broş değil.» diyerek Jon'a dönüp gülümsedi. «Bu sefer broşa uyacak küpe isterim.»

Jon bir adımda Kathryn'in yanına geldi, kolunu beline dolayarak sırtını göğsüne yasladı. «Seni gidi işveli seni.»

Geoff kardeşinin kurtulmak için çırpınına bakıp, «Jon, dün akşam loş bir köşede Annette'i öptüğünü görmemiş olsaydım, ablamla aranızda bir şey var derdim.» dedi.

Kathryn'in dizlerinin bağı kesildi birden. Jon da onu bırakmıştı. Geoff'a ters ters bakarak, «Mr. Geoffrey Swale.» dedi. «Çenenizi tutun bakalım. Bu boşboğazlığınız onulmaz yaralar açabilir.»

«Ama ben doğruyu söylüyorum, Jon.»

«Bazen, sevgili dostum, gerçek hiç de görüldüğü gibi değildir.» Kathryn ellerinden sular damlayarak ona döndü. «Şimdi anladın mı benim ne demek istediğimi?» dedi.

Jon uzun bir süre onu süzdükten sonra karşılık verdi. «Evet, ne demek istediğinizi anladım, Miss Swale. Ama bunu ille de başıma kakmanız, gerekmez, hiç gerekmez.»

Jon eline bir kurulama bezi aldı, bir tane de Geoff'a verdi. «Bir şey daha diyeyim, Geoff,» dedi. «Kathryn ile benim hakkımda, düşün alayı düşlemekten vazgeç. Ablanla bu konuda anlaşmaya vardık. Seni düş kırıklığına uğrattığımız için üzgünüm.»

«Doğru mu söylüyor, Kath?» .

«Evet Geoff.» Kathryn'in sesi bir fısıltı gibiydi.

Oyun provaları iyi gidiyordu. Bazen Max, Kathryn'in evine geliyor, karşılıklı çalışıyorlardı. Sonunda, öpüşme provası için Kathryn'i kandırmış ve ona «sahne öpüşü» denilen, sahnede öpüşme tekniğini öğretmişti.

Max bir akşam, «Biliyor musun,» dedi. «Benimle Öpüşmek için can atmayan ilk kız sensin. Seni öpüşmeye razı edebilmek için dil dökmem gerekiyor. Bu da ilginç bir değişiklik...»

Jon'a gelince, Max ne zaman eve gelse, o bir bahane bulup dışarı çıkıyordu.

Bir. pazartesi sabahı, okulda, odasına çağırdı Kathryn'i. Taptığı işlerde yanlışlar buldu, azarladı, bağırırdı çağırırdı. Sonra da oturup başını ellerinin arasına aldı.

Kathryn bir süre, anlayışla susarak bekledi. Sonra, «Gece iyi uyuyarnadmız mı, Dr. "VVrighi?» diye sordu.

Jon, «Hayır.» diye bağırırdı. «Uyudum. Üstelik uyuyamasam bile bundan sana ne?»

«Benim yapabileceğim bir şey var mı? Aspirine benzer bir ilaç var çekmecemde. Üstelik daha da etkili. Belki bir yararı dokunur.»

«İyi olur. Baş ağrısından kurtulmak için her şeyi denemeye razıyım. Üstelik boğazım da ağrıyor.»

Kathryn ayağa kalktı. Kahve molasının yaklaştığını fark edince, ilaçları yanma almasını, kahveyle içebileceğini hatırlattı.

Jon zorla gülümsemeye çalışarak, «Sen bana kahve getirebilir misin?» dedi. «Tukarı çıkacak halde değilim.»

Kathryn göz açıp kapayıncaya kadar koştu, kahveyi getirdi. İki de ilaç tableti uzattı kahvenin yanı sıra.

Jon homurdanarak ilaçları aldı.

«Kendinizi bu kadar kötü hissediyorsanız, gelmemeliydiniz işe,» dedi Kathryn.

«Gelmeyip de ne yapacaktım? Öğleden sonra toplantım var.»

«Toplantıya gidecek misiniz bu halde?»

«Tabii gideceğim. Hadi sen git de, kahveni iç. Ben biraz kafamı dinleyeyim.»

Jon, toplantıdan çıkınca doğru eve gitmiş olmalıydı. Kathryn eve döndüğünde arabasının kapıda durduğunu gördü.

«Jon? Yapabileceğim bir şey var mı?» diye seslenerek merdivenlere yöneldi.

Jon yatak odasının kapısına çıktı. «Yatacağım,» diyerek içeri girdi.

«Sana yiyecek bir şeyler hazırlasam olmaz mı? Ya da sıcak süt versem?» diye seslendi Kathryn.

Jon yeniden açtı kapıyı. «Lütfen git ve beni yalnız bırak. İstenmediğini anlamaz mısın sen?»

Kathryn'in boğazı düğümlendi. Yutkunarak, «Sıcak bir şey içersen, iyi uyursun Jon,» dedi.

«Madem ısrar ediyorsun, peki. Üstelik kendi sütünü getirmen gerekmez, benim sütümü ısıtabilirsin ve benim mutfağımı kullanabilirsin.» dedi Jon.

Kathryn sütü ısıttıktan sonra aşağı indi, ilaç getirdi ve «Jon, sütün hazır, girebilir miyim?» diye seslendi. Jon yatakta yarı yatar, yarı oturur biçimde kaykılmıştı. «Başım çok mu ağrıyor?»

Cevap vermedi Jon. Uzandı sütü ve ilaçları aldı, içti. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

«Yatmayacak mısın Jon?» diyen Kathryn, onun yatağın içine kaydığını görünce, üzerini örttü, bir an durup, küçük bir çocuk gibi yatışını seyretti, sonra kapıya yürüdü.

Çıkarken, Jon'un «Sağol» diye mırıldandığını duydu.

Kathryn ertesi sabah erkenden kalktı. İşe git' meden önce bir diyeceği olup olmadığını sormak için Jon'un odasına çıktı. Oysa çoktan gitmişti Jon.

Kathryn okula vardığında onu her zamanki gibi masasında çalışır buldu.

Jon, onu görünce, «Geç kaldın.» diye tersledi.

«Özür dilerim. Bugün evde kalacağını sanmıştım...»

«Ve bunu fırsat bilip geç gelebileceğini hesapladin, öyle mi?»

«Hayır. Sana bakmak için odana çıkınca otobüsü kaçırdım.»

Jon omuz silkti. Aksırmaya başladı. Aksırık gün boyunca sık sık tekrarlandı.

«Eve gitseniz daha iyi olmaz mı, Dr. Wright. Böyle yapmanız, hastalığı sürüncemede bırakmaktan başka bir şeye yaramaz.»

«Öğüde ihtiyacım olursa, size danışırım,» diye tersledi Jon, «Çalışmak istiyorum. Eğer sizce sakıncası yoksa tabii.»

Kathryn dişlerini sıktı.

Jon o akşamüstü on dakika erken çıktı. Kathryn eve vardığımdaysa, çoktan yatmıştı. Kathryn de yukarı çıkıp onu yoklamadı. Çayını içip provaya gitti. Provadan sonra Max'la kahve içmeye çıktılar. Eve oldukça geç döndü. Geoff onu bekliyordu.

«Bu kadar saattir nerelerdesin? Akşamdan beri Jon seni sorup duruyor. Ben de nerede olduğumu bilmiyordum.»

«Provaya gittim.» dedi Kathryn, «Sonra da Max'la kahve içtik. Son günlerde jon bana öylesine hakaret etti ki, bundan böyle ayağının altında dolaşmamaya karar verdim. Benden selam söyle, bundan sonra ondan uzak durmaya çalışacağım.»

Ertesi sabah işe gittiğinde, Jon'un kendisini çağırmasını beklediye de, bitişik odadan ses seda çıkmadı. Sonunda kapıyı vurup girdi.

«Ne işin var burada? Bundan böyle ayağıma dolaşmayacağını sanıyordum,» dedi Jon. Kathryn şaşırıldı. «Dün akşam konuştuklarınızı duydum. Uykudan uyandırdınız beni.»

«Özür dilerim.»

Jon arkasına yaslandı. «Sana hakaret ettiğim için üzgünüm, ama daha önce de söylemiştim; ben buyum. Eğer katlanamıyorsan, bana başka bir sekreter bul.»

Kathryn cevap vermedi. Oturdu, defterini açtı. Kalemını aldı. Öfkeden kalemi öylesine sıkıyordu ki, bembeyaz kesildi parmak kemikleri. Jon yan gözle ona bakıyordu. «Biraz sakinleştiğin zaman çalışmaya başlarız.» dedi. Sonra daha yumuşak bir sesle, «Seni kendimden nefret mi ettiriyorum?» diye sordu.

Kathryn gözyaşlarını daha fazla tutamadı. «Ama niçin Jon, niçin böyle yapıyorsun?» Jon karşılık vermedi.

«Aldırma, hadi çalışalım.» dedi Kathryn.

İlkbahar yaklaşıyordu. Hava yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Güzel bir cumartesi sabahı, Kathryn alış verişe çıktı. İçi içine sığmıyordu, bir ilkbahar sevinciyle. Jon'un arabasının yanından geçtiği sırada, üst katın penceresi açıldı.

«Alış verişe mi? Bir dakika bekle de, seni ben götüreyim.» diye seslendi Jon.

Kathryn bir an duymamış gibi davranmayı düşündü. Ama Jon soğukalgınlığı yeni atlatıyordu. Onu boşu boşuna aşağı kadar yormamış olmak için bekledi. Flop'la birlikte geldi Jon. Arabaya bindiler. «Ben de çıkacaktım zaten, seni çarşıya bırakırım diye düşündüm.»

Kathryn kayıtsız bir tavırla, «İyileştin mi?» diye sordu.

«Evet, sağol.» Jon gülümsüyordu. «Sana geçirmemişimdir umarım.»

«Sanmam. Başkalarından hastalık kapmam.»

«İyi. Sekreterimin hastalanmasına dayanamam. Bu ara çok işim var.»

Kathryn alaylı bir sesle, «Bencillikten uzak dü–şüncelerin için teşekkür ederim.» dedi.

Jon gülümsemekle yetindi. Arabayı yolun kıyısına yanaştırdı. «Çabuk in. Trafik lambası yanmak üzere.»

Kathryn arabadan inerken Max'ı görüp seslen–di. «Beni bekle, Max. Ben de süpermarkete gidiyorum. Birlikte alışveriş yaparız.»

«Tabii. Sonra kahve içeriz.»

«Çantayı da alsan iyi olur.» diye bir ses geldi. Döndü Kathryn. Jon sesleniyordu arabadan.

Kathryn eğilip çantasını aldı. «Beni getirdiğin için teşekkür ederim,» dedi.

«Bir şey değil.» diyerek, kapıyı güm diye vurdu Jon ve onların dükkâna doğru gidişlerini seyrettikten sonra yola koyuldu. Max, Jon'un arkalarından baktığını görünce, hemen Kathryn'in elini tutmuştu.

Alışverişlerini bitirip kasaya doğru yürürlerken şuh bir ses duydular.

«Miss Swale, bu ne güzel rastlantı.»

Kathryn arkasına dönüp bakmadan bu sesin İtimin sesi olduğunu anlamıştı. Yanındaki yakışıklı bir erkek olmasa, bu sesin sahibinin kendisine hiç seslenmeyeceğini de iyi biliyordu.

«Günaydın Miss Linton. Tanışmıyorsunuz sanırım. Miss Linton, bu Max Rutland, müdürün oğlu. Max, bu da ev ekonomisi bölümü başkanı Annette Linton.»

Annette'in gözleri vefecri okumaya başlamıştı bile. Max'ı alıcı gözlerle tepeden tırnağa süzüyor, Max da boş durmayıp çapkın bakışlarla karşılık veriyordu.

«Mr. Rutland'in oğlu olduğunu bilmiyordum, hem de böyle yetişkin bir oğlu olduğunu hiç bilmiyordum.» Annette 'yetişkin' sözünü özellikle vurgulamıştı.

Max sesini çıkarmıyor, sadece kadını süzüyordu. Kathryn, onların gözlerle konuşmasından doğan garip sessizliği bozmak için, «Max, öğrencilerin hazırladığı oyunda oynuyor.» dedi. «Evet, gelip görün Miss Linton.» dedi Max.

«Ah, bana Annette de lütfen, Max.» Kathryn, bu sözlerdeki gizli çağırışı hemen sezdi. Max da sezmişti bunu.

«Biz kahve içmeye gidiyorduk. Alışverişin bittiyse, sen de bizimle gelir misin Annette?» dedi.

«Canım da öyle kahve istiyordu ki, Max. İki dakika beklerseniz, hemen işimi bitirip geliyorum.»

Annette'in bildiği bir kahveye gittiler. Kathryn onların sesli ve sessiz sürdürdükleri konuşmanın dışında kalıverdi. Sonunda onu da hatırladılar. «Ah özür dilerim Miss Svvale, yalnız kaldınız.» diye söze girdi Annette. «Çok sıkıldınız herhalde. Ama insan böyle ilginç bir erkekle sık karşılaşmıyor doğrusu.» Max'a cilveli cilveli gülümsedi. «Gelecek cumartesi bir parti veriyorum. Max ve tabii siz de Miss Swale, gelerseniz sevinirim.» Annette'in bakışları, Max üzerinde beklenen etkiyi yapıyordu.

«Gelecek hafta için sözüm vardı,' ama vazgeçerim tabii. Partine gelmek bana sevinç verir. Ya sen

tatlım, sen de gelecek misin?» diye Kathryn'e döndü Max.

Annette, bu konuşmanın sergilediği içli dışlılıktan biraz tedirgin olmuşu benziyordu.

Kathryn, «Gelirim tabii.» dedikten sonra An-nette'e döndü. «Çarşamba günü oyuna gelecek misiniz Miss Linton? Başrolü Max oynuyor.»

«Kaçırır mıyım hiç?» Annette kalktı. «Öyleyse gelecek cumartesi, saat sekize doğru, tamam mı?»

Annette gidince Max, Kathryn'e döndü. «Hiçbir şey söyleme güzelim.» dedi. «Seni eve götürüyüm.»

Kathryn eve girerken, «Geoff, neredesin?» diye seslenip yukarı çıktı. Geoff'la Jon satranç oyununa dalmışlardı. Onları görünce duraladı. «Yalnız olduğumu sanıyordum.»

Jon hafifçe doğruldu, yapmacık bir gülümsemeyle, «Gizli konuşacaksınız ben gideyim.» dedi.

«Hayır, gitme.»

Jon, Kathryn'in gözlerinin parıltısına dikkat ederek, «Kahveyi konyakla mı içtiniz?» diye sordu. «Bende kuşku uyandıran bir neşe saçıyorsunuz Miss Swale, hadi çıkarın baklayı ağzınızdan..;»

Kathryn, onun söylediklerine aldırmış etmeden, «Geoff, bil bakalım kiminle kahve içtim?» diye sordu.

«Kiminle olacak... Max'la.»

«Başka?»

«Moruk da mı vardı?»

Kathryn Jon'a dik dik bakarak, «Annette.» de di.

Jon, «Bu da nereden çıktı?» diye sordu. «Onun-ıla başbaşa kahve içecek kadar dost olduğunuzu bilmiyordum. Hoşlanacağın bir tip değil.»

«Hayır.» dedi Kathryn, gülümseyerek, «Ama Max'm hoşlanacağı bir tip. Max 'da onun. Hadi siz oyununuza devam edin.» Sonra odadan çıkmaya hazırlandı.

«Gelin buraya Miss Svvale. O son sözünüzle ne ima etmek istediniz?» dedi Jon.

«Hiç, süpermarkette karşılaştık ve Annette gördüğü bütün yakışıklı erkeklere yaptığı gibi, Max'a da cilve yaptı.»

Dik dik Jon'a baktı. «Ve bütün erkekler gibi Max da bu tuzağa düştü. Birlikte kahve içmeye gittik. Tabii ben, sadece, sessiz bir seyirci oldum ve Annette'in yeni kurbanını nasıl ağma düşürdüğünü izledim.»

Jon arkasına yaslanıp, bacak bacak üstüne attı. «Herhalde bir şeyler öğrenmişsindir.»

«Ben onun kirli yöntemlerini kullanmam.»

Geoff, «Sözlerine dikkat et,» diye uyardı Kathryn'i.

Jon, «Aldırma.» dedi. «Ablanın dobra dobra konuşmasına alıştım artık.»

«Bizi partiye çağırıldı.»

«Ne partisine?»

«Gelecek cumartesi vereceği partiye. Yoksa sana haber vermedi mi?»

«Hayır.»

«Belki de çağırmayacaktır. Eski aşka güle güle, yenisine hoş geldin.» dedi Kathryn.

Bu söz Jon'un tepesini attırması benziyordu. Yumruklarını sıkarak ayağa kalktı ve Kathryn'e doğru yürüdü. «Çok yakında,» dedi. «Epeydir kaşındığın dayacağı yiyeceksin benden Mrs. VVright. Sen sen ol, kardeşinin uyarısına kulak verip sözlerine dikkat et.»

Kathryn gülümseyerek kendini merdivenlere attı.

Ertesi sabah kalktığında boğazı ağrıyordu Kathryn'in. Başı çatlayacak gibiydi. Geoff'un odasına çıktı. «Hastalığı bana da geçirdi.» dedi. «Böyle olacağı belliydi. Eve git dedim, dinlemedi. Şimdi ben ne yapacağım?»

«Ne geçirmişim?» Jon kapıda duruyordu. Kathryn elini boğazına götürerek ona döndü. «Soğuk algınlığım mı geçti. Hani başkasından hastalık kapmazdın?» diye güldü Jon.

Kathryn onun kayıtsızlığına öfkelenmişti. «İşe gelemesem, oturup kendin daktilo edersin ya-: zılarını.»

Jon bu söze sinirlenmedi, son derece yumuşak bir tavırla, «Ben hastayken çalışabildiğime göre, sen niye çalışamayacaktın?» dedi.

Kathryn cevap vermeden aşağı indi. Saatler ilerledikçe, boğazının ağrısı artıyordu. Pazartesi sabahı kalktığında ise, bitkindi.

Kapı vuruldu.

Jon, «Hasta olduğuna göre, seni ben götüreyim.» diye seslendi.

Kathryn kapıyı açmadan, «İstemem, sağol,» dedi. Bunu söyler söylemez pişman olmuştu, ama İon sokak kapısını vurup gitmişti bile... Jon, bütün gün sanki hasta değilmiş gibi davrandı ona; hiç yakınlık göstermedi. O akşam provaya da gidemedi Kathryn. Rejisör, ertesi gün genel prova yapılacağını hatırlatarak, «Olmazsa, dublörünüzü hazırlarız.» dedi.

Kathryn, ertesi güne kadar düzeleceğini umarak eve döndü. Ama akşama doğru daha da kötüleşti. Geoff, yatağına yatırdı onu, sıcak süt getirmeye gitti.

«Sütünü getirdim, Kathy.»

Kathryn başını çevirdi. Jon, elinde fincanla duruyordu baş ucunda. Hemen yorgani üzerine çekti. Yanakları al al olmuştu.

«Teşekkür ederim Jon. Ben Geoff'tan istemiştim.»

«Ben hastayken sen de benim sütümü getirmiştin. Hadi iç bakalım.» Kathryn gülümsedi. Jon da gülümsüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

«Neden işe geldiniz Miss Swale?» Jon'un sert sesi Kathryn'i irkiltti. Bir akşam önceki tatlılıktan eser yoktu sesinde. «Evet? Cevap bekliyorum.»

Kathryn, ateşten çatlamış dudaklarını ıslattı diliyle. «Çalışmak için geldim. Başka niçin olabilir?»

«Bence çalışacak durumda değilsiniz.» .

«Dediğiniz gibi, eğer siz hastayken çalışabildinizse, ben niye çalışamayayım?» dedi Kathryn.

Jon bir an durdu. «Şimdi anladım. Bu gece genel prova var. Tabii işe gelmeseydiniz, provaya da gidemezsiniz.»

«Onları yarı yolda bırakmak istemiyorum.»

«Öyle mi? Yoksa sevgiliniz sizin yerinize dublörünüzle öpüşecek diye mi kaygılısınız?» dedi Jon. Sesi kızgındı.

Kathryn sertçe başını salladı. «Öyle düşünmek istiyorsanız elimden ne gelir? Gelecek hafta gideceğiniz... gideceğiniz konferans için çalışmamız gerektiğini de düşündüm de ondan geldim diyorum, ama inanmıyorsanız, ne yapayım?»

Jon bir an sustu. «Daha önce de söyledim, yerinize başkasını bulabiliriz.»

«Tartışmayı bıraksak da, çalışmaya başlasak.» dedi Kathryn.

Kahve saatine kadar sessizce çalıştılar. Jon yemekhaneye onunla gideceğini söyledi kahve içmek için. Kathryn'e ayak uydurmak için ağır yürüyordu.

«özür dilerim Jon, bugün hızlı yürüyecek halim yok.»

«Seni gidi küçük budala. Ne diye geldin? Şeytan diyor ki, at arabaya zorla eve götür.»

Yemekhaneye geldiler. «Öğleye kadar iyileşmezsen, istesen de istemesen de eve götüreceğim seni,» dedi Jon.

Yemekhanede ayrı ayrı masalara oturdular. Kathryn Jill'in ve öteki arkadaşlarının yanına gitti. Jill, «Bitkin görünüyorsun Kath, eve gitsen iyi olur.» dedi.

«Sen de başlama Jill. Az önce aynı şeyleri Dr. VVright söyledi.»

«Ne? Bu kadar düşünceli olabiliyor mu? Hasta filan olmalı herhalde?»

«Bu gece genel prova var. Katılmam gerek.» dedi Kathryn.

«Jon, bu sabah buraya gelmekle bizi onurlandırdın sevgilim.» Annette'in sesini duyunca hepsi

başlarını çevirdiler.

Kathryn'in arkadaşları hafifçe bozulmuşlardı. «Bu kadım nasıl çekiyor bilmem.» dedi Jill.

Annette, «Jon, parti vereceğimi biliyor musun? Miss Swale haber verdi mi?» diye sordu.

Jon Kathryn'e baktı. «Evet, söyledi.»

«Geleceksin, değil mi Jon? Sen nasılsa her zaman bende olduğun için, ayrıca çağırmaya gerek görmedim sevgilim. Sen artık demirbaş eşyam gibisin.»

Jon kızmış gibi yaptı. «Demek bana demirbaş eşya gözüyle bakıyorsun...»

«Hiç olur mu sevgilim...» Annette elini tuttu Jon'un, dudaklarına götürdü.

Jon birden sigarasını söndürdü, Kathryn'e, «Geliyor musunuz Miss Swale?» diye seslenerek masadan kalktı.

Kathryn boş bulundu, kızardı. Kahvesini bitirip kalktı. Birlikte kapıya doğru yürürlerken, Annette'in kendilerine bak tığını sezdi. Büroya geldik-lerinde, «Hazır olunca odama gel.» dedi Jon.

Kathryn az sonra onun odasına gitti. Yazmaya başlamadan önce, «Francis, konferans biletlerimizin hazır olup olmadığını sordu. Hazırsa alabilir miyim?» dedi.

Jon çekmecedan biletleri çıkardı. «Al, işte burada. İyi ki istedi. Çünkü oraya gittikten sonra yüzümü kolay kolay göremezsiniz. Çok işim olacak.»

<Hangi otelde kalacağız?» dedi Kathryn.

«Turrets otelinde. Herkes orada kalacak.»

Kathryn işini bitirince Francis'e uğradı. Onu öyle soluk ve bitkin görünce, «Sevgilim, hastasın sen. Gelmen şart mıydı?» dedi Francis.

«Biliyorsun, yarın akşam oyun var,»

«Peki ama, halin yoksa... En iyisi sen bu akşam bize gel, sıcak bir şeyler ye. Max da evde olacak. Oyun konusunu da konuşursunuz.»

Birlikte eve giderlerken, Francis, «Canım, bu halde provaya gidemezsin. Hattâ görünüşüne bakılırsa, yarın akşam da oynayamazsın. Dublörün yok mu?» dedi.

«Var, ama Max'a da, ötekilere de ayıp olur.»

«Sorumluluk duygun çok fazla. Ama koşullar neyi gerektiyorsa öyle davranmamız kaçınılmaz.»

Kathryn sıcak yemek yiyeceği için sevindiği halde, iştahının olmadığını fark etti. Francis üzölmüştü.

Max da, «Şekerim, sen bu akşam oynayamazsın.» diyordu. «Bana kalırsa, yarın oynaman bile kuşkulu. Hadi Kathryn, inat etme. Nasıl olsa Maureen role hazırlandı. Öpüşme sahnelerinde bile çok başarılı. Dedim ya, kızlar benimle öpüşmeye bayılır.»

Kathryn zorla gülümsedi ve onlara hak vererek eve gitme önerilerini kabul etti. Yemekten sonra

Max provaya giderken, Kathryn'i de evine bıraktı. Yatak odasının kapısına gelince de onun beline sarıldı.

Bu sırada merdivenden çıkan ayak sesleri duyuldu. Peşinden de dört pati sesi. Max eğildi. Kathryn'i hafifçe dudaklarından öptü. «Seninki yukarı çıkıyor.» diye fısıldadı. «İyi geceler.» Durdu. «Babanım dediğini yap, yarın evde kal.»

«İyi oyunlar Max.»

«Teşekkür ederim tatlım. Yine görüşürüz.»

Ertesi gün Kathryn hemen hemen hiç yataktan çıkmadı. Sabahleyin Geoff'la, işe gidemeyeceği haberini ulaştırdı Jon'a.

Ertesi sabah Kathryn, kendini daha iyi hissediyordu. İşe gitti, Jill onu görünce şaşırdı.

«Kath! Niye geldin? Ben senin işlerine bakıyordum. Patronunu ehlileştirmişsin, bu sefer onunla çalışmak daha kolay geldi. Ne yaptın? Yoksa Annette'in etkisi mi bu?»

«Bilmem. Bugün iyiyim Jill, onun için geldim. Evde oturmaktan iyidir. Dr. VVright nerede?»

«Londra'ya bir toplantıya gitti. Bugün gelmeyecek. Dedi ki, eğer sen gelmek aptallığını gösterirsen, oturup güzel güzel vakit geçirebilirmişsin. İstersen onun odasında da oturabileceğini ve ayaklarını masaya dayamanın dışında ne isterse yapabileceğini söyledi.»

İkisi de bu sözlere güldüler. Kathryn dosya dolabını düzeltmeye karar verdi. Öğleden sonra da Francis'in yanına gitti.

«Oyuna gittin mi Francis?» dedi. «İyi miydi? Max iyi oynadı mı? Dublörüm nasıldı? Daha kimseyi görüp de sormadım.»

«Otur canım,» dedi Francis. «Bütün sorularına cevap vermeye çalışayım. Evet, oyun iyiydi, Max da harikaydı. Dublörün de iyi idare etti. Tabii Max ona çok yardımcı oldu. Hani oğlum diye söylemiyorum, ama gerçekten iyi oyuncu.» Max, cumartesi günü onu partiye götürmek için geleceği haberini yollamıştı.

«Gitmeme bir şey demezsin ya Francis?» dedi Kathryn, «Miss Linton, Max'ı çağırırken beni de çağırmak nezaketini gösterdiği için reddeme-dim.»

«Tabii git canım. Eğlenmeye bakın. Ben zaten 0 tür şeylerden hoşlanmam.» dedi Francis. Sonra birlikte Kathryn'in evine gittiler. Ama içeri girmede Francis, Kathryn'le kapıda vedalaşıp gitti.

Ertesi gün Jon'un tavrı tipik bir patron tavrıydı. «Gelin Miss Svvale. Daha iyisiniz herhalde.»

«Evet, sağolun.»

«Biraz solgun görünüyorsunuz...»

«Biraz solgunum.»

«Herhalde oyunda bulunamadınız diyedir.»

«Hiç kuşkusuz.»

«Peki, artık işimize bakalım.» diyen Jon, masasındaki kâğıtları önüne çekti, bir mektup okumaya başladı. Sonra birden durdu, bir gün önce büroda nasıl vakit geçirdiğini sordu Kathryn'e.

«Dosya dolabını düzelttim. Yıllardır yapmak istediğim bir işti.»

Jon keyiflendi. «Eski formunu buluyorsun. Hastalığın geçiyor demektir.»

Bunu söyledikten sonra, işe daldı ve artık konuşmadı.

Kathryn, partiye gideceği için çok sevinliydi.

Pirlanta broşunu da taktı ve pırıltısını hayranlıkla seyretti. Neden takmayacaktı? Bunu kimin armağan ettiğini söylemesi gerekmezdi. Bir aile dostu, çok çok eski bir dost olduğunu söylerdi.

Çok iyi bir dost...

Kathryn kapıyı açar açmaz, Max broşu gördü.

«Nedir bu? Zengin bir amcan mı var yoksa? Her kim aldıysa, seni şımartacak. Müthiş bir şey bu broş.»

«Evet, zengin bir amcam var.» dedi Kathryn.

Max tuhaf tuhaf süzdü onu, ama sesini çıkarmadı. «Manton nerede?» Kathryn beyaz dantel bir şal attı omuzuna. Sonra da Max'ın tuttuğu mantoyu giydi.

«Annette, seni mutlaka getirmemi sıkı sıkıya tembih etti Max. Hoşuna gitti mi?»

«Gitmez mi? Ama bunu söyleyen sen olsaydın, daha çok hoşuma giderdi.»

Annette vücudunu sımsıkı saran kırmızı kadife elbisesiyle, kapıda karşıladı onları. Siyah saçlarını, kırmızı bir şifonla arkaya, tutturmuştu. Kulağında sallantılı altın küpeler, bileklerinde altın bilezikler vardı. Annette'in gözü Max'dan başkasını görmüyor gibiydi. Hemen koluna girip içeri sürükledi onu. Helen'le Kathryn, aynada kendilerine çeki düzen verdiler. Sonra Helen, Geoff'un koluna girip salona geçti.

Kathryn kapıda kalakalmıştı. Salona baktı, sigara dumanları arasından jon'u görmeye çalıştı. Şöminenin yanında duruyordu. Kathryn içeri girerken, Jon uzun uzun süzdü onu, ama yanına gitmedi. Max'ın Kathryn'in yanına yaklaşım, çekingenliğini sezmiş gibi çlini uzatıp konuştuğu gruba katılışını kırıdamadan izledi. Kathryn, Max ve arkadaşlarıyla konuşuyor, ama ikide bir gözü eski kocasına takılıyordu. Göz göze geldiklerinde, Jon'un alaycı bakışını fark etti.

Kızarak başını öne eğdi.

Max, «Ne içersin tatlım? Şarap ister misin?» diyordu.

«Evet, lütfen Max.»

Max, Kathryn'in içkisini verirken Annette, «İyi ki geldin Max.» dedi. «Sensiz partinin tadı olmayacaktı

Max, kadının okşayan bakışlarına, yerlere kadar eğilerek alaylı selamla karşılık verdi. Annette, dikkatle Kathryn'e bakıyordu.

«Aman yarabbi, bu ne güzel broş Miss Swale.» dedi sonunda. «Acaba bunu birinden ödünç mü aldınız, çaldınız mı... yoksa, başka yollarla mı elde ettiniz?»

Max, «Zengin bir amcası armağan etmiş, öyle diyor.» Gülüstüler.

«Siz onun dediğine bakmayın.» Jon'un sesini duyunca, herkes ondan yana döndü: «Bu kadar kekeleyişine göre, başka yollarla elde etmiş ol-malı..'»

Kathryn Jon'un alaycı bakışını görünce, hafif-çe sinirli bir kahkaha atarak, «Doğruyu söylememi beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?» dedi.

Max kaşlarını çattı. «Böyle konuşma tatlım. Yoksa senin hakkındaki fikrimi değiştirmek zorunda kalırım. Beni düş kırıklığına uğratma.»

Annette, «Ah Max!» diye ona sokuldu. «Yoksa kadınlar konusunda hâlâ düşlerin var mı? Biz hepimiz aynı hamurdan yoğrulmuşuzdur, elde edebileceğimizi almaya çalışırız.»

Kathryn, 'Sen kendi adına konuş,' demek istedi. Ama Geoff ondan önce davrandı. «Annette dedi. «Bir diyeceğin varsa kendi adına konuş, ab-lam için de, sevgilim için de konuşmaya kalkma.

Sonra sözlerinin yarattığı gerginliği yumuşatmak için kolunu Helen'in omuzuna atarak sözünü tamamladı: «Benim param yok, sevgilim de benden bir şey elde edemeyeceğini biliyor. Ama yine de seviyor beni ve gözü hiçbir zaman paralı erkeklerde değil.»

Jon, «Şimdilik desen daha iyi olur arkadaş.» deyince herkes güldü. Kathryn, Jon'un ısrarla kendisine baktığını fark etti.

Max da görmüştü bunu. Kolunu, koruyucu bir tavırla Kathryn'in omuzuna attı.

Annette, «Max, gelsene, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum.» diye atıldı. Tedirgin olmuştu.

Max, Kathryn'in kulağına, «Hemen gelirim.» diye fısıldayarak Annette'in peşinden yürüdü.

Kathryn çevresindekilere bakmaya başladı, jon'un gözleri sürekli üzerindeydi. Birden, «Zengin amcan sana bir içki daha getirsin mi?» diyerek yanma geldi.

Kathryn zorla gülümseyerek boş kadehini uzattı.

Jon hemen kadehi tazeleyip geldi. «Buyur bakalım yeğenim.»

«Sağol Jon amca.» Jon, Max'ın az önce kalktığı yere oturdu ve kolunu Kathryn'in arkasına doğru atarak, onun sırtını okşamaya başladı. «Ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?» diye fısıldadı.

«Hayır.»

«Öyleyse ben söylüyorum.' Bu kadar güzel bir yeğenim olduğu*için de sevinç duyuyorum.»

Kathryn başını kaldırdı, ona baktı. «Amcam da hiç fena değil hani.»

Max geldi bu sırada. «Kathryn, buraya gel tatlım. Bu insanları, senin nişanlın değil de üvey oğlun olduğuma bir türlü inandıramıyorum. Gel de sen söyle.»

Kathryn, kaşları çatılan Jon'a özür dilercesine bakarak kalktı. Max onu az ilerdeki grubun yanına götürdü. «Anlat onlara Kathryn. Babam-la evleneceğini söyle.»

«Doğru söylüyor. Babasının müstakbel karışımı. Max benim üvey oğlum olacak. Minik oğlum, öyle değil mi?»

Max sesini inceltip çocuk taklidi yaparak, «Evet anneciğim,» dedi. Herkes güldü.

Max diz çöküp, Kathryn'in elini tuttu. «Tatlı isterim, anne.» diye sızlanmaya başladı.

Erkeklerden biri, «Burada kes Max, yoksa yanlış yorumlanabilirsin.» dedi.

Max doğruldu. «Bence sakıncası yok. Sen ne dersin?» diyerek Kathryn'in beline sarıldı.

Sonra ötekilere döndü. «Evet, inandınız mı şimdi bana?»

Kathryn gülümsedi. «Sarılmasının sakıncası yok. Ona kardeş gözüyle bakıyorum. Cici bir kardeş.»

Max elini başına vurdu. «Yoo. Umutsuzluktan ölürüm şimdi. Kardeş olmayayım da, ne olursam olayım.»

Annette geldi yanlarına. «Bir de beni denesen. Ben sana kardeş gözüyle bakmıyorum.»

«Bunu bir davet sayabilir miyim Annette?»

«Nasıl istersen öyle kabul et Max.» Jon, Annette'in omuzuna dokundu. «Bir şeyler atıştırma zamanı gelmedi mi?» diye sordu.

«Yemek mi dedin sevgilim?» Annette, Jon'un koluna girdi. «Tabii, bana yardım edersin, değil mi? No de olsa, mutfağın girdisini çıktısını en iyi sen biliyorsun.»

Geoff, «Sadece mutfağın girdisini çıktısını mı?» diye mırıldandı.

Kathryn, «Kendine gel Geoff.» dedi. «Helen, şuna sahip ol.»

Büfe gerçekten çok güzeldi. Annette enfes yiyecekler hazırlamıştı. Kathryn, 'Jon'un burada yemek yemesine şaşmamak gerek' diye düşündü.

Annette, Max'ın oyundaki başarısından söz etmeye başlamıştı. Kathryn, Jon'u aradı, ama göremedi. O kalabalık içinde, son derece yalnız hissediyordu kendini.

Az sonra Annette de ortadan kaybolunca, dayanamadı, onları merak ederek dolaşmaya başladı. O sırada Max, «Bak şu yaptığım işe.» diye haykırdı. «Ceketime kahve döktüm.»

Oradakilerden biri, «Annette'i bulun, onda temizleyecek bir şey vardır.» diye akıl verdi.

Max, Kathryn'i yanına aldı. Annette'i aramaya başladılar. Hole girdiklerinde Jon dudaklarını Annette'in ağzından yeni çekiyordu.

Max, «Rahatsız ettiğim için kusura bakma Annette.» dedi. «Sende kahve lekesini, çıkaracak bir şey bulunur mu?»

«Tabii Max. Yatak odamda, tuvalet masasının üstünde bir şişe var. Üzerinde leke ilacı yazıyor. Ben

şileyim mi?»

«Hayır, sen keyfini bozma.» Max, yan gözle Jon'a baktı. «Benim sevgilim siler. Ne istersem yapar, öyle değil mi güzelim?»

Annette, «Hele hele.» dedi. «Eğer niyetin bozuksa kapıyı kilitle. Bence hava hoş. Ama Kathryn rahatsız edilmek istemez sanırım.»

Max anlamlı bir sesle Kathryn'e, «Duydun ya tatlım.» dedi. «Kapıyı kilitlesek daha iyi olacak.» fon'mı dik bakışlarını görünce güldü. «Daha fazla beklemeyeceğim,» diyerek Kathryn'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Max, Kathryn'i yatak odasına doğru götürürken, Annette kolunu Jon'un boynuna doladı. Dudaklarını ona uzattı. Ama Jon, kadının kollarını boynundan çözüp, suratını asarak salona geçti.

Max yatak odasının kapısını kapamıştı. «Bunların arasında ne var? Kim kimin peşinde merak ediyorum.» diyordu tuvalet, masasına doğru yürürken. «İşte ilaç burada.» Ceketini çıkardı, Kathryn'e uzattı. «İyi bir üvey anne olarak şunu temizleyiver, hadi.»

Kathryn ilacı sürdü, bekledi, leke kayboldu.

Max, birden, «Babamın pek iyi olmadığını söyledim mi sana?» dedi.

«Hayır Max.» Kathryn çok şaşırmıştı. «Ne oldu? Yoksa benim nezlem mi geçti?»

«Evet canım, başı ve boğazı ağrıyor. Hemen yatacağını söyledi.»

«Max, neden daha Önce haber vermedin? Partiye gelmez, onun yanma giderdim.»

< Zaten ben onun için söylemedim ya güzelim. Babam söyleme dedi.»

«Öyleyse yarın gelirim. Babana bakmam gerek. Üstelik benim yüzümden oldu. Neyse ki sana geçmedi.»

«Hayır.» Max parmaklarıyla Kathryn'in dudaklarına dokundu. «Hem geçmesi için her şeyi yaptım, değil mi? Seni öptüm.» Ceketini giydi.

«Sağol tatlım. Çok iyi kızsın. Ben gidiyorum. Sen de geliyor musun?»

«Saçımı tarayıp geleceğim.»

Max mendilini çıkardı, ceketindeki ıslak yeri sildi. «Biraz belli oluyor.» Kapıyı açtı. Jon kapının önünde duruyordu. Eli kapının tokmağına uzanmıştı. Max gözlerini kısarak Kathryn'e döndü, elindeki mendili dudaklarına götürdü. «İyice çıktı mı tatlım?» diyerek dudaklarını sildi.

«Ne çıktı mı?» Kathryn. kapıya doğru dönünce Jon'u göpdü.

«Ne olacak, dudak boyan.»

«Max sen ne...»

Max aynaya baktı. «Evet, çıkmış. Hoşça kal sevgilim. Çabuk gel, olmaz mı?»

Jon'un yanından geçerken pis pis sırtarak, «Sıra sende mi?» diye sordu.

Jon'un ona bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Kapı kapandı ve anahtar kilitte döndü.

«Aklından geçenler doğru değil Jon. Hiç değil. İnan bana. Sadece ceketindeki lekeyi çıkardım.»

Jon ağır ağır ona yaklaştı. «Vazgeç bu sözlerden. Artık bunlara karnım tok.»

Kathryn korkmaya başlamıştı. Jon gelip Kathryn'in tepesine dikildi. «Başkaları senin nişanlı olmana aldırmayıp günlerini gün ederken, belki de herkesten çok hak sahibi olan ben ne diye kendimi bundan yoksun bırakayım?» diyerek onu kavradı, kendine çekti. «Eğer aradığın şehvet ve sıcaklıksa, müstakbel üvey oğlunu aratmam sana. Senin gibi kadınların isteyeceği her şey var bende.»

Sonra dudaklarını acımasız bir sertlikle dudaklarına yapıştırdı. Arkaya doğru iterek karyolaya yatırdı, Kathryn bir anda derin bir coşkuya kapılmış, kendinden geçmişti. Gerçek yerini bulmuştu sonunda; sevdiği erkeğin kolları arasındaydı.

Onun isteklerine boyun eğmek arzusuna kapıldı birden ve öpüşlerine, okşayışlarına ateşli bir tutkuyla karşılık verdi. Sonra birden yanlış bir şey yaptığını, burada olmaması gerektiğini düşündü. Jon'un geçmişte bir sürü kadına yaptığı gibi, şu anda kendisine de sadece geçici bir hevesini doyurmak için yaklaştığını fark etmişti. Silkinerek kurtuldu.

«Sen beni ne sanıyorsun? Annette mi? Yoksa, gelip geçici sevgililerinden biri mi?» dedi hıçkırıkları arasında. Dışarda Max'm sesi geliyordu,. «Kathryn? Tatlım neredesin?»

Jon alaylı alaylı gülümsedi. «Sevgilin seslenil yor. Nerede olduğunu söylemeyecek misin?» Kathryn hiç kıpırdamadı. «Sen söylemezsen ben söylerim.»

«Hayır olmaz Jon. Lütfen yapma.» Kathryn Jon'un kolunu tutmak istediye de, Jon kapıya gitti, açtı ve «Kathryn burada. Benim yanımda.» diye seslendi.

Max kapıda görüldü. Bir Jon'un alaycı gülümseyişine, bir de Kathryn'in üstü başı dağınık haline baktı. «Oh, rahatsız ettiysem kusura bakmayın,» diyerek dönüp uzaklaştı.

Jon, «Şimdi ödeştik.» diye Kathryn'in önünde eğildi. «İyi geceler Miss Swale. Ve... teşekkür ederim.»

Sonra çıkıp, kapıyı kapattı.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 16, 2007, 10:24:07 ÖS

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ufak spor arabayla eve gidiyorlardı. Arabaya bindiklerinden beri ağzını bıçak açmıyordu Max'ın. Kathryn de ağrıyan başını arkaya dayadı, gözlerini yumdu.

Jon yanından ayrılınca, Kathryn üstünü başını düzeltmiş ve Max'.ı aramak için içeri girmiş, Annette'le konuşurken bulmuş, kendisini eve götürmesini rica etmişti. Yeni hastalıktan kalktığını bahane ederek An nette'den özür dilemiş, Annette de 3vıax'a, «Onu bıraktıktan sonra buraya dön. Birbirimizi daha yakından tanıyalım.» de-miştı gülererek. Vedaıaşıp ayrılmışlardı,

Max arabayı Kathryn'in evinin önünde park etti, sonra Kathryn'e dönüp, «Tatlım, neler olup bittiğini anlatacak mısın bana?» diye sordu.

Kathryn ağlamaya başladı. Max, ne yapacağını bilemiyorum »

«Hadi hadi, sil şu gözyaşlarını. Anlat bana.» «Bütün sorun Jon. Benim için çok kötü şeyle düşünüyor,»

«Bu çok mu önemli tatlım? O ne düşünürse düşünsün, benim umurumda değil.»

«Max, bilmen gereken bir durum var. Kimseye söylemeyeceğime söz verdim, ama sana bir açıklama yapmam gerektiğine inanıyorum. Sana gerçek soyadımı söylememiştim, değil mi? Soyadını Wright. Mrs. Jön VVright.»

Kathryn, Max'ın göstereceği, tepkiyi bekledi.

Max bir süre sustuktan sonra, son derece yavaş bir sesle, «Jon Wright'm eski karısı mı yani? Yanında çalıştığın, evinde oturan adamın? Peki Kathryn, neden bunu bana söylemedin?» diye sordu.

«Jon kimsenin bilmesini istemiyordu. Baban bile bilmiyor.»

«Ve bunca zamandır her gün o adamla berabersin. Peki... onu hâlâ seviyor musun?»

«Evet Max, Franeis için üzülüyorum. Ama Jon'u yeniden görünce, onu hâlâ sevdiğimi anladım.»

«Peki neden yeniden evlenmiyorsunuz?» dedi Max.

«Jon bunun sözünü bile .etmeye yanaşmıyor. Ondan ayrılmayı ben istemiştim. Benimle evlendiğine pişman oldu sandım, bu yüzden başka birine âşık olduğumu söyleyerek boşanmak istedim. Benim için çok kötü şeyler düşünüyor. Bana güvenmiyor.»

«Ben de her karşılaştığımızda onun damarına bastım, işleri büsbütün karıştırdım. Bu akşam da bardağı taşıran damla oldu herhalde değil mi?» diye sordu Max.

«Bu gece korkunçtu Max.» dedi Kathryn. Bir süre sessiz oturdular. Sonra bir araba geçti yan-larından.

«Max, bu geçen Jon'du.» dedi Kathryn. «Şimdi kimbilir neler düşünecek? Artık dayanamıyo-rum.» Ağlamaya başladı.

«Bir çözüm yolu bulunur tatlım. Sana bir şey söyleyeceğim, istersen sonra unut bunu. Sana aşığım. Evlenmeyi düşündüğüm tek kadın sensin.» Kathryn, Max'dan biraz uzaklaştı. «Hiçbir şey söyleme güzelim. Sana âşık olduğumu babam da sezdi galiba. Ne yapacağımı bilmiyorum.»

«Ben artık gireyim," dedi Kathryn. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. «Sen de oraya döner dönmez Geoff ile Helen'i eve getirir misin lütfen?»

«Ne istersen yaparım tatlım. İyi geceler öpücüğü verecek misin bana?»

Kathryn yanağını uzattı. Max hafifçe öptü. «Artık ağlama.»

Kathryn eve girdiğinde Jon görünürlerde yoktu. Sadece köpek koşarak geldi, Kathryn'i karşıladı. O da hemen eğildi, ona sarıldı. «Ne güzel bir köpeksin sen Flop, sevecensin, sıcaksın, so run yaratmıyorsun.» Kathryn, köpekle konuşmaya öylesine dalmıştı ki, Jon'un merdiven başından kendilerini seyrettiğini fark etmedi. Başını kaldırıp onu görünce, «Sen artık git Flop, efendin benim yanımda olmanı istemez. Beni hiç sevmiyor o,» dedi.

Ertesi sabah Francis'in evine gitmek için hazırlandı. Geoff'u görmek için yukarı çıktığında ise Jon'la karşılaştı. Jon, bir yabancı gibi soğuk ve kayıtsızdı. Kathryn, Geoff'la ayak üstü konuştuktan sonra nişanlısının evine gitti ve bütün günü orada geçirdi. Francis'in biraz ateşi vardı, yatıyordu. Max da evde yoktu.

Francis, «Saliya kadar iyileşeceğimi sanıyordum canım.» dedi. «Ama eğer konferansa gidecek halim olmazsa, sen mutlaka git. Dinlenmeye ihtiyacım var.»

«Ben sensiz gitmem, Francis.»

«Gitmeni ben istiyorum canım. Gitmemen için bir neden yok.»

Akşam üzeri Max gelip Kathryn'i evine bıraktı.

Pazartesi sabahı Kathryn işe giderken Jon'la nasıl karşılaşacağını düşünerek ürküyordu. Soğukta cesaretini toplayıp odasına girdi. Jon başını kaldırıp bakınca, Kathryn şaşkınlıktan yere yuvarlanmamak için sandalyeye tutundu. Çünkü Jon gülümsüyordu. Soğuk ve mesafeli görünüyor, ama yine de gülümsüyordu. Konferansın ertesi gün Buxton'da başlayacağını hatırlatıp, tren saatini söyledi.

«Müdür bey gelebilecek mi acaba?»

«Gelmek istiyor. Ama gelemezse, benim gitmem için ısrar ediyor. Ben istemedim, ama o diretti.»

Jon omuz silkti. «Siz bilirsiniz.»

Kathryn o akşam, Francis'e telefon etti. Telefonu Max açtı.

«Merhaba Max, hastamız nasıl?»

«İyileşiyor. Trenin kaçta olduğunu soruyor. Seninle istasyonda buluşacakmış.»

Kathryn tren saatini söyledi. Konuşmaları bitince Geoff'un odasına çıktı. Jon oradaydı. Kathryn'i görür görmez çıktı odadan.

Trenin hareket saati yaklaşıyordu. Kathryn peronda beklemekteydi. İstasyona Jon'un arabasıyla gelmişlerdi. Geoff de onlarla birlikte gelmiş, sonra Jon'un arabasını alarak dönmüştü. Jon da, istasyona gelir gelmez, arkadaşlarını arayacağını söyleyerek onu yalnız bırakıp gitmişti.

Trenin kalkmasına beş dakika kala Max soluk soluğa geldi ve babasının gelemeyeceğini haber verdi. Bunun üzerine Kathryn de vazgeçmek istedi. Ama Max, böyle yaparsa babasının üzüleceğini, mutlaka gitmesi gerektiğini belirttikten sonra, «Neye karar verirsen ver, sana mutluluklar dilerim.» diyerek öptü onu.

Birkaç dakika sonra tren kalktı.. Kathryn bir köşeye çekilmiş, pencereden dışarı bakıyordu, Daha sonra gözlerini yumup düşüncelere daldı. Gözünü açtığında Jon'u karşısında oturur görünce şaşırdı.

Jon, «Merhaba.» diye gülümsedi. «Francis nerede?»

«Kendini pek iyi hissetmediği için gelmedi.»

«Demek yalnızsın? Burada mı kalmak istersin, : yoksa yanıma gelmek mi? Öteki vagonda arkadaşlarla beraberiz.» Kathryn'in bakışları yeterli cevaptı. Jon onu elinden tutup kaldırdı. «Hadi, gidelim.» öteki vagona geçtiler, jon arkadaşlarına, «Aradığımı buldum.» dedi.

Oradakiler, «Bizi tanıştırsana Jon.» dediler. «Merak içinde kaldık.»

«Eski bir arkadaşım,'Miss Kathryn Swaife.» diye, onu tanıştırdı Jon. Sonra da orada bulunan kadınlı erkekli gruptakilerin adlarını saydı. Gruptaki erkeklerden birinin karısı olan Betty Wbods, Kathryn'e yakınlık gösterdi. «Siz de fizikçi misi-niz?» diye söze girdi.

«Hayır, ben fenden hiç anlamam. Ben sadece...» Jon, «Ondan dört gün bile ayrı kalmaya daya-namadığını için beraber götürüyorum.» diye güldü.

Tom Bradford adındaki adam, «Demek öyle. O zaman gel de yanma otur.» dedi. «Bob, sen karının yanma geç, siz de Miss Swale, Jon'un yan um gelin.»

Kathryn kimseyi rahatsız etmek istemediğini söylediye de, ısrarla onları yanyana oturttu Jon kolunu onun omuzuna attı. Betty Wood, lan böyle sarmaş dolaş görünce, «Hah şöyle.> dedi. Bob Woods atıldı.

«Benim karım çöpçatanlığa bayılır.»

Daha sonra konferanstan söz ettiler, konuları tartışılar. Kathryn oradakilerin kendi alanlarında çok bilgili, uzman kişiler olduklarını anladı. Kahve içerlerken Betty, «Nasıl da birbirlerini seviyorlar. Kumrular gibi iki âşık. Onlar gibi olmak ne güzel,» dedi.

Jon, «Yanılıyorsunuz. Hem de çok yanılıyorsunuz.» dedi. Ama Tom bir kahkaha attı.

«Bizi kandıramazsınız.»

Jon, «Kandıramaz mıyız acaba?» diye gülümseyerek Kathryn'e baktı. Kathryn de gülümseyerek karşılık verdi.

Yerleştikleri otel eski, konforsuz bir yapıydı. Kathryn ile Jon'un odaları arasında bir oda vardı. Jon, yardıma ihtiyacı olursa kendisine haber vermesini tembihlemiş, gitmişti.

Kathryn yıkanıp giyindikten sonra yemek sa-lonuna indi. Jon, altı kişilik bir masada oturuyordu ama boş yer yoktu. O sırada Betty VVoods, «Miss Swale, ben kocamı kaybettim, anlaşılan siz de Jon'u bulamıyorsunuz. Gelin birlikte oturalım.» diye seslendi. Kathryn onun yanma oturunca, solundaki gözlüklü, şık kadın dönüp,

«Siz de bizden misiniz?» diye sordu.

Betty hemen söze karıştı. «Hayır Vivienne, o sizden değil benden. Benim gibi dinlenmek için gelmiş.»

Vivienne, «Yalnız mı geldiniz?» diye sordu.

«Hayır,» dedi Betty. «Jon VVright'la geldi. Arkadaşıymış, öyle değil mi Miss Swale?»

«Evet. Lütfen bana Kathryn deyin.»

«Sen de bana Betty de öyleyse. Bu da akıllı bilginlerimizden Vivienne Gray.»

Vivienne ilgiyle sordu. «Demek jon'un arkadaşısınız. Bizim Jon'la nerede tanıştınız?»

Kathryn bu soruya başka bir soruyla karşılık verdi. «Demek siz de tanıyorsunuz onu?»

«Dr. Wright'ı herkes tanır. Bu konferansın beyni odur.» Sonra Kathryn'in parmağındaki yüzüğe baktı. «Nişanlısınız ha? jon'la ne zaman evleniyorsunuz?»

Kathryn utanarak elini kucağına indirdi. «Şey., bilmiyorum...»

Betty imdadına yetişti. «Bu konuda ağızları çok sıkı. Herhalde sır diye saklıyorlar.»

Kathryn arada bir Jon'a bakıyordu. Ama Jon, onun varlığını unutmuş gibiydi. Masasmdakilerle konuşmaya dalmıştı.

Yemek sona ererken Vivienne kalktı, jon'un masasına gitti. Bir şeyler söyledi. Herkes dönüp Kathryn'e baktı. Kathryn, 'Böyle dedikodu yaparlarsa, Jon benim geldiğime pişman olacak,' diye düşündü. Betty, Jon'un masasmdakilerden söz etmeye başlamıştı:

«Jon'un yanındaki güzel kadını görüyor musun?» diyordu. «Midlands'da bir kız okulunda görevli. Aylarca Jon'un peşinden koştu, ama bir sonuç alamadı. Şuradaki kızıl saçlı da matema-tikçidir. O da uzun süre jon'u elde etmeye uğ-raştı. İşin doğrusunu istersen, bu salonda bir düzineye yakın kadın gösterebilirim sana: Hepsi de Jon'un peşinden koştular. Ama Jon hiçbirine dönüp bakmadı bile.»

Kathryn bunları duydukça şaşırıyordu. Jon, bu kadınlardan hiçbiriyle ilişki kurmamışsa, neden kendisine, hep sevgililerinden söz ediyordu? Ve madem ki peşine düşenlere yüz vermiyordu, öyleyse Annette ile neden ilişkiye girmişti? Salon yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu. Betty, şehri gezmelerini önerdi. Masadan kalktıkların-da, Jon'la karşılaştılar.

«Sen ne yapacaksın Kathryn?» diye sordu Jon.

«O benimle geliyor Jon, merak etme ben ilgilenirim.» dedi Betty.

Jon, «Sonra görüşürüz.» diye gülümseyip, arkadaşlarının yanına döndü.

Kathryn'le Betty öğleden sonra şehri gezdiler. Otele döndükleri zaman Kathryn banyo yaptı, akşam yemeği için kıyafet değiştirdi. Pembe el-bisesini giydi, broşunu taktı ve çevredekilerin dikkatlerini kendisi ile Jon'un üzerinden uzak-laştırmak için nişan yüzüğünü çıkardı.

Aşağı indiğinde Jon'u göremedi. Salon kalabalıktı. Kathryn, bu kalabalıktan çekinerek odası-na dönmek için merdivenlere yürürken Jon'la karşılaştı.»

«Nereye böyle?»

«Odama çıkıyordum.»

«Ben de sana uğradım, oradan geliyorum. Odadan bir şey mi alacaktın?»

«Hayır, burada kimseyi tanımıyorum da...»

«Utandın ha?» diye güldü Jon. «Seninle tanışmak isteyen çok kişi var. Tanıştırayım.»

Jon onu arkadaşlarının yanına götürdü. Arkadaşları onların evlenecekleri konusunda şakalar yapmaya başladılar, Jon; «İki kere iki beş eder diyorsunuz.» dedi. «Biz Kathryn ile sadece çok İyi arkadaşız. Öyle değil mi Kathryn?»

Kathryn gülümsedi. «Evet, çok iyi arkadaşız.»

Jon yemekte de Kathryn'i yanına aldı. Ama yemekten sonra erkekler yine iş konuşmaya başlayınca Kathryn, Betty ile ertesi gün yine şehir gezmek için sözleşip odasına çıktı.

Kathryn ertesi sabah erken kalktı. Hava çok güzeldi. Otelin bahçesinde bir yürüyüş yaptık—tan sonra merdivenlerle Jon'la karşılaştı.

«Nerelerdesin? Seni arıyorum.»

«Yürüyüş yaptım.»

«Söyleseydin ben de gelirdim.» dedi Jon. «Hadi kahvaltıya gidelim. Dün akşam da, iyi geceler bile demeden kayboldun.»

«Sen arkadaşlarıyla konuşuyordun. Rahatsız etmek istemedim.» dedi Kathryn, sonra Betty ile sözleştiklerini söyledi.

Jon gülümseyerek, «Kaybolmaym sakın.» dedi. «Akşam yemekte buluşuruz.»

Kathryn ile Betty, bütün gün gezip dolaşarak çok güzel vakit geçirdiler. Akşam, Kathryn Jon'a ne zaman konuşma yapacağını sordu.

Jon «Cuma sabahı.» diye gülümsedi. «Yoksa beni dinlemek mi istiyorsun?» Betty yanlarındaydı. Hemen atıldı. «Tabii ister. Bundan daha doğal ne olabilir? Kötü konuşsan bile, ona harika gelecektir.»

«Peki öyleyse, cuma günü hatırlat bana, seni de konferansa götüreyim. Nasıl olsa biletin var.»

O gece Jon Kathryn'i odasına kadar götürdü;

«Kathryn, yarın için program yok. Seninle bir—likte olmamı ister misin? İstemezsen, açık söyle,» dedi.

«Çok isterim Jon.»

«Pavilion parkına gideriz diye düşündüm. Olur mu?»

Kathryn başını salladı. Bir an bakiştılar,

«İyi geceler Kathy.»

«İyi geceler Jon.»

Ertesi gün de hava güzeldi. Ağaçların arasında dolaştılar, oynayan çocukları seyrettiler. Farkına varmadan birbirlerine sokuldular, parmakları kenetlendi. Az sonra Kathryn çok doğal görünen bu davranışın, aslında aykırı olduğunu sezerek yan gözle Jon'a baktı. Ama elini çekmedi Jon. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Kathryn' in yüreği hızla çarpmaya başlamıştı.

«Biraz oturalım Kathryn, hızlı yürüdük, yorul-dum.» dedi Jon.

Çimenlere oturdular. Kathryn sırtüstü uzandı, ellerini başının altına alıp gözlerini yumdu.

«Neler düşünüyorsun Kathy? Max'ı mı?» dedi Jon Kathryn'in yanına uzanarak.

Kathryn irkildi. «Ne? Max'ı neden düşüneyim?»

«Başka kimse gelmedi aklıma. Sana âşık o.»

Kathryn başını çevirdi. «Biliyorum. Söyledi.»

«Hoşuna gitmedi mi? Bütün kadınlar, âşık olundukları zaman mutlu olurlar.»

«Evet. Öyle olurlar herhalde.»

Jon bir süre sustu. «Kathy, nişan yüzüğünü neden çıkardın?»

«Seninle nişanlı olup olmadığımı soruyorlardı boyuna. Onun için çıkardım.»

«Benden o kadar mı nefret ediyorsun?»

«Hayır, sadece istemediğin biriyle nişanlı san-malarından hoşlanmayacağını düşündüm.»

Uzun bir sessizlik oldu. Kathryn ona bakmaya cesaret edemiyordu. Sonunda İon, «Tıpkı on yıl önce, istemediğim bir eş olmaktan kaçındığın gibi, değil mi?» diye sordu.

Kathryn hızla ona döndü. «Nereden biliyorsun bunu? Geoff mu söyledi?»

«Hayır.» Jon gülümsüyordu. «Bilimsel yöntemle keşfettim bunu. Boş atıp dolu tuttum.» İçini çekti, çevresine bakındı. «Şu sevişen çiftlere bak-tıkça,» dedi. «Aklıma 'ilkbahar ateşi' deyimi geliyor.» Sonra Kathryn'e doğru eğildi. «Bulaşıcı bir hastalık bu, Kathy. Ben yakalandım. Sana de geçireyim mi hastalığımı?»

Jon, böyle diyerek dudaklarını Kathryn'in dudaklarına değdirdi, sonra, «Şimdi de sen beni öp.» dedi. «Öp beni, Kath!»

Uzun uzun öpüştüler. Sonra Jon kalktı. «Artık gitme zamanı geldi.»

Yürümeye başladılar. Jon, «Konferansa gelenlerden pek çok kişi bugün parktaydı,» dedi.

Kathryn, 'Acaba peşine düşen kadınlar buradaydı, da, onun için mi beni öptü?' diye düşündü. Yüreğini bir hüznü kapladı. Neredeyse ağlayacaktı.

Birlikte otele döndüler. Kathryn, «Ben üstümü değiştireceğim.» dedi. Jon elini bırakınca, koşarak yukarı çıktı.

Jon yemek salonunun kapısında karşıladı onu. Arkadaşlarının yanma gittiler. Tom Bradford anlamlı bakarak, «Sizi parkta gördük Jon.» dedi.

Betty, «Biz de gördük.» diye atıldı. «Artık aranızda bir şey yokmuş gibi davranıp aldatamazsınız bizi.»

Jon «Peki peki.» dedi. Kolunu Kathryn'in beline doladı. «Teslim oluyorum. Evet, birbirimize âşığız.» Kathryn'in kulağına eğildi, «Kath, hadi oyunculuk yeteneğini göster bakalım.» diye fısıldadı.

Kathryn onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sarmaş dolaş oturdular. Arkadaşları onlara boyuna takılıyor, bunu kutlamak gerektiğini söylüyorlardı. Jon, «Ama daha evlenmedik ki.» diye karşı koymaya çalıştı. «Nişanlı bile değiliz. Bc-lki küçük hanım 'hayır' der.»

«Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç de hayır diyeceğe benzemiyor.»

Jon, Kathryn'e baktı. «Çok iyi oynuyorsun.» diye fısıldadı kulağına. «Neredeyse ben bile inanacağım,»

Yemekten sonra, «Kathy, biraz yürüyelim mi?» diye sordu Jon. «Kimse kusurumuza bakmaz. Hattâ böyle bir şey yapmamızı bekliyorlar sanırım.» Birlikte bahçeye çıktılar. Kathryn Jon'un elini bıraktı, mantosunun içine bürüldü.

«Üşüdün mü? Bana sokulursan ısınırsın.» diye Jon kolunu onun omuzuna attı.

«Artık rol yapmaya gerek yok.» dedi Kathryn.

Jon sesini çıkarmadı, ama kolunu da çekmedi.

«Bu işe seni karıştırdığım için özür dilerim. Yarın öğleden sonra konferans biliyor. O zaman rol yapmayı bırakır, normal yaşantımıza döneriz. Peki hiç hoşuna gitmedi mi bu oyun?» Bu sefer de Kathryn cevap vermedi. Ben konferanstan sonra Manchester'a gidip kardeşimi göreceğim.»

«Yani benimle dönmeyecek misin?

«Hayır. Hoşuna gitti mi?» Kathryn yine cevap vermedi. Bahçeden sokağa çıktılar. Karanlık yollarda dolaşmaya başladılar.

«Kathy, yıllarca önce benden ayrıldığın zaman ne yaptın, anlat bana.» dedi Jon ansızın.

«Dur düşüneyim. O kadar çok zaman geçti ki. Çalışmaya devam ettim. Geoff'un okuyabilmesi için çalışmam gerekiyordu. Büyükanнем eve kiracı aldı. Zar zor geçinip gidiyorduk.»

Jon durdu, çevresine bakındı. «Kathryn, yolumuzu kaybettik.» dedi.

«Oteldekiler çok gülecek buna.» Bu söz üzerine gülüştüler. Yolu sorarak buldular. Otele döndüklerinde Jon, arkadaşlarına, «Yolumuzu kaybettik.» dedi.

Kathryn bunun rol gereği olduğunu bildiği için, «Ve çok harika anlar yaşadık.» diye güldü. Yine sarmaş dolaş oturdular. Jon arada bir «Rol yapmaya devam et canım, seyirciler çok hoşnut.» diye fısıldıyordu.

Yatma saati gelince yukarı çıktılar. Kathryn'ın odasının önüne gelince Jon onu öpmek için eğildi. Ama Katferyn kendini geri çekti. «Artık rol yapmaya gerek kalmadı.» dedi.

«Ama Kathy...» diye başlayan Jon sustu birden, omuzlarını silkti. «Pekâlâ.» dedi. «İyi geceler.»

Kathryn ile Betty, konferansı izlerken söyle–nenlerden pek bir şey anlamadırlarsa da bol bol alkışladılar. Jon'un konuşmasını başkaları da coşkuyla alkışladığına göre, güzel konuşmuş olmalıydı. Kathryn, Betty'ye, «Bir şey anlamadım, ama bence Jon harikaydı.» dedi.

Yemekten sonra Jon, Kathryn'in otel parasını verip onu istasyona götürdü. Betty ve kocası da aynı trenle dönüyorlardı.

Kathryn, Jon'a «Hafta sonu tatilinde iyi eğlenceler dilerim.» dedi. «Okula ne zaman geleceksin?»

«Pazartesi öğleden sonra. Sabahtan izinliyim.»

«Sen gelmeden gerekenleri yapmaya çalışırım.»

Jon alaylı alaylı gülümsedi. «Sağoiun Miss Swale. Sizin birinci sınıf bir sekreter olduğunuzu her zaman söylerim.» dedi. «Siz olmasaydınız ne yapardım bilmem ki.» Kathryn'in çenesini tuttu kaldırdı, gözlerine baktı.

Betty ile kocası, «Hadi muhabbet kuşları, ar–tık ayrılma saati geldi. Vedalaşm. Birkaç dakikaya kadar tren kalkıyor,» diye seslendiler.

«Evet Kathy, pazartesiye kadar hoşça kal. Seni öpmek zorundayım. Ama merak etme, bu son!»

Kathryn kendini Jon'un kollarına bıraktı. Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun uzun öpüştüler. Ayrıldıklarında Kathryn'in gözlerinde birkaç damla yaş vardı.

Jon parmağını onun gözyaşlarına değdirerek,

«Gerçek gözyaşları mı bunlar?» diye fısıldadı.

«Yoksa bu da rol gereği mi? Eğer öyleyse, sandığımdan da usta oyuncuymuşsun.»

«Hoşça kal Jon,» diyen Kathryn trene bindi. Tren hareket edince elini sallamaya başladı Jon. Ve yavaş yavaş gözden kayboldu.

Konu Başlığı: Ynt: Yılların Ardından – Lilian Peake
Gönderen: sezinn üzerinde Haziran 16, 2007, 10:45:54 ÖS

FİNALL

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kathryn eve dönerken Jon'u görmeden pazartesiye kadar nasıl dayanacağını düşünüyordu. Geoff'a Buxton gezisini anlattı, ama kısa ömürlü «nişan» olayından hiç söz etmedi. Bu, başkalarına açıklanmayacak kadar değerli bir anıydı.

Geoff, akşam Helen'e gittikten sonra, Kathryn Francis'i araması gerektiğini düşünerek telefon etti.

«Francis? Ben Kathryn.»

«Nasılsın canım? Tatilin iyi geçti mi?»

«Çok güzeldi Francis, çok teşekkür ederim.»

«Yeni mi geldin?»

«Az önce geldim.»

«Ben de birkaç dakikaya kadar çıkıyorum. Creswell'ler çağırdılar, Senin yorgun olabileceğini ve bu yüzden benimle gelemeyeceğini söyle—dim onlara. İyi yapmış mıyım, yoksa gelmek ister misin?»

«Gerçekten yorgunum Francis. İyi etmişsin.»

«Hafta sonunu da kardeşimde geçireceğim. Herhalde seni pazartesiye kadar göremem. Hastalığımдан sonra, bir iki gün dinlenmek iyi gelir diye düşündüm.»

«Çok iyi düşünmüşsün Francis. İyi eğlenceler.»

«Aradığın için teşekkür ederim canım. Hadi hoşça kal.» dedi Francis.

Kathryn, «Hoşça kal,» diyerek telefonu kapadı.

Bunca zamandır kendinden bile gizlediği sevgisi artık kaçınılmaz biçimde ortaya çıkmıştı. Bu durumda Francis'le evlenemezdi. Onun verdiği yüzüğe ve saate baktı. İçinden onları çıkarıp atmak geliyordu. Pazartesi sabahı Jon gelmeden önce, Francis'le konuşmaya ve onunla evlenmeyi düşünmediğini söylemeye karar verdi. Acaba jon, nişanın bozulduğu haberini nasıl karşılayacaktı? Bunu şimdilik düşünmemeye karar verdi.

Pazar gecesi, tam uykuya dalacağı sırada sokak kapısı açıldı. Düş mü görüyordu, yoksa duyduğu gerçekten Jon'un sesi miydi? Flop'un hav—lamaya başladığını duyunca Jon'un geldiğini anladı. Demek erken dönmüştü.

Ertesi sabah, okula gittiğinde Jon'un masasında olacağını biliyordu. Saçlarını taradı, dudağını boyadı. Gözleri pırıl pırıldı. Üç gün önce istasyondaki, öpüşmelerini hatırladı, o anları yeniden yaşadı. Tekrar onun yakınında olacağını düşündükçe yüreği gümbürdüyordu.

Telefon çaldı.

«Miss Swale? Buraya gelin lütfen.»

Kathryn'e mi öyle gelmişti, yoksa gerçekten jon'un sesinde bir tuhafılık mı vardı. Kathryn içeri girince Jon başını bile kaldırmadan, «Oturun.» dedi. Kathryn sesindeki sertliği anlamazdan gelerek, «Erken döndün jon.» dedi.

«Evet.» Jon yine ona bakmadan konuşuyordu.

«Hafta sonu tatilin iyi geçti mi?»

«Evet. Oturur musun lütfen?» Jon'un kaşları çatıktı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Kathryn kaygıyla.

«İyi misin Jon? Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Hayır. Hiçbir şey olmadı. Benim sağlığım için kaygılanmanıza gerek yok. Bunu daha önce de söylemiştim.»

Kathryn birden umutsuzluğa kapıldı. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştı? Yoksa Jon, artık ona yakınlık göstermesine gerek kalmadığını mı imâ etmek istiyordu? Paketten bir sigara çıkardığını görünce dayanamadı,

«Jon yine mi sigara içiyor–sun, oysa geziye gittiğimizde içmemiştin.» dedi.

«Bana bakın, şunu iyi bilin ki ben özgür bir insanım.» dedi Jon sertçe. «Canım ne isterse onu yaparım. Gezideyken bana sık sık hatırlattığınız gibi, şu anda bizi kimse görmediğine göre rol yapmaya artık gerek yok. Normal yaşantımıza döndük. Sağlığım ya da yaşantımla ilgilenmeniz gereksiz. Francis'le evleneceğiniz güne kadar, kendinizi benim koruyucum, karım, sevgilim gibi görmeyip sadece sekreterim gibi görmenizi özellikle rica ediyorum. Anlaşıldı mı?» Kathryn bembeyaz kesilmişti. Başını önüne eğdi. «Sırası gelmişken onu da söyleyeyim. En kısa zamanda evinizden taşınacağım. Bu akşam möbleli bir eve. bakacağım:, eğer uygunsa hemen taşınırım.»

Kaihryn'in gözleri öfkeyle parladı. «Peki Ge-off'la imzaladığınız kontrat ne olacak?»

«Onunla konuştum. Belirli bir tazminat ödeyeceğim. Kendisiyle anlaştık.»

«Yine bana danışmadan aranızda çözümlediniz ha?»

«Kısa bir süre önce-evinize girmemi istemiyordunuz, şimdi de çıkmamı istemiyorsunuz. Karar verin lütfen.» O sırada telefon çaldı. Kathryn açmaya davranmadı bile. Jon'daki bu değişikliği düşünüyordu.

Telefondaki Annette'di. «Konferans mı? Evet, iyi oldu. Güzel bir tatildi,» dedi Jon'. Yan gözle Kathryn'e baktı. «Hayır, romantik değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, kadınlarla işim yok benim. Bu akşam sana gelebilirdim, ama önce ki–ralık ev bakacağım. Oldu, istersen sen de gel. Saat beşte odandan alırım seni.» jon telefonu kapadı. «Artık çalışmaya başlamak istiyorum,» dedi.

Kathryn şaşkınlık ve üzüntüden titreyerek ayağa kalktı.

«Özür dilerim Dr. VVright, ama her insanın sabrı, belirli bir yere kadardır. Ben bu sınıra dayandım. Kendinize başka bir sekreter bulun. Ben de başka bir iş arayacağım.»

Jon elinde evirip çevirdiği kaleminden gözlerini ayırmadan, «Bu sizin bileceğiniz bir şey tabii.» dedi. «Ama haklısınız galiba. Başka' bir yerde çalışmanız ikimiz için de daha iyi olur. Eski ilişkimiz, çalışmamızı sürekli baltalıyor ve katlanılması zor durumlara yol açıyor.»

Telefon yeniden çaldı. Jon açtı. Sonra «Müdürün sekreteri sizi istiyor.» diyerek Kathryn'e uzattı.

«Evet? Saat on birde beni mi görmek istiyor? Olur, herhalde boş olacağım o saatte.» diyerek telefonu kapadı Kathryn.

«Bu arada biraz çalışalım Miss Swale. on birde eğitim müdürlüğünde toplantım var.»

Kathryn ne ağlayabiliyor, ne üzülebiliyordu. Donmuş kalmıştı. Bir süre çalıştılar. Jon toplan–tıya gidince, o da Francis'in odasına gitti. İçeri girer girmez de gergin bir hava sezdi.

Francis, «Otur lütfen.» diyerek yer gösterdi. Ellerini kavuşturmuş oturuyor ve söze nasıl başlayacağını bilmiyor gibiydi. Sonra boğuk bir ses ile konuşmaya başladı. «Bildiğin gibi, cuma akşamı George Creswell ile karısını ziyaret ettim. Sözj1 arasında senin birkaç günlüğüne geziye gittiğini ve kiminle gittiğini söyledim. O zaman Mrs. Cresvvell, 'Yani ayrıldığı kocasıyla birlikte mi?' diye sordu. Ben bilmediğimi belirtince, Mrs. Cresvvell özür diledi ve bildiğimi sandığını söyledi. Kocası

da bu konunun sadece bizi ilgilendireceğini belirterek, karısına çenesini tutmasını ihtar etti. Başka bir şey öğrenemedim. Bu sözlerin doğru olup olmadığını bana açıklar mısın lütfen?»

Kathryn'in sesi titremeye başladı. «Özür dile–rim, Francis. Doğru söylemişler. Sana kocam öldü dediğim için özür dilerim. Anlatacaktım, ama Max boşanma konusunda katı düşüncelerin olduğunu söylemişti.»

«Eski kocanla ne kadar evli kaldın?»

«Altı ay. Amerika'ya gitti ve bir daha gelmedi. Seninle açık konuşmak isterim. Ondan boşandıktan sonra pişman oldum ve sanırım ömrümün sonuna kadar da hep pişmanlık duyacağım.» Parmağından yüzüğü çıkarttı. «Nişanımızın artık bozulması gerek, Francis.»

Francis yüzüğü alırken, «Ben de bir süredir kaygı duyuyordum. Seni Max'ın yanında görün–ce, aramızdaki yaş farkını daha iyi kavradım.» dedi.

«İstersen buradaki işimden de istifa eder, okuldan ayrılırım.»

Francis başını salladı. «Bence de en doğrusu bu. İhbar süresinin sonunda işi bırakırsın.»

Kathryn ayağa kalktı. Kolundaki saati çıkardı. «Bunu da artık kabul edemem. Verdiğin için te–şekkür ederim.. Her şey için teşekkür ederim Francis. Hoşça kal.»

Francis cevap vermedi. Ellerini kavuşturmuş duruyordu.

Kathryn masasına yığılır gibi oturdu. Birkaç saat içinde iki erkek birden reddetmişti onu. Bir an önce buradan uzaklaşması gerekiyordu. İhbar süresini beklemeden hemen gitmeye karar verdi ve istifasını yazdı. İhbar süresinde çalışmak istemediğini, tazminatından vazgeçtiğini belirtti. İstifa mektubunu eve giderken postaya atacaktı.

Jill'e telefon etti. «Jill, bugün öğleden sonra başlamak üzere, benim yerimi alman gerekecek. Ben istifa ediyorum.» Jill merakla soru sormaya başladı. «Özür dilerim Jill, sonra anlatırım. Şimdi gidiyorum. Arkadaşlara benim adıma veda ediver.»

Mantosunu giydi. Geoff'un odasına uğradı. Geoff yoktu, Helen oradaydı. «Ne oldu Kath? Bitkin görünüyorsun.»

«Gidiyorum Helen.» Kathryn ağlamak üzereydi. «Nedenini şimdi açıklayamam. Sen Geoff'a haber ver, olmaz mı?»

«Otur Kathryn, kendini topla.» dedi Helen.

Kathryn onu dinlemedi bile. Koşarak okuldan çıktı. Otobüse binip eve gitti. Köpekle dalgın dalgın oynadıktan sonra yeni bir iş bulmak için çıkıp bir sekreterlik bürosuna başvurdu. Boş yer olmadığını, ama ilgileneceklerini söylediler ve dış ülkelerde sekreter arayan firmaların adreslerini verdiler.

Kathryn eve döndü. Şöminenin basma oturup bu firmalarla ilgili bilgileri incelemeye koyulmuştu ki telefon çaldı. «Evet?» diyerek açtı telefonu, ama Jon'un sesini duyunca hemen kapadı. Şu anda kimseyle konuşacak durumda değildi, hele Jon'laf

Bir an önce buradan gitmek için, bürodan aldığı müracaat formlarını doldurmaya başladı. «Adı–Soyadı» hanesinde «Mrs. Wright!» diye yazarken yaşlar boşandı gözlerinden. FJop kucağına

atladı. KathrynÖ dalgın dalgın okşadı köpeği. Flop kulaklarını dikip, antreye koştu. Kathryn, Geoff'un geldiğini tahmin ederek yerinden kıpır–damadı.

Oysa gelen Jon'du. Kathryn onun öfkeli olduğunu anladı. «Daha çekeceğim var demek.» diye düşündü.

«Bana hiç haber vermeye gerek görmeden gitmeyi pek mi gülünç buldun? Bu sabah kendine başka iş bul dememi ciddiye aldın galiba?» Kathryn cevap vermeyince jon sözünü sürdürdü.

«Sen olmadan, birikmiş onca işin altından nasıl kalkarım ben?»

<Bu beni ilgilendirmez. Bu sabah istifa ettim. İstifa etmek zorunda bırakıMım.»

«İstifa etmek zorunda mı bırakıldın?» dedi Jon, «•Ben öyle bir şey yapmadım. Başka işe geçmek Senin fikrindi, ben sadece bunu olumlu karşıla–dım.»

"Hayır, zorlayan sen olmadın. Müdür, tek çözümün istifa olduğunu söyledi.»

«Müdür mü? Ne suç işledin de seni başından atmaya karar verdi?»

«Geçmişte seninle evli olmak suçunu işledim.» dedi Kathryn. «Boşanmış bir kadın olmak suçunu işledim. Bu gerçeği bir rastlantı sonucu öğrenmiş. Ben anlatacaktım. Ama sonuç değişmezdi nasılsa. Zaten onun karısı olmazdım. Ondan... ondan hemen hemen nefret ettiğimi anlamıştım, Bu hafta sonu, nişanı bozmaya karar vermiştim. O benden önce davrandı, hepsi bu.»

Jon yaklaştı, Kathryn'in elini tuttu. Yüzük ve saati, görmeyince. «Demek her şeyi geri aldı?» dedi. Tam o sırada müracaat formlarını fark etti.

«Bunları ne yapıyorsun?»

«Paraya ihtiyacım olduğu için çalışmam gerek. Burada boş iş yokmuş. Geçici bir iş bulacaklar. Bana bonservis verirsen, dış ülkelerde iş bulabi–lirim.»

«Demek sana bonservis vereceğimi sanıyorsun. Ya vermezsem?»

Kathryn omuz silkti. «O zaman iş bulamam, öyle değil mi?» diyerek Jon'a baktı ve gözlerin–deki ifadeyi görünce şaşırdı. Jon söylediklerini duymamış gibi, «Demek aramıza kilometreler koymaya niyetlisin?»'dedi.

«Neden olmasın? Sabah dediğin gibi, ben de özgür bir insanım. Canımın istediğini yapar, istediğim yere giderim.» Sesi titremeye başlayınca, köpekten medet umdu, ona sarıldı. «Bu yüzden şu andan itibaren kendini benim koruyucum, ko–cam, sevgilim, ya da patronum gibi görmeyip, sadece kiracım olarak görürsen iyi olur.» Köpeğin yanına çömeldi. Yüzünü onun tüylerine gömerek ağlamaya başladı.

Jon ağır ağır konuştu. «Kendinle sevdiğin erkek arasına kilometrelerce mesafe koymak adetin midir?»

«Ne fark eder. Sevdiğim erkek beni sevmiyor ki.»

Jon da onun yanma eğildi. «Nereden biliyorsun?» Fısıltıyla konuşuyordu. «Kendisine sordun mu hiç?»

Kathryn istifini bozmadı.

«Hadi sor ona Kathy, sor.»

Kathryn susuyordu.

«Seni deliler gibi sevip sevmediğini sor. Seni gördüğün anda kollarına almak ve bir daha bırakmak isteyip istemediğini sor.» Kathryn'den yine ses çıkmayınca İon ayağa kalktı. Sesi sertleşti. «Kathy, can simidi gibi köpeğime sarılmaktan vazgeçip, kendiliğinden kollarına atılmazsan, seni zorla kaldırıyorum oradan ve sevgilim... o za-man da köpeğimin canı yanabilir.»

Kathryn hıçkırarak kalktı, Jon'un kollarına atıldı. «Jon, ah Jon.» diye hıçkırarak yüzünü göğsüne gömdü, sımsıkı sarıldı. Sonra başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki sevginin derinliğini gördü. «Jon. Geri döndün. Bunca yıl sonra geri döndün.»

«Evet sevgili karıcığım. Geri döndüm, hem de bir daha gitmemek üzere döndüm.»

Sonra, Kathryn'e sarılarak kanepeye götürdü onu. Uzun süre konuşmadan sarmaş dolaş otur-dular. Sonunda Jon konuşmaya başladı: «Bu sa-bah seninle neden öyle konuştuğumu merak ettin herhalde sevgilim. Başka çarem yoktu. Hafta sonu kardeşimdeyken hep senden söz ettim, seni düşündüm, seni yaşadım. Konferansta geçirdiğimize birkaç gün cennette gibiydim. İstasyonda ayrılırken ise cennetten kovulmuş gibi oldum. Senden daha fazla ayrı kalmaya dayanamadığımı için erken döndüm. Ama bu sabah seni görünce, hiçbir zaman benim olmayacağını düşündüm ve buna katlanamayacağımı anladım. Ya seni oradan uzaklaştıracaktım, ya da çıldıracaktım. Şimdi beni anlıyor ve bağışlıyor musun?»

«Jon, zaman zaman beni öyle üzdün ki. O mek tubu...» Jon onun sözünü kestir:

«O mektup cebimde sevgilim. Yıllardır değer verip sakladığım bir mektubu atabileceğime gerçekten inandın mı?»

«Peki neden öyle davrandın Jon?»

«Neden öyle davranmışım... bir de soruyor. Haftalardır bana olan duygularını açığa vurman için elimden geleni yaptım. Bu da onlardan biriydi. Geoff senin beni hâlâ sevdiğini söylemişti...»

«Yaa, öyle mi? Ne zaman?»

«Oyunun ilk provasına gittiğin gece. Hani se-ninle banyonun önünde karşılaşmıştık. Sen hiçbir şey belli etmiyordun. Bense içine çekildiğin kabuğu kırabilmek için her şeyi yaptım. Seninle sevişmeye kalkıştım, seni öptüm. Kışkırtmak istedim. Başını omuzuma dayayıp da ağlayasın diye hakaret bile ettim. Ama yanıma yaklaşmadın. Rakibimin omuzuna başını yaslamayı yeğ-ledin. En azından o zaman rakip olarak görüyordum onu...»

«Max'dan neden öylesine nefret ediyordun?» dedi Kathryn.

«Anlamadın mı? Onun sana âşık olduğunu görünce kıskançlıktan deliye döndüm. Senin de onu sevdiğini sanıyordum. Hele o gece partide, seni tamamen kaybettiğimi sanarak kendimi kontrol edemedim. Annette'in yatak odasındaki davranışım için de özür dilerim.»

«Ama Jon, ben o gece yaşama döndüm yeniden. Ait olduğum yere... yani senin kollarında olduğumu anlayınca, yıllardır baskı altında tuttuğum duygularım, özlemlerim zincirinden boşandı.»

«Seni her öpüşümde buzun biraz eridiğini hissediyordum. Doğru mu bu?» Kathryn başını salladı. «Demek kar kraliçesi kollarımda canlandı? Beni çok şaşırtıyordun. Bazen saf görünüyordun, bazen

de entrikalar içinde gibiydin. Bir bilim adamına yaraşır tarafsızlık içinde yorum yapmaya, çalışıyordum, ama insanın sevdiği kişi söz konusu olunca bunun ne zor olduğunu bilemezsin.»

«Jon, hiçbir zaman bir başka erkek olmadı.»

«Sevgilim, bunu biliyorum artık. Kendin bile farkına varmadan, bunu öyle çok kez ve öyle de-ğişik biçimlerde anlattın ki.» Jon, karısını alnından öptü. «Partinin ertesi günü Max bana geldi. Aramızda hiçbir şey olmadığını, kendisinin seni sevdiğini, ama karşılık görmediğini anlattı. Senin yüreğinde bir başkası olduğunu ve o erkeği kıskandığını söyledi-»

Bir süre sustular. Sonra Kathryn onun gözlerinin içine bakarak, «Peki ya Annette?» diye sordu.

«Annette mi? Sevgilim, o hiçbir zaman sandığın kadar önem taşımadı benim için. Onun gibi kadınlar bir erkeğin yaşamına gelirler ve giderler. Aksi olsaydı, gelirler ve gitmezlerdi. Anlıyor musun?» Kathryn başını salladı. «Kathy, sana bir sırrımı açacağım. Bir zamanlar dediğin gibi taş yürekli değilim ben. Sevgiyle çarpan bir yüreğim var. Bak dinle.» Böyle diyerek Kathryn'in elini kalbinin üstüne koydu. «Damarlarımda kan dolaşüyor. Sıcacık kan. Ne kadar sıcak olduğunu göstereyim sana sevgilim.»

Sonra Kathryn'i kendine çekti, dudakları birleşti. Dünya ayaklarının altından kayıp gitmişti sanki.

Geoff, «Kathryn?» diye seslendi. «Bugün ne oldu?» Oturma odasına girdi. «Ah, özür dilerim,» diyerek durdu, kanepenin üzerinde sarmaş dolaş oturan iki kişiye baktı. «Ne diye özür diliyorum ki? Yıllardır bundan daha güzel bir şey görme-dim. Hey Flop, gel benimle. Helen'e telefon edip, bu güzel haberi verelim. Sonra da gidip şampanya alalım. Bunu kutlamak gerek!»

Köpek Geoff'un ıslığının peşinden kapıdan çıktı. Kuyruğunu iki yana hızla sallıyordu. Kapı ardından yavaşça kapandı..

SONNNNNN